

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

8/209

Мюнхен, дні 8 червня 1967 р.

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

НАРАДА ФРАКЦІЙ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ З ПРИВОДУ ВІЙНИ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

У вівторок, 6 червня, на запрошення Президента УНР і в порозумінні з Головою УНРади, відбулась в Мюнхені нарада фракцій Української Національної Ради, присвячена обговоренню проблем, зв'язаних з війною на Близькому Сході. Присутній був і Голова УНРади.

Президент М. Лівицький поінформував про зміст листа, який вислано від Державного Центру УНР до голови уряду Ізраїлю, щоб висловити українські симпатії народові Ізраїлю в його боротьбі за право на існування. Присутні представники фракцій цілком схвалили цей лист.

Далі Президент М. Лівицький подав короткий перегляд становища на Близькому Сході, наголошуючи на тому, що українська громадськість не може бути байдужою до подій, що там відбуваються.

Після ширшої дискусії, в якій всебічно обговорено арабсько-ізраїльський конфлікт, представники фракцій одностайно схвалили наступне:

Держава Ізраїлю стала жертвою агресії, організованої диктаторською владою Єгипту і підготовленої відповідною політикою уряду ССРС. Метою цієї агресії є - з погляду диктатора Нассера - знищити взагалі державу Ізраїлю, з погляду керівництва КПСС - розплатити на Близькому Сході нове воєнне вогнище.

Українська громадськість є проти всілякої війни, тим більше вона проти війни на Близькому Сході, в основі якої є міжнародна змова геноциду, злочинний задум знищити батьківщину жидівського народу. Симпатії української громадськості - беззастережно на боці жидівського народу Ізраїлю, який героїчно обороняє своє право на існування і своє право мати власну батьківщину на території, на якій упродовж трьох тисячеліть жили його предки.

Держава Ізраїлю зі своїм населенням у два з половиною мільйони, організована на демократичний лад, з урядом, який є під контролем вільно обраного парламенту і громадської думки, не може бути загрозою для 80 мільйонів арабів, тим більше, що законні речники ізраїльської держави нераз авторитетно заявляли, що народ Ізраїлю бажає мирних стосунків із своїми арабськими сусідами.

Українська громадськість висловлюючи свої симпатії Ізраїлеві і декларуючи свою моральну підтримку жидівському народові в його оборонній боротьбі з переважаючими силами арабів, не виступає проти арабських народів. Українська громадськість уважає, що сучасна війна на Близькому Сході це діло диктаторських режимів в Єгипті і Сирії, які не репрезентують волі населення цих країн, а тим більше всього арабського світу.

Виходячи з принципу, що кожний народ має право на існування і на збереження своєї національної індивідуальності, що кожний народ має право на свою батьківщину і що свобода є неподільна, - нарада фракцій УНРади закликає всі українські громадські організації на Заході висловити свої симпатії геройському народові Ізраїлю і дати йому всебічну підтримку в його оборонній боротьбі за право на своє національно-державне існування.

ЗВЕРНЕННЯ КЕРІВНИКА РЕСОРТУ ЗОВНІШНІХ СПРАВ ВО УНРАДИ ДО
МІНІСТРА ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ІЗРАЇЛЯ п. АББА Е Б А Н

З приводу подій на Близькому Сході Керівник ресорту зовнішніх справ ВО УНРади д-р Василь ФЕДЕРОНЧУК вислав 2 червня міністрові закордонних справ Ізраїля п. Абба Е б а н заяву солідарності з ізраїльським урядом і народом. Текст звернення в українському перекладі звучить:

"Ексцеленці! Від імені Виконавчого Органу Української Національної Ради бажаю висловити почуття повної солідарності і щирої симпатії для ізраїльського уряду і народу в їх рішеності захищати свободу й незале ність своєї країни проти зовнішньої агресії.

В цьому історичному моменті важкої проби для народу Ізраїля ми як найенергічніше засуджуємо становище Советського Союзу, який, в ім'я зді снення цілей своєї імперіалістичної політики в світі, викликає і підсилює сучасну кризу на Близькому Сході, виявляючись ще раз ворогом права ізраїльського народу на свою незалежну державу

Антиізраїльська політика, послідовно продовжувана Кремлем на міжнародному форумі, становить конкретний вияв традиційного анти-семітизму Москви, злочинно практикованого в наш час соєтським режимом в Україні і в цілому СССР, як давніше його практикував режим царський.

Ми певні, що наші почуття приязні й солідарності з волелюбним і хоробрим ізраїльським народом поділяє уесь український народ, як на Батьківщині, де під гнетом російсько-комуністичного колоніалізму він не має змоги відкрито їх виявити, так і в екзилі.

Просимо, Ексцеленці, прийняти вислови нашої глибокої пошани

Василь Федорончук,
Керівник ресорту зовн.справ ВО"

РОЗМОВИ КЕРІВНИКА РЕСОРТУ ЗОВНІШНІХ СПРАВ ВО УНРАДИ В РИМІ

Керівник ресорту зовнішніх справ ВО д-р Василь Федорончук відвув у другій половині травня розмови з низкою італійських політичних діячів, в тому числі з віце-президентом палати депутатів і одним з лідерів Об'єднаної соціалістичної партії, кол. міністром освіти проф. Паольо Р ос с і; з лідером політичного руху "Демократичний Союз для Нової Республіки" і колишнім міністром оборони, депутатом Рандольфо П а ч ч я р д і; з членом керівництва італійської ліберальної партії і її делегації в "Ліберальному Інтернаціоналі" сенатором Умберто Б о н а л ь д і .

Д-р В. Федорончук поінформував співрозмовців про Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі, про сучасне становище в Україні і обговорив можливості їх підтримки для деяких українських акцій в Італії й на міжнародному форумі. Зокрема з сенатором Бональді обговорено питання участі українців в "Ліберальному Інтернаціоналі" /Міжнародне об'єдання ліберальних партій/. Передбачено розмови керівника ресорту зовн.справ з президентом цієї міжнародної організації, а також з іншими італійськими політичними діячами.

Д-р В. Федорончук мав розмови також з деякими чужинецькими дипломатами, акредитованими при Італійській Республіці. Ці розмови пов'язані з завданнями, що їх ставить собі за мету виконати Керівник ресорту зовн. справ.

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 9/210

Мюнхен, дні 14 липня 1967 р.

ЕКСПОЗЕ ГОЛОВИ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ д-ра Атакаса ФІГОЛЯ,
ВИГОЛОШЕНЕ НА ЗАСІДАННІ ПРЕЗИДІЇ УНРАДИ 4 ТРАВНЯ 1967 р. і
ПРИЙНЯТО 29 ЧЕРВНЯ 1967 р.

Пане Голово, Високоповажані Панове !

Коли читаю в нинішньому порядку нарад слово "експозе", відчуваю деяку претенсіональність в тому розумінні, що експозе виголошують в державному апараті прем'єри уряду без додатку, який ми мусимо мати: "уряд в екзилі". Щобре, що формальні титули, що ми їх спадкоємо по традиції, розрізняємо від буденних функцій і зберігаємо їх на святочну хвилину для внутрішнього вжитку. По суті мое експозе є нічим іншим, як тільки з"ясуванням погляду Голови Виконавчого Органу та його членів, товаришів співпраці, на загальну ситуацію, на головні напрямні праці та на завдання, що їх вони будуть старатися здійснити в своїй наденції.

Переглядаючи матеріали попередніх сесій УНРАди, я спостеріг, що в продовж усіх сесій, які відбувалися до того часу, безперервною ниткою повторюються певні незмінні твердження, постуляти, принципи. Ці принципи доводиться повторяти кожному Голові ВО. Хоч вони, може, самозрозумілі, то все таки потрібно їх на ново з"ясовувати. Зокрема сьогодні треба діякі з них підкреслити, коли за нами півторіччя, як постала Центральна Рада і Українська Народня Республіка.

Уважаю, що основним критерієм оцінки дії ВО є служба українському народові. Часто зустрічаємо такі окреслення суті Державного Центру: символ державницьких ідей, політичний репрезентант і єдиний правний речник народу, який тепер не має можливості виявити своєї волі, орган поневоленого народу в Батьківщині, а рівночасно - дієвий центр і політичний інструмент українців у вільному світі, тощо. В усіх цих характеристиках міститься елемент служіння народові, бо всі вони об'єднані ідеєю допомоги Україні в її змаганні за здійснення своєї повної політичної і культурної незалежності та самобутності.

Це служіння Україні надзвичайно ускладнює нам факт, що ми від українського народу відрізані фактично, територіально розпорошені й позбавлені можливостей контактуватися з ними безпосередньо. Такий стан триває вже майже пів століття. Проте, порівнюючи ситуацію нашого народу в Україні з нашою ситуацією у вільному світі, стверджуємо ряд можливостей, яких не має в Україні, і які використати в допомозу поневоленому народові є нашим святым обов'язком.

Боротьба українського народу в Батьківщині надзвичайно важка і затяжна. Предусім йому грозить фізичний і доховий геноцид. На це вказують вже від десятків років з одного боку систематично організовані масові вивози, фізичне нищення, а з другого боку процеси русифікації і постійні намагання нищити всякі вияви української культури. Наші обов'язком є допомогти українському народові всіма можливими засобами перетривати в цих жахливих умовах, щоби при сприятливій нагоді він міг скинути російсько-большевицький режим, накинутий йому силом.

Поруч цих незмінних цілей завважуємо теж деякі незмінні форми та вияви дії Української Національної Ради. Вони були зроблені нашими попередниками, стали традиційними й залишається обов'язуючими теж і для нас. Не зачинаємо від себе, а продовжуватимемо діло попередників, стараючись достосовувати методи й засоби до сучасного моменту, беручи до уваги змінні обставини, серед яких нам припадеться жити та діяти.

Здійснювати такі великі завдання допомагає нам свідомість післанництва, яке тяжить на нас і на наших нащадках від хвилини, коли ми покинули рідну землю. Завдяки тому зберігся Державний Центр на протязі десятиріч, а після другої світової війни він міг відродитися у формі Української Національної Ради, як український вільний передпарламент.

Із свідомості післанництва служби українському народові природно випливає постулат одності боротьби української нації за здійснення її найвищих ідеалів. Хоч через об'єктивні улови ще немає спільног "головного командування", то не зважаючи на те, ми мусимо в нашій політичній роботі завжди пам'ятати про одності визвольної боротьби, як в Батьківщині, так і тут на чужині. Поділ, що заіснував через залізну заслону, зумовляє тільки різницю засобів боротьби, але основне скерування залишається це саме і для Батьківщини, і для нас тут. Тому так важливо зберегти духове пов'язання, щоб ми в діаспорі розуміли кожнотасну ситуацію народу в Батьківщині, як теж зуміли полегшити йому спроможність розуміти нас.

З приступів допомоги Україні й одності визвольної боротьби всієї нації випливає самозрозуміла теза, що вирішальним у цій боротьбі буде виключно і єдино материк, Батьківщина. Рівночасно це черговий доказ допоміжної ролі в цій боротьбі українців в діаспорі, а в тому визначення завдань ДЦ УНРади в екзилі.

Типовою для еміграційної політики була в деяких колах надія на війну. В періоді т. зв. мирного співіснування ця надія втрачає глузд. Абстрагуючи від великої правдоподібності, що термоядерна війна принесла б Україні неспівімрні втрати, а може й тотальне знищення, ми з гуманічних спонук проти тотальної війни. Але це аж ніяк не виключає випадків збройних конфліктів у формах воєн, що їх по минішній день стверджуємо в різних місцях земної кулі.. Проте, стверджуючи об'єктивний і від нас незалежний факт, що нам доводиться діяти в періоді т. зв. коекзистенції, ми мусимо в даній ситуації шукати шляхів і методів, щоби зміцнити і конsekvetno продовжувати призначений нам відтинок визвольної політики.

Підсумовуючи основне з проведеної аналізи цілей, завдань і ситуації Державного Центру в минулому й сьогодні, ми стверджуємо, що нічого іншого нам не треба робити, як тільки служити і допомагати Україні. Що значить допомогати? Які є передумови до того, щоб хтось міг комусь допомагати? Щоб ефективно допомагати, а не тільки витратити засоби, треба здійснити дві передумови:

Поперше треба знати, знати де, коли, чим і як допомагати. Треба знати, щоби передбачати. Для нас це передусім вимога вивчення кожнотасної ситуації в Україні, вивчення процесів, які там проходять на всіх ділянках духового й матеріального життя. На шестій сесії усвідомлено важливість цієї вимоги й постановлено створити ресорт дослідів сучасної України. Для нас, що живемо поза межами Батьківщини, але прагнемо їй служити, цей ресорт найважливіший. Рівночасно цей ресорт і комісія фахівців при ньому, може бути помостом до

нав"язання контактів з молодою генерацією в діаспорі, насодженою поза кордонами України, серед якої є вже тепер цілий ряд добрих, високо-кваліфікованих знавців різних секторів життя сучасної України.

Подруге - треба м о г т и . Шоб нести іншому допомогу, треба бути самому відповідно приготованим і міцним. Це фундаментальна справа. Поглянемо спокійно правді в очі: в нас немає ані достатньо змобілізованих кадрів людей, ані достатніх засобів, щоб хоч в мінімальних розмірах здійснювати допомогу українському народові. Слабість демократичного табору, зорганізованого в УНРаді, виявляється наглядно в його тільки механічному пов"язанні, у недостачі активних політичних і громадських діячів, а також у мінімальних фондах, що він їх спроможний дати до диспозиції визвольної акції. Справа, однаке, не в тому, що ми такі слабі, а в тому, що таки ми самі у великій мірі поносимо вину за цей стан і спричиняємося постійно до дільшого нашого послаблення. Цей стан можна і треба змінити.

Загально всі відчувають, що УНРада потребує усучаснення. Лише самою традицією не можна втримати дії УНРади. Усучаснення мусить прийти, як щодо особового складу, так що до методів та форм дії. Шоста сесія дала початок, акцію треба продовжувати. Хоч ми, теперішній ВО, не такі то вже молоді, але ми друга генерація, яка не брала участі в будові української держави 1917 - 1921 років. Мабуть ми приходимо десять років запізно. Тож пам'ятаймо, щоб ми не сиділи задовго при кермі і зробили все можливе, щоб своєчасно передати керму молодшій генерації.

Мусимо бути свідомі, що проблема переємства на еміграції важка, бо емігрант з кожного погляду складна людина, і статусу емігранта не можна спадкувати. Наші діти і внуки вже не будуть "в екзилі". Для них щораз далішими стануть традиції, форми, методи прийоми нашої праці. Вже для наступної генерації мусять бути усучаснені зміст і форма конкретної дії. Не зміняється мета, але засоби. Природний інстинкт збереження національної ідентичності треба впрягти в службу продовжування визвольної політики. Єдиний реальний ґрунт, на якому нині в проглядному на бутньому може спирати свою дію ВО, становить українська спільнота в діаспорі; з нею він росте і з нею він паде. Два приклади ілюструють цю взаємозалежність:

Перший - це переємство наших завдань молодшою генерацією, про що саме була мова.

Другий - це принцип фінансової незалежності нашої політики. Визвольна політика мусить базуватися на власних фондах. Ця вимога, встановлена і здійснювана першим головою ВО Ісааком Мазепою, залишається в повній силі і тепер.

З"ясовуючи загальні напрямні, в яких свідомо покладено наголос на нашу внутрішню ситуацію, але не нехтуючи зовнішнім аспектом, хочу затвердити деякі проблеми окремих ресортів.

Вже підкреслено, що ресорт вивчення процесів в Україні основний. Ще не має його керівника, але комісія фахівців вже почала діяти. Вона матиме відповідник на американському континенті. Секретар ВО є рівночасно секретарем цієї комісії.

З"ясування завдань ресорту зовнішніх справ фракції дістали у

формі детальної програми, що її виготовив керманич ресорту. Він під-
кresлив традиційні форми дії ВО на цьому відтинку. Зокрема зв"язки
з представництвами поневолених Москвою народів /Паризький бльок, АЦЕН,
Кронштадтська група і т.п./, з політичними демократичними колами на-
родів, сусідів України, як теж з політичними чинниками вільного сві-
ту щодо інформацій, меморандумів, пресових конференцій, радіо- пере-
дач, тощо.

Ресорт інформації в"яжеться з двома попередніми в одну орга-
нічну цілість; всі три ресорти повинні працювати в тісному поро-
зумінні, доповнюючи себе взаємно. Ресорт інформації вже обсаджений.
Треба сподіватися, що він почне працю в проглядному часі, після пов-
ного активного включення Української Соціалістичної Партиї до УНРади.
Покищо невідкладні справи цього ресорту виконує секретар ВО.

Ресорт Фінансів має важке завдання поставити до диспозиції за-
довільні фонди, які уможливили б фінансування задуманих акцій. Де-
тально про ці справи буде мова при обговоренні бюджету. Фонди, якими
диспонував ВО на протязі останніх п"яти років, виявляють річну пе-
ресіч у 80.000 н.м./20.000 дол./. Навіть в наших умовах це дуже мала
сума. Тому рівнорядно до старань ВО апелюю до проводів усіх фракцій
і їхнього членства спільно доложити зумиль, щоб збільшити надходжен-
ня.

Ресорт військових справ збережено як видимий символ традиції.
Він продовжуватиме і завершить в найближчих місяцях всі ті акції, зо-
крема акції військових і ювілейних відзнак, що їх започатковано ще
в минулій каденції.

Врешті ресорт внутрішніх справ, або як звучить його офіційна
назва - ресорт національної координації, буде старатися передусім
довести до нормалізації стосунків у громадському і політичному сек-
торах, з метою досягти поєднання всіх політичних сил на базі УНРади.
Передумовою для цього є повне відпартійщення громадського сектора.

Ситуація УНРади в українській сучасній дійсності накладає на
ВО осібливий обов"язок слідкувати за процесами денационалізації й
швидко поступаючої декомпозиції в громадському і церковному секторах
української діаспори. Тому ВО присвятить особливу увагу підготові і
переведенню Світового Конгресу Вільних Українців, що його запланова-
но відбудути в листопаді цього року.

У вісліді міжнародних напружень і конфліктів або розвитків у
середині советського блоку може виринути гостро актуальну проблему
матеріальної допомоги українцям по той бік залізної заслони. Маючи
це на увазі, ВО плекатиме стосунки з міжнародними гуманітарними
установами, тощо. ВО радо покористується при тому й тими українськими
установами, які в гуманітарній допомозі мають досвід та зв"язки із
стосовною міжнародними колами і готовий їх кожноточно підтримувати.

Підсумовуючи все сказане, закінчує:

ВО буде старатися в усіх своїх починах та акціях здійснювати
свої пляни під аспектом ідеї української ціlosti.

ЗАСІДАННЯ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ

В дніх 28-29 червня ц.р. відбулося в Мюнхені засідання виконавчого органу УНРади, скликане Головою ВО д-ром А. Фіголем безпосередньо після його повернення з подорожі в США та Канаду, з якої він повернувся 21 червня.

На засіданні, в якому взяли участь Президент УНР . Лівицький та члени ТО, заслухано звідомлення Голови ВО із згадкою подорожі та окремо звіти Керівників Ресорту зовнішніх справ, Ресорту фінансів, Ресорту військових справ і Секретаріату. Після обговорення звітів зроблено підсумки засідання, які передано на розгляд і затвердження Президії УНРади.

СПІЛЬНЕ ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ І ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ

Засідання Президії УНРади відбулося в Мюнхені в дніх 9-30 червня ц.р. за участі Президента УНР Н. Лівицького, членів Президії, Виконавчого Органу та членів УНРади - відпоручників окремих фракцій.

Засідання відкрив Голова УНРади Я. Маковецький привітаннями пана Президента УНР і всіх присутніх та оголошенням порядку денного, в який увійшли:

1. Прийняття і заприсяження нових членів УНРади
2. Прийняття експозе Голови Виконавчого Органу від 4 травня 1967 р.
- 3.. Звідомлення Голови ВО з подорожі в США та Канаду
4. Звідомлення Керівників ресортів ВО УНРади
5. Дискусія і прийняття заключних постанов
6. Підготовка Світового Конгресу Вільних Українців

Голова УНРади подав до відома рішення Номінаційної комісії, у висліді якого заприсяжено нових членів УНРади. Генерал Г. АЧЕНКА та Ігора БЕЛЕЯ - від УНДС, д-ра Маркіяна ЗАЯЦЯ - від УНДО та мігр. Мирослава АНТОНІЯ - від ОУН.

Після того Президія одноголосно затвердила експозе Голови ТО д-ра А. Фіголя та заслухала його звідомлення з подорожі в США та Канаду, яка поставила перед Державним Центром УНР ряд проблем. Звідомлення Голови ВО подано в хронологічному порядку в цьому ж листені.

Общиє звідомлення з діяльності Ресорту зовнішніх справ зложив Керівник есорту, д-р В. Федорончук. Він вказав на затіснення зв'язків Ресорту з міжнародним політичним чинниками та на перспективи ширшої акції Державного Центру УНР на міжнародному форумі.

Після заслухання звідомлень Керівників Ресорту фінансів, Ресорту військових справ та Секретаріату та ділового обговорення цих звідомлень прийнято заключні постанови, поміщені в цьому Бюлстені в продовженні звіту Голови ВО.

На замінчення порядку денного Голова ВО поінформував присутніх про хід підготовки Світового Конгресу Вільних Українців. Після обмінної дискусії на цю тему, в якій взяв участь і Президент УНР Н. Лівицький, Президія УНРади прийшла до висновку, що відбуття СМУ в листопаді цього року буде великим досягненням української спільноти у вільному світі, є обов'язком кожного українця ініціювати СМУ всеобично підтримати.

ВИСНОВКИ ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УНРАДИ від 29-30 червня 1967 р.

Президія Української Національної Ради на засіданні 29 - 30 червня 1967 р. заслухала звідомлення Виконавчого Органу УНРади і дійшла до висновку: створений у висліді Шостої Сесії Виконавчий Орган під керівництвом д-ра А. Фіголя з особливою активністю взявся здійснювати програму, схвалену Сесією. Президія УНРади висловлює особливі призначення Голові Виконавчого Органу д-ру А. Фіголеві за ту працю, яку він проробив на американському терені в травні і червні ц.р. та за організацію фінансових ресурсів серед української громадськості США і Канади; Керманичеві Ресорту зовнішніх справ д-ру В. Федорончука - за широко розгорнену дію з метою розбудувати зв"язки Державного Центру УНР в екзилі з політичними чинниками держав у вільному світі.

На основі звідомлення голови і членів ВО Президія УНРади просить і уповноважує Голову ВО:

1. Поробити всі потрібні заходи, щоб на осіннє засідання Президії УНРади, заповіджене на початок вересня ц.р., подати до відома Президії передбачених кандидатів на вакантні пости в складі ВО.

2. Провести підготовку організації чи доповнення Представництв ВО в окремих країнах так, щоб їх склад відповідав вимогам праці поодиноких ресортів ВО на данному терені.

3.. Поширити ділову співпрацю з молодими науковцями у США і в Канаді шляхом залучення їх до праці Комісії для вивчення процесів в Україні та намітити для них інші конкретні завдання, які випливають із програми праці дотичних ресортів ВО.

4. Маючи на увазі, що інформування широких кіл української громадськості про діяльність ВО є запорукою скріплення зв"язку між ними і органами ДЦ, поробити заходи, щоб поліпшити форми, поширити зміст і збільшити наклад Бюлетеня Українського Інформаційного Бюро та намітити редактора цього видання, незалежно від того, коли і як буде обсаджений ресорт Інформації.

5. Ресортові Фінансів пропонується розгорнути підготову для фінансової кампанії Державного Центру в США і в Канаді на осінь ц.р.

6. Президія схвалює рамову програму діяльності Ресорту Зовнішніх Справ, з якою Керманич Ресорту познайомив Президію на засіданні 29 червня.

7. Ресорт Зовнішніх Справ має би поширити свій склад двома, а може й трьома, заступниками Керманича ресорту - в Європі, у США і в Канаді, щоб розгорнути плян дії Ресорту на обох континентах.

8. Ресорт Військових Справ повинен - на основі попередньої постанови - закінчити на протязі цього року підвищення військових ступенів та розпочати видачу Воєнних Хрестів передбаченим категоріям вояків, згідно з новелю до дотичного закону.

9. Президія спільно з Виконавчим Органом приступлять до оформлення спеціальної постанови Тимчасового Закону, Розділ II, стаття 5-стосовно введення громадського сектора в склад УНРади.

10. У зв"язку з постановою ч. 2 щодо реорганізації Представництв Президія звертається до проводів усіх фракцій, які входять до складу

УНРади, активно вклопитися у розбудову Представництв ВО та поширення мережі Товариств Сприяння УНР, бо їхня участь в організації діяльності згаданих товариств виявляється недостатньою.

II. Президія УНРади звертається до Прободу Української Соціалістичної Партиї із закликом - взяти до уваги постанову загалу цієї партії у США і Канаді, перевірити своє становище щодо органів УНРади від Шостої Сесії та повернутись до активної участі в роботі УНРади.

ЗВІДОМЛЕННЯ ГОЛОВИ ВО д-ра А.ФІГОЛЯ з ПОДОРОЖІ В США Й КАНАДУ
від 10 травня 1967 до 21 червня 1967 р.

Перебуваючи з рамени Наукового Товариства ім. Шевченка на американському континенті, Голова ВО УНРади д-р А.Фіголь зложив візити Ієрархам Українських Церков та відвув ряд зустрічей і конференцій з видатними діячами науки, культури, репрезентантами політичних організацій, з Представництвами ВО в США й Канаді, з українською Пресою та з широкими колами громадянства.

В результаті цих зустрічей перед Головою ВО виринув ряд проблем, які були поставлені на розгляд Президії Української Національної Ради в дніях 29 і 30 червня ц.р. в Мюнхені; вони подані в продовженні цього звідомлення.

Зустрічі Голови ВО з українською громадськістю в США й Канаді та її окремими установами мали місце в наступних осередках:

Нью-Йорк: 10-16.5.1967 р.

I0.5.- зустріч із Віцепрезидентом УНР проф. М.Степаненком, Головою Координаційного Комітету д-ром З.Городиським та д-ром Р.Осінчуком;

II.5.- разом із Віцепрезидентом УНР М.Степаненком засідання в Представництві ВО в США;

I2.5.- розмови з ред.Р.Ільницьким та д-ром С.Рілецьким;

I3.5.- поширене засідання в Представництві ВО з членами фракції УНРади, після полуудня зустріч з громадянством;

I4.5.- візита у Владики Мстислава в Бавнд Брук в супроводі Віцепрезидента проф. М.Степаненка та дир.І.Крамаренка; після полуудня конференція з українськими професорами й студентами в Ратгерс Юніверситеті, в результаті якої покликано Комісію для дослідів сучасної України при ВО УНРади, на чолі з проф.І.Фізером та д-ром М.Прокопом;

I5.5.- візита УНС та редакції "Свобода" в Джерзі Сіті, зустріч із Екекутивним Директором УНКА та Головним Предсідником УНС п. І.Лисогором.

Торонто: 19 - 25.5.1967 р.

20.5.- Рідношкільна Сесія, виступ з промовою на концерті ОДУМ;

21.5.- доповідь під час Рідношкільної Сесії на тему: "Проблема інтеграції рідного шкільництва і створення одного центру";

22.5.- засідання в Представництві ВО на Канаду;

23.5.- відвідини ред. О.Штуля в лічниці;

24.5.- зустріч із інж. М.Павлюком з Підготовчого Комітету СНВУ; пресо-ва конференція та зустріч із громадянством, на якій виголошено доповідь про завдання Державного Центру в екзилі;

Вінніпег: 25 - 30.5.1967 р.

26.5.- візити в Митрополітів Іларіона й Максима; участь в поширеному засіданні Президії КУК;

27.5.- візити в редакціях "Поступ", "Новий Шлях", "Український Голос";

28.5.- зустріч з громадянством з доповіддю; прийняття в.о. д-ра В.Кушніра;

29.5.- зложення вінка від Державного Центру під пам'ятником Т.Шевченка.

Торонто: 31.5. - 4.6. 1967 р.

3.6. - відвідано чільних громадських представників і виголошено доповідь на банкеті на честь проф. В.Кубійовича з рамени НТШ.

Чікаго: 9 - 13.6.1967 р.

9.6. - зустріч із членами Об'єднання і Товариства Сприяння УНР;

10.6.- зустріч із громадянством з доповіддю;

11-12.6.-відвідано чільних громадських і політичних діячів.

Нью-Йорк: 14.6.-20.6. 1967 р..

14.6.-нарада з о.Д-ром В.Кушніром та д-р. Я.Кальбою; візита у в-ви "Пролог", розмови з М.Лебедем та д-ром М.Прокопом;

15.6.- зустрічі з д-ром К.Паньківським, д-ром Р.Осінчуком, Я. Гайвасом та іншими громадськими діячами і

17.6.- візита у Владики Мстислава, після того розмова з проф. Поливо-дою.

Після заключних зустрічей з членами Представництва ВО, Голова ВО повернувся 21 червня ц.р. до Мюнхену.

В часі своєї персги д-р Фіголь змобілізував для цілей УНРади дотації на суму 6.300.- дол., в тому готівки - 1.200.- дол. На особли-ву увагу заслуговує декларація інж. С.Куропася в Чікаго у висоті 1.000 дол. на Будівельний фонд УНРади. Д-р П. Ткачук в Чікаго декліру-вав на ту саму ціль рівно ж майже тисячу доларів. Владика Архієпископ Мстислав зложив від Консисторії УАПЦ в США дотацію в сумі 250 дол., призначену для Ресорту вивчення процесів в Україні.

За всі дотації Високодостойним Жертводавцям належить глибока подяка Українського Державного Центру в екзилі.

ДАТИ ПІДТРИМКУ ІЗРАЇЛЕВІ.

/ з постанови Президії УНРади від 29 - 30 червня 1967 р./

Листи Державного Центру УНР до Уряду Ізраїля, в яких висловлено солідарність українського народу з юдейським народом у його збройній боротьбі проти агресії з боку арабських держав, правильно визначили становище української політичної еміграції до війни на Близькому Сході.

Найважливішим при тому є моральний аспект проблеми. Українці не сміють бути байдужими до боротьби Ізраїля за існування, збереження свободи передусім з гуманних спонук.

По-друге, ніхто не може відмовити права юдейському народові на національно-державну суверенність на землі працьові. Українці, що самі борються за свободу і державну самостійність, мають до юдейського народу і його держави Ізраїля спеціяльне співчуття та зрозуміння.

По-третє: моральним спричинником кризи і війни на Близькому Сході є Москва, яка націковувала арабські держави до агресії супроти Ізраїля, і давала їм всеобічну підтримку. Українська політична еміграція не сміє бути пасивною супроти цієї чергової спроби російсько-большевицької політики здійснити свої імперіалістичні цілі.

По-четверте: аранжована Кремлем війна на Близькому Сході, була скерована на те, щоб пересунути існуючий отосунок сил у світі на користь СССР. Всяке скріплення окупанта України є на шкоду українському народові.

По-п'ятє: російсько-большевицький режим змушує українців на Батьківщині демонструвати проти Ізраїля. Численні мітинги і збори, влаштовувані в Україні проти Ізраїля, не виявляють волі українського народу. Українці в діаспорі, в умовах свободи тимбільше мають виявити свою волю й настанову допомогти юдейському народові під час його чергової важкої історичної проби, в боротьбі за національну свободу і суверенність.

ТЕЛЕГРАМА ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ
ДО ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ООН У ТАНТА.

Голова Виконавчого Органу Української Національної Ради вислав 23-го червня ц.р. Генеральному Секретареві ООН У Тантові телеграму наступного змісту:

"Ексцепленції
Генеральному Секретареві ООН
У Тантові
в Нью-Йорку.

Ексцепленціє,

Під час Генеральної Асамблей ООН дня 22 червня Прем'єр-міністр Української Радянської Соціалістичної Республіки Володимир Шербицький, виступаючи, ніби то, в імені українського народу, оскаржив Ізраїль в агресії.

Українська Національна Рада в екзилі заявляє, що п. Шербицький не являється речником справжньої волі українського народу. Народ в Україні та українське громадянство у вільному світі висловлюють свої симпатії народові Ізраїля, який змагається за свою національну незалежність проти агресії,
Мюнхен, 23 червня 1967 р.

Д-р Атанас Фіґоль
Голова ВО УНРади в екзилі."

ПОЛІТИЧНІ РОЗМОВИ д-ра ВАСИЛЯ ФЕДОРОНЧУКА В РИМІ.

У рамках пляну намічених міжнародних зустрічей, Керманич Ресорту закордонних справ ВО д-р В. Федорончук, між іншим, відбув 17 липня довгу розмову з депутатом Антоніо Карадилья, головою комісії закордонних справ італійської палати депутатів, членом центрального керівництва об'єднаної італійської соціалістичної партії і одним з провідних діячів "Соціалістичного Інтернаціоналу".

Д-р В.Федорончук поінформував співрозмовця про ДЦ УНР в екзилі його керівні органи, про сучасну ситуацію в Україні в усіх її аспектах і обмінявся з ним поглядами на деякі конкретні можливості його підтримки для української справи, зокрема на міжнародному форумі.

Д-р В.Федорончук передав міродайним чинникам "Ліберального Інтернаціоналу" фірмальне подання про прийняття українців до цієї міжнародної організації, яка об'єднує партії ліберального напрямку багатьох країн світу, в тому числі Франції, Італії, Великобританії, Німецької Федеральної Республіки, Бельгії, Канади, Ізраїля, Індії, Цейлону та інших країн, а також еквівалентні ліберальні групи народів сателітських держав.

Прийняття Українців до "Ліберального Інтернаціоналу" відкриває їм двері до участі в "Ліберальному Русі для Об'єднаної Європи", який є, побіч "Європейської Лівиці", "Нових Міжнародних Екіп" /християнсько-демократичного напрямку/, "Європейського Федералістичного Руху" Центру Європейської Федералістичної Дії, "Європейської Ліги для Економічної Співпраці" і "Ради Європейських Громад" одною з складових організацій Європейського Руху.

Питання про прийняття українців до "Ліберального Інтернаціоналу" поставить на порядок денний майбутніх зборів керівних органів Організації та її міжнародного з'їзду лідер італійської ліберальної партії депутат Джованні Малагоді.

РИМСЬКА ГАЗЕТА ВІДЗНАЧАЄ 50-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Римський тижневик "Нова Республіка" дні 23 липня опублікував статтю Керівника Ресорту закордонних справ д-ра Василя Федорончука, на тему "50-ліття Української Національної Революції".

Стаття розглядає події в Україні в 1917 році і в наступних роках; висвітлює діяльність першого українського передпарламенту-Центральної Ради, які виразники національних прағнень України і керівного органу боротьби українського народу за свою свободу і державну незалежність; унагляджує вияви довір'я народу до Центральної Ради через політичні, військові та селянські конгреси, які відбувалися в 1917 році в Києві та в інших містах України; підкреслює участь представників національних меншин в Центральній Раді, відмічає провідну роль Михайла Грушевського і вплив українського військового руху в тих революційних подіях.

Далі стаття розказує про труднощі з тимчасовим петроградським урядом і висвітлює перші три Універсали і ті всі революційні процеси, які закінчилися проголошенням ІУ. Універсалом 22 січня 1918 року повної суверенності Української Народної Республіки, а рік пізніше, 22 січня 1919 року, акту соборності - об'єднання усіх українських земель в одній суверенній українській державі.

Стаття говорить також про агресію більшевицької Росії проти Української Народної Республіки і про кількарічні героїчні змагання України за збереження своєї державної самостійності. Врешті вона висвітлює сучасне становище в Україні, під російсько-комуністичним гнетом, і сучасну безперервну боротьбу українського народу за свої національні права. Цією статтею "Нова Республіка" хотіла відзначити 50-ліття Української Національної Революції.

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 10/211

Мюнхен, дня 16 серпня 1967 р.

ДО УКРАЇНСКОГО ВОЯЦТВА

П'яťдесять років тому, в 1917 році, в Україні відбувалися події, що їх тепер називаємо Українською Національною Революцією. Український народ, визволившись із понад двосотлітньої неволі московських царів, почав будувати своє життя. Нелегко була та праця, бо українці мусили творити все від самих початків, закладати фундаменти в усіх ділянках свого національного, політичного, господарського й культурного життя. Та при величезному напружені національної енергії були переборені перні труднощі-перешкоди і, як найбільший здобуток Української Національної Революції, за 10 місяців від її початку, було проголошено незалежність і суверенність вільної держави українського народу - Української Народної Республіки.

В понурі часи чорної московської реакції 19-го століття наш великий Тарас Шевченко поставив своє палке "Слово" на сторожі прав поневоленого народу України. Тепер на сторожі відновленої Головою держави української треба було поставити українські збройні сили. І тому, ще до створення Української Народної Республіки в листопаді 1917 р. і проголошення її повної самостійності в січні 1918 р., українці почали організовуватися і в цій преважливій національно-державні ділянці - в ділянці військовій. Ще на початку і в половині 1917 року розпочалася праця по організації українських військових формаций - праця, що була координована й очолена незабаром Симоном Петлюрою, Головою Генерального Військового Комітету і першим Генеральним Секретарем/іністром/ Військових Справ відродженої України.

З тих починів постала Армія Української Народної Республіки, що вкрила себе невмирущою славою - передусім у безперервних боях років 1919/20 проти різних ворогів України. В західніх областях України, після подій у листопаді 1918 року, постала Українська Галицька Армія, яка в другій половині 1919 року підлягала спільному коандуванню Штабу Головного Отамана Симона Петлюри.

Славні чини Українського Війська створили новітню легенду збройної боротьби за волю і незалежність Батьківщини. В боях під Ічнівським Арсеналом, під Крутами, під Мотовилівкою, під Львовом, у Чортківському наступі, в Проскурівсько-Кам'янецькому Наступі першої половини 1919 року, в спільному наступі об'єднаних українських Армій на Київ у другій половині 1919 року, в славному I-му Зимовому Поході Армії УНР, в операціях під Запоріжжям, у 2-му Зимовому Поході 1921 року, що закінчився трагедією під Базаром, і в інших численних боях і операціях - героїчне українське Вояцтво, проливаючи кров і жертвуючи життям за волю України, не тільки створило незабутні збройні традиції, не тільки вкрило себе невмирущою славою, але й передало наступним поколінням українського народу невідкладичний імператив збройної боротьби за волю і незалежність української народної держави. За їх прикладом діяли українські повстанці під московсько-большевицькою окупацією в 20-х роках, а пізніше - під час другої Світової війни - українські повстанські й інші військові формaciї.

Ці традиції Українського Війська будуть служити надхненням для Вояцтва майбутніх Українських Збройних Сил. Бо, якщо ми твердо віrimo в майбутнє визволення українського народу й відновлення його народоправної держави, так само мусимо вірити і в майбутнє відродження Українських Збройних Сил, що будуть стояти на сторожі прав і непорушності цієї держави.

В п'ятирічній перспективі постанова Українських Збройних Сил передбачаємо від імені Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі наш гірничий привіт українському Вояцтву, де б воюю не перебувало. Вітаємо колишніх Вояків Армії Української Народної Республіки. Вітаємо колишніх Вояків Української Галицької Армії, а серед них колишніх Вояків славних Українських Січових Стрільців, першої української військової формaciї з часів I-ої Світової війни. Вітаємо колишніх Вояків українських повстанчих формаций під московсько-большевицькою заманшиною до 2-ої Світової війни та колишніх Вояків Української Повстанської Армії під час і після 2-ої Світової війни. Вітаємо колишніх Вояків Української Національної Армії і, зокрема, Вояків І-ої Дивізії УНА. Вітаємо всіх колишніх Вояків - Українців чужих армій, що на еміграції прилучилися до різних українських комбатантських організацій і стали на позиції боротьби за самостійну і соборну народоправну українську державу. Вітаємо всіх українських комбатантських організацій, розсіяні по різних країнах західного світу. І, врешті, пересилаємо наш привіт Воякам - Українцям, які змушені тепер перебувати в чужому і ворожому війську Советського Союзу, але які твердо віримо в це - коли настане слушна пора, підуть у лави борців за вільну Україну і стануть фундаментом для майбутньої відбудови Збройних Сил відновленої суверенної української держави - Української Народної Республіки.

З твердою вірою у перемогу слушної і справедливої української визвольної Справи і в надії на Всемогутнього Господа - Бога, прямуймо до світлого майбутнього! Слава Україні!

/ Микола Лівіцький/
Президент Української Народної
Республіки

/Ген. Микола Шраменко/
Керівник Ресорту Військових Справ

За згідності:/Майор Леонід Василів/
Наачальник Військової Канцелярії

ВИДАТНІ ГОСТИ В УКРАЇНСЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ РАДІ

Перебуваючи в подорожі по Європі, Предсідник Українського Народного Союзу та перший заступник Президента УНРА п. Йосиф ШСОГІР разом із Дружиною відвідали 29 липня ц.р. Українську Національну Раду.

Видатних гостей запрошено на обід, в якому взяли участь Президент УНР Микола ЛІВІЦЬКИЙ, Голова Української Національної Ради Сків АКОВЕЦЬКИЙ, Голова ЕО УНРади д-р Атанас ФІГОЛЬ, Голова Нафівської Державної Контролі інж. Ім'яло АНДРІЄГСЬКИЙ та Член ЕО д-р. Михайло РУДКО. Під час цієї зустрічі переведено розмови на актуальні політичні теми. Окрему увагу присвячео підготовці Світового Конгресу Більшіх Українців.

Українське Інформаційне Бюро

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 11/212.

Мюнхен, дня 20 вересня 1967 р.

ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ.

Дня 9 вересня ц.р. відбулося в Мюнхені засідання Президії Української Національної Ради в повному складі Президії, з участю п. Президента УНР М. Лівицького, Голови ВО д-ра А. Фіголя та членів ВО. Засідання відкрив Голова УНРади Я. Маковецький, привітавши присутніх та повідомляючи про те, що представник Української Соціялістичної Партиї в Президії УНРади проф. С. Довгаль передав Президії заяву ЦК Української Соціялістичної Партиї, яка уповноважує його брати участь в засіданнях Президії УНРади. Від імені Президії Голова УНРади висловив проф. С. Довгалеві і ЦК Української Соціялістичної Партиї подяку за всі старання включити сили фракції УСП до активної участі в роботі Української Національної Ради.

Президія розглядала наступні питання:

1. Інформація Голови ВО та Керманича Ресорту зовнішніх справ;
2. Відношення ОУНз до Державного Центру у зв'язку з появою Бюлетеня ОУНз ч.9;
3. Громадський сектор УНРади;
4. Світовий Конгрес Вільних Українців.

Голова УНРади передав слово Голові Виконавчого Органу д-ру А. Фіголеві, який з'ясував основні напрямні дії ВО від 30 червня ц.р. та предложив на затвердження Президії конкретні внески Виконавчого Органу. окрему увагу присвячено праці Ресорту зовнішніх справ, що його керманич, д-р В. Федорончук, виголосив обширний еляборат до принципових питань зовнішньої політики Державного Центру, призначений для Представників ВО та співробітників Ресорту зовнішніх справ в окремих країнах. Інформація про цей еляборат друкується в Бюлетені.

Після розгляду обидвох звідомлень Президія прийняла слідуючі постанови:

1. Прийнято до відома і схвалено звідомлення Голови ВО та Керманича Ресорту зовнішніх справ.
2. Продовжено важність діючого бюджету ВО до 1 липня 1968 р., тобто на 6 місяців.
3. Доручено Голові ВО д-ру А. Фіголеві зайнятися в часі своєї по дорожі в США й Канаду реорганізацією представництв ВО.
4. Одобрено доцільність покликання Політичних Рад з дорадчим голосом при Представництвах ВО в США й Канаді.

З черги Президія розглянула питання відношення ОУНз до Державного Центру у зв'язку з появою Бюлетеня ОУНз ч.9, за червень ц.р. Після заслухання внеску Фракції УНДС та обширної дискусії на поширену тему Президія перенесла розгляд згаданого питання на чергове засідання. Цим своїм рішенням Президія пішла назустріч побажанням тих фракцій, які не могли зайняти остаточного рішення в цій справі, не маючи становища центральних органів.

Прийнятий Шостою Сесією закон про введення т.зв. Громадського Сектора в Українську Національну Раду передбачає, що Президія і Виконавчий Орган УНРади виправцють постанову, якою буде реалізовано

ухвалу закону. Після обміну думок справу передано на опрацювання проекту Правничій Комісії. З особливою увагою Президія розглядала питання підготовки Світового Конгресу Вільних Українців. Голова УНРади Я. Маковецький подав до відома Президії найновіші інформації відносно підготовки СКВУ, а Президент М.Лівицький потвердив незмінність позицій керівних органів ДЦ в спріві участі ДЦ в ім-презах СКВУ, схвалених на засіданні Президії УНРади 30 червня цього року і поданих до відома Віцепрезидентові УККА п. Йосифові Лисогорові в часі його візити в Мюнхені початком липня ц.р.

Для зміцнення фінансової бази Державного Центру Президія і Виконавчий Орган Державного Центру звертаються до українського громадянства в п'ятдесятиліття Української Національної Революції з окремим закликом, текст якого друкується в Бюлетені.

ЗАСІДАННЯ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРади

Дня 8 вересня ц.р. відбулося в Мюнхені засідання Виконавчого Органу УНРади для розгляду наступних справ:

1. Звідомлення Голови ВО напередодні подорожі в США й Канаду;
2. Звідомлення Керманича Ресорту зовнішніх справ і заслухання його еляборату до принципових питань зовнішньої політики Держ.Центр;
3. Звідомлення Керманича Ресорту фінансів з оглядом надходжень і видатків ВО до кінця біжучого року,
4. Звідомлення Секретаріату про біжуче діловодство, підготовку національної відзнаки та хід праці Комісії для дослідів сучасної України.

Засідання заслухало обширний еляборат Керманича Ресорту зовнішніх справ д-ра В. Федорончука до принципових питань зовнішньої політики Державного Центру. В цьому елябораті окреме місце займає проблема міжнародньоправного статусу України. Виконавчий Орган в принципі схвалив заслухане звідомлення і передав його на розгляд Президії УНРади.

Керівник Ресорту фінансів з'ясував стан фінансів ВО до кінця біжучого року та проаналізував впливи і видатки ВО. В результаті обміну думок ВО ставить на затвердження Президії УНРади пропозицію продовжити важливість діючого бюджету на дальших шість місяців, тобто до 1 липня 1968 р.

В результаті заслуханих звітів та плянованої подорожі Голови ВО д-ра Фіголя в США й Канаду подано на схвалення Президії ряд конкретних внесків щодо скріплення системи Представництв у цих країнах та поширення їхнього складу спільними зусиллями всіх політичних партій в системі Української Національної Ради.

ДО УВАГИ ВШ. ЧИТАЧІВ БЮЛЕТЕНЯ В США

З огляду на впровадження нових поштових кодів в поштовій системі США просимо всіх Вш. Читачів нашого Бюлетеня та осіб, які перебувають в кореспонденційному зв'язку з канцелярією УНРади, подати свої точні адреси із т.зв. "зіп-кодами". Без цієї передумови канцелярія УНРади не буде в стані продовжувати висилку Інформаційного Бюлетеня, тому просимо подати Вашу точну адресу в якнайближчому часі на адресу: Ukrainisches Informationsbüro

8 München 2, Dachauerstr. 9/II
Deutschland

З В Е Р Н Е Н Н Я

ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА У ВІЛЬНОМУ С В І Т І.

Український народ у своєму історичному минулому, а зокрема своєю героїчною боротьбою проти російсько-большевицького окупанта виявив свою непохитну волю до незалежного життя. Приймаючи Україну до Об'єднаних Націй, міжнародний світ підтверджив право на існування держави. Однаке, теперішній уряд, що репрезентує Україну в Організації Об'єднаних Націй є безправним знаряддям у руках окупаційної влади в Україні. Справжню українську національну і демократичну державність репрезентувала Українська Народна Республіка, територію якої окупувала влада в Москві збройною силою. Та волелюбний український народ на рідній землі не змірився із станом скупації. За відновлення своєї незалежної держави він і далі продовжує боротьбу в усіх формах, які можливі і доступні в умовах окупації.

Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі, як спадкоємець легального уряду Української Народної Республіки на Батьківщині з років 1917-1920, стоючи на самостійницьких позиціях з увагою слідкує за процесами розвитку національно-визвольної боротьби українського народу на рідній землі. Він переконаний, що майбутнє України буде в першу чергу вирішуватись нашими власними силами.

Наші члі звернені на українську землю. В нашій свідомості завжди живуть думки про боротьбу українського народу під терором ворожого режиму. Ця боротьба на Батьківщині і визвольна акція Державного Центру УНР в екзилі творить одну цілість. Тому допомога для Рідного Краю в його національно-визвольній боротьбі - це основне завдання нашої діяльності.

Одною з ділянок праці Державного Центру є його діяльність на зовнішньому відтинку, на форумі чужих держав і народів західного світу, до якого не мають доступу наші українські патріоти на рідній землі. Безпосередньо та посередень, через свої Представництва в країнах вільного світу, органи Державного Центру будуть і далі інформувати чужинецькі політичні кола і світову пресу про український визвольний рух, про московську колоніальну політику супроти України, та про становище в нашій Батьківщині. В теперішніх умовах світової політики праця Державного Центру дуже тяжка. Та без огляду на це ми і далі всіма силами будемо пробивати мур байдужності вільного світу до нашої національно-визвольної справи.

Успіхи національно-визвольної політики органів Державного Центру УНР залежать від Вашої, Дорогі Земляки й Землячки, фінансової підтримки, без якої неможливо перевести юдної акції в життя. Для ведення незалежної політики потрібні власні, українські фонди, і то значні. Державний Центр і Українська Національна Рада не мають ніяких сторонніх субсидій і всю свою діяльність провадять виключно за пожертви українського патріотичного громадянства.

Пересічна сума, яка лягає в основу діяльності Державного Центру, досягає 20.000 дол. /80.000 НМ/річно. При таких мінімальних фінансових засобах широко розгорнена праця нашого Державного Центру неможлива.

Тому ми звертаємося до українського громадянства із закликом: Хай у цьому році буде якнайбільше таких українців у вільному світі, які внесуть до скарбниці Державного Центру УНР бодай 10-20 дол.річно, як свій даток на зміцнення нашої політичної діяльності в п'ятдесятіліття проголошення Української Народної Республіки.

Президія.
Виконавчий Орган УНР адм

ДОПОВІДЬ КЕРМАНИЧА РЕСОРТУ ЗОВНІШНІХ СПРАВ ВО.

У своєму обширному звіті-доповіді на спільному засіданні Президії і ВО УНРади 9 вересня ц.р. Керманич Ресорту зовнішніх справ д-р Василь Федорончук подав інформації про акцію солідарності з Ізраїлем, проведену Державним Центром під час недавнього конфлікту на Близькому Сході, акцію, яку з почуттям вдячності прийняли урядові чинники Ізраїля та юдейські кола в західних країнах, про що свідчать їх листи-відповіді; унагляднив конечність призначення відпоручників ресорту насамперед в головних державах Заходу та спеціальних відпоручників для окремих галузей зовнішньополітичної діяльності, як, приміром, для українсько-юдейських стосунків, для Європейського Руху, для міжнародних політичних об'єднань тощо; повідомив про відбуття міжнародних політичних зустрічей, про інформативну діяльність в чужій пресі.

Далі д-р В. Федорончук відзначив можливості і межі контактів з християнсько-демократичними політичними рухами та важливість дії на терені таких міжнародних політичних об'єднань, як "Соціялістичний Інтернаціонал", "Нові Міжнародні Екіпи", "Ліберальний Інтернаціонал", зваживши, що політичні партії, принадлежні до цих об'єднань, є при владі в низці головних країн світу, особливо Заходу. Окрему увагу звернув на потребу посилення зовнішньополітичної акції на терені Європейського Руху і його складових організацій та в головних західноєвропейських країнах: США, Великобританія, Франція та інші.

"Головне завдання нашої зовнішньої політики - сказав д-р Федорончук - це посилення акції в країнах Заходу, насамперед у великородзинках. Зміцнення українських позицій в Західній Європі матиме значення також для поліпшення українських позицій в США. Американська політика рахуватиметься із становищем європейської політики до України. І навпаки: західноєвропейські держави не можуть не рахуватися із ставленням політики США до української справи".

Дальше Керманич Ресорту зовнішніх справ широко розглянув ряд принципових питань зовнішньої політики Державного Центру: реалізм української зовнішньої політики, при чому стверджив, що "завдання української зовнішньої політики є здобути такі впливи у політиці великородзинок, щоб у рішальний момент, коли силою внутрішніх або зовнішніх подій падатиме комуністичний режим у ССР, а то й сама російсько-советська імперія, вони офіційно і формально визнали наш основний національно-державний постулат: відновлення незалежності й суверенности Української Народної Республіки"; правні. підстави для майбутнього визнання Державного Центру УНР чужоземними державами: питання міжнародньоправного статусу України / ця частина доповіді буде оголошена пізніше; концепція розподілу, російсько-советської імперії на національні держави; взаємовідносини з західно-південними сусідами України і їх сучасне політичне значення; питання регіональних бльоків тощо.

Становище до цих зasadничих питань, висвітлене в доповіді, становить напрямні зовнішньої політики Державного Центру на сучасному етапі його дії.

КЕРІВНІ ОСОБИ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ НА ВІЗИТИ В США Й КАНАДІ

Згідно з рішенням Президії УНРади, Президент УНР М. ЛІВИЦЬКИЙ відбуде в жовтні й листопаді ц.р. подорож в США й Канаду, щоби відвідати деякі українські осередки та взяти участь в бенкеті, влаштованому для представників Державного Центру в Нью Йорку 28 жовтня.

В справах УНРади поребуває на американському континенті до кінця ц.р. Голова Виконавчого Органу д-р А. ФІГОЛЬ. У Виконавчому Органі заступає Голову на час його подорожі Керманич ресорту зовнішніх справ д-р В. ФЕДОРОНЧУК.

Українське Інформаційне Бюро.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТКУВАННЯ І НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ.

В Радянському Союзі йдуть повною ходою святкування з приводу п."ятдесятліття існування Радянського Союзу. ЦК КПРС робить всілякі заходи, щоб ці святкування максимально пропагандивно використати в різний спосіб і в різних ділянках. При тому національне питання відграє важливу роль. В тезах ЦК КПРС "50 років Великій Жовтневої Соціалістичної Революції", де з"ясовано загальні положення щодо святкування, порушується також національне питання. В цьому документі сказано наступне:

"За загальним визнанням усіх народів Радянського Союзу, велика роль у здійсненні ленінської національної політики належить російському робітничому клясові, російському народові. Соціалізм забезпечує всім народам СРСР фактичну рівність у політичному, економічному, культурному відношеннях. Народам, які стояли на нижчому ступені економічного розвитку, було подано величезну економічну допомогу, виділялися великі вкладення на прискорений розвиток промисловості, сільського господарства і культури. Важливими відмінними розрізняючими особливостями національного питання були взаємні відносини українського, білоруського і молдавського народів, відновлення Радянської влади в Прибалтійських республіках і входження їх у Союз Радянських Соціалістичних Республік".

Як бачимо, все виглядає в "рожевих" красках: немає труднощів і проблем, національне питання в Радянському Союзі розв'язане "справедливо" і "раз на все".

Але, якщо приглянувшись докладніше до того роду офіційної документації, і якщо проаналізувати всілякі конференції, наради, симпозіуми, що раптово і так чисельно скликаються для дискусії про національне питання, тоді постає дещо інша картина ситуації на цьому відтинку. Самі керівники компартії Радянського Союзу і партійна бюрократія демонструють недвозначно, що як в теорії, так і в практиці національної політики існують сьогодні неясноти, труднощі напруження.

Насамперед кілька слів про теоретичні спори. В журналі "Вопросы истории" почалася ще минулого року дискусія про "поняття нації". Беруть в ній участь найбільші наукові авторитети та спеціalisti по національному питанню. Взагалі ^{засновниками} стверджується, що це перша в таких розмірах дискусія про національну політику Радянського Союзу.

В ній брали дотепер участь такі авторитети: д-р філософських наук М.С. Джунусов, кандидат філософських наук П.М. Дрогачев, М.А. Свердлин і С.Т. Калтахчан, кандидат юридичних наук П.Г. Семенов, кандидат історичних наук М.О. Мнацаканян, д-р філософічних наук І.П. Замерян і кандидат історичних наук П.А. Тавакалян.

Ця дискусія підтверджує, що в теоретичних дослідах національного питання в Радянському Союзі панує застій, що цілий ряд дотеперішніх тез і догм вже не вистачає для зрозуміння динаміки та історичної ваги національного питання. В радянській пропаганді говориться багато про те, що розв'язка національного питання в Радянському Союзі становить "приклад" для інших континентів, зокрема Африки і Латинської Америки. Але дискусія підтверджує наступне:

під впливом студій національного питання в інших континентах, а зокрема в Африці, радянські експерти дійшли до висновку, що різні положення марксизму-ленінізму не віправдалися. Сюда належить теж теза про відмінання малих народностей, про їх неісторичний характер та інші теревені, що витікають з тези про "злиття націй". Африкаським племенам завдаємо, що такий визначний вчений, як Джунусов, у п'ятдесятому році існування радянської системи в журналі "Вопросы истории" (ч.4, 1966 р.) покликується на висліди дослідів Вадянських учених по історії національного питання в Африці, щоб доказати історичність і велику життєздатність малих народів та племен.

Також у національних республіках відбуваються різні наради і наукові конференції, що займаються національним питанням. В травні ц.р. відбулася така конференція у Львові. Вона мала республіканський характер і в ній брали участь делегації з усіх сторін України. Звертає на себе увагу спосіб її організації. Теоритичні дискусії не мали такого значення, як масові зустрічі учасників конференції з населенням. З пресових звідомлень віходить, що коло 200 тис. українців області брали участь в таких зустрічах. Йшлося отже про те, щоб за допомогою делегатів переконати населення Львівської області, що національне питання "роз'язане прекрасно". Того рода імпрези відбуваються також і в інших областях України, хоча в менших розмірах.

На видавничому ринку України, появляються різні видання на тему національної політики. В деяких із них ставиться акцент на теоретичні або історичні питання, але в більшості вони займаються питанням "інтернаціонального виховання". Відомо, що партійна демократія вважає, що, росіян непотрібно виховувати "інтернаціонально", а лише інші народи. Шовіністичне наставлення, що суперечить духові справжньої національної співпраці, причиняється великою мірою до того, що ці видання стоять дуже часто, як не в більшості, під знаком віправдування русифікації і великодержавницького шовінізму. В київському видавництві "Наукова думка" появився недавно науковий збірник "Інтернаціональне виховання трудящих". Поруч пристойного матеріалу поміщено в ньому статті, які явно пропагують нігілізм в національному питанні та віправдують його, а навіть вимагають посилення зневажливого ставлення до рідної мови. Г.П. Іжакевич, напр., виступав проти вчених, які вимагають "чистоти рідної мови". Вимогу українських вчених такої кляси, як, напр., О. Ільченко, щоб "не надавати, згідно з вимогою Леніна, російській мові жодних привілеїв", називається "теоретичною безпорадністю" і незрозумінням "суспільних функцій російської мови, як мови міжнаціонального єднання соціалістичних націй". Спеціально підкреслюємо слово "єднання": це важить на багато більше, ніж функція російської мови, як засобів комунікації в багатонаціональній державі.

Українська інтелігенція, навіть частина тих, що належать до партії, не солідаризується з російськими шовіністичними вибриками. Зокрема в останніх роках вона дала цьому яскравий вислів. В згаданій статті Іжакевича наводиться виступ М.Б. Храпченка під час зборів відділення мови й літератури Академії Наук Радянського Союзу. Він висловився між іншим так:

"Хіба соціалістичні ідеї стають менш інтернаціональними, якщо вони висловлені українською, литовською, латиською, грузинською та іншими мовами народів Радянського Союзу? Гадати що вони в цьому випадку будуть не цілком інтернаціональними або, що національна форма утруднює їх втілення - це значить протиставити російську мову мовам інших народів і тим самим ставати на небезпечний шлях (ст. 173 - 174).

- -
Також українці в Польщі і Чехословаччині виступають явно проти російських шовіністів. Варшавська "Наша культура" закінчила свій коментар до вище згаданого київського збірника такими завваженнями:

"Я думаю, що зовсім не помиляюся, коли скажу, що всякі спроби надавання російської мови привілеїв, чи перетворювання її в державну мову Радянського Союзу, суперечить вказівкам Володимира Леніна, який, чого не можна замовчувати, зважав потрібним відкинути всякі привілеї і припинити насильне прищеплювання одної з мов народам.

Не ліквідація національних мов і культур, націй, а піклування про їх вільний розвиток і розквіт - це лінія, яка повинна бути і, по суті, є провідною на данному етапі!".

Наша замітка спирається лише на маленьку частину відомого матеріалу, який підтверджує, що радянська система після 50 років існування стоїть сьогодні перед тимчасовими кардинальними життями, також на відтинку національної політики, як вона стояла "на зорі" радянської системи в 1917 році.

(Комісія дослідів сучасної України)

ПОДОРОЖ ПРЕЗИДЕНТА УНР МИКОЛИ ЛІВИЦЬКОГО ДО АМЕРИКИ

В кінці жовтня ц.р. до Америки має прибути Президент Микола ЛІВИЦЬКИЙ, щоб взяти участь в різних нарадах і імпрезах українського громадянства на американському континенті. Президент М. Лівицький пробуде в Америці, в залежності від потреби, щонайбільше три місяці, тобто до кінця січня 1968 р.

Президент УНР цього разу не буде об'їздити різні місцевості США й Канади для виголошення політичних доповідей, як за попередніх разів, коли він відвідував Америку як Голова Виконавчого Органу УНРади. Це завдання виконує тепер нинішній Голова УНРади д-р А. ФІГОЛЬ, який від половини вересня перебуває на американському континенті. Якщо місцеві Товариства Прихильників УНР і Сприяння УНРаді чи інші українські організації в США й Канаді бажали б бачити в себе Президента УНР М. Лівицького для участі в Святах, Академіях або інших закритих урочистостях, то вони мають заздалегідь повідомити про це й надіслати відповідні запрошення до Голови Представництва ВО УНРади на США дир. І. Крамаренка або до Голови Представництва ВО УНРади на Канаду п. І. Дубилка:

Ukrainian Financial Committee, P.O. Box 95, Cooper Station,
New York 3, N.Y. 10003 USA
Mr. I.Dubylyko, Postal Stn "C" Box 133, Toronto 3, Ont. CANADA

КАНЦЕЛЯРІЯ ВО УНРАДИ

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 12/213

Мюнхен, II листопада 1967 р.

ПРИВІТАННЯ ГОЛОВИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ ДО СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ.

Пане Президенте,
Ексцеленціє,
Високоповажані Пані і Панове, Делегати і Достойні Гости
Першого Світового Конгресу Вільних Українців !

П"тъдесянь років тому у надзвичайно складних національних, політичних і соціальних умовах новітнє українство зробило рішучий крок на історичному шляху свого політичного визволення: у дні падіння династії Романових на просторах царської імперії, мов Фенікс, з власного горіння відродився новий, досі невідомий для ширшого світу чинник - на ім"я Україна.

Універсалами Української Центральної Ради відновлено існування української державності. Але Москва до сьогодні не дає українському народові жити своїм вільним життям. І тому запечатковані в пропам'ятних 1917-1921 роках революційно-збройні визвольні змагання українськи народ веде при жорстоких жертвах і терпіннях дальше, зараз у зовсім інших політичних умовах та іншими методами боротьби.

І в цьому змаганні українська еміграція творить одно із звен півстолітнього змагу. В цій визвольній боротьбі байдужих бути не може, вона вимагає тотальної мобілізації всіх наших сил і всіх наших можливостей.

У свідомості завдань, і для гідного відзначення 50-ліття Української Національної Революції, українці, що перебувають у вільному світі, відбувають перший Світовий Конгрес Вільних Українців, а українські політичні середовища, сконсолідовани в Українській Національній Раді, в березні ц.р. відбули Шосту Сесію УНРади.

На Шостій Сесії УНРади довершено поширення політичної консолідації, намічено шляхи до її повного завершення та винесено цілий ряд рішень для всебічної допомоги воюючій Україні. Шоста Сесія УНРади прийняла також ряд постанов і резолюцій в яких горяче підтримала заходи ініціаторів скликання Світового Конгресу Вільних Українців, його мету і завдання.

Президія Української Національної Ради та відповідальні чинники Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі прикладають велику увагу до задумів створення Світової Централі у формі Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців. Мають одночасно надію, що його праця серед української громади на чужині принесе непромінальні користі, а передовсім товне об'єднання в суспільно-громадському секторі. Вірять, що гармонійна співпраця Секретаріату із ДЦ УНР в екзилі допоможе поневоленому, але непокореному українському народові відновити українську державу у формі Української Народної Республіки.

Високоповажані і Дорогі Делегати Першого Світового Конгресу Вільних Українців ! В цій хвилині кожний українець і українка на

чужині і в далекій нам й так близькій Україні, у яких б"ється українське серце, молять Всешишнього та шлють Вам шире побажання
Є Д И Н О М И С Л І Я !

І я, в імені Президії Української Національної Ради та у власному імені, як Голова УНРади, а рівною в імені всіх членів Української Національної Ради вітаю горяче всіх приявних на Першому Світовому Конгресі Вільних Українців та складаю найкращі побажання успіхів у Вашій історично - відповідальній праці.

Шасти Вам Б о ж е !

Листопад 1967 р.

Яків Маковецький,
Голова Української Національної
Ради

АКЦІЯ КЕРМАНИЧА РЕСОРТУ ЗОВНІШНІХ СПРАВ ВО УНРади
У СПРАВІ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ Й АРЕШТІВ ДІЯЧІВ КУЛЬТУРИ В
У КРАЇНІ.

Керманіч ресорту зовнішніх справ ВО д-р Василь Федорончук вручив особисто і послав у другій половині жовтня низці італійських політичних і культурних діячів листа-записку з інформаціями про посилення переслідування діячів культури і про систематично та насильно проводжувану русифікацію в Україні.

Текст цієї записки д-р В.Федорончук з ручи в культурним аташе при посольствах у Римі, зокрема держав Заходу, прохаючи їх повідомити відповідні політичні і культурні кола своїх країн про нову хвилю терору, застосованого советським режимом проти творчої інтелігенції України.

В записці подані факти про недавні процеси в Україні проти діячів культури, про засуди їх та заслання в тюрми й концтабори поза кордони України, а зокрема наведені дані про недавні арешти українського літератора й співробітника Академії Наук УРСР В"ячеслава Чорновола, з цитатами тексту його листа скерованого до першого секретаря ЦК КПУ П.Шелеста в якому Чорновіл протестує проти незаконних і сварільних дій органів КГБ, проти закритих процесів і несправедливого засуду українських культурних діячів, які ще й досі караються в тюрях і концтаборах Мордовської АССР.

Крім того, д-р Василь Федорончук обговорив справу переслідування українських культурних діячів та арешту В"ячеслава Чорновола з віце-президентом палати депутатів проф. Паольо Россі й з проф. Гульельмо Де Анджеліс д'Оssa відповідальним головою й генеральним секретарем Союзу для прогресу й свободи культури. В наслідок цієї розмови відбулося засідання керівної ради цієї культурної установи, на якому прийнято постанову про зорганізування протестної маніфестації на захист переслідуваних українських культурних діячів. Маніфестація відбудеться у Римі в другій половині листопада.

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 13/214

Мюнхен, дня 28 грудня 1967 р.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ !

Президент і Віцепрезидент Української Народньої Республіки в екзилі, Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради пересилають з нагоди Різдвяних Свят і Нового року прийти і найширіші побажання Українському Народові на Батьківщині і на чужині, Ієрархам Українських Церков, Президії й Секретаріатові Світового Конгресу Вільних Українців, прогодам політичних організацій, старшинам і воїнам українських армій, науковим, молодіжним та суспільно-громадським організаціям і установам, Представництвам Виконавчого Органу Української Національної Ради, Управам і Членству Товаристств Прихильників УНР.

1967-ий рік стояв під знаком гуртування українства на еміграції так на політичному, як і на суспільно-громадському відтинках нашої дії. В цьому році відбулися дві знаменні події, які матимуть для нашої громадськості поважні наслідки: Шоста Сесія Української Національної Ради, яка позначилася активною участю представників українства з позаєвропейських країн та гуртуванням наших політичних сил навколо Державного Центру УНР в екзилі, і Світовий Конгрес Вільних Українців, який поклав основи для консолідації нашої громадськості в таких ділянках, як наукова, молодіжна, шкільництва, жіноцтва і передусім у спрагах церковних, що мають кардинальне значення для нашого національного розвитку.

Узгіднення, якого досягнуто поміж Державним Центром УНР і Світогім Конгресом Вільних Українців, дає запоруку успішнішої дії українства в обидвох основних ділянках: політичній і суспільно-громадській. Всім людям доброї волі, які вложили свій ум і свою енергію в завершення цього діла, належить признання й подяка !

Микола Лівицький,

Микола Степаненко;

Президент

Віцепрезидент

Української Народньої Республіки

Української Народньої Республіки

Яків Маковецький,
Голова

1

Президія Української Національної Ради

Атанас Фіголь,
Голова

1

Члени Виконавчого Органу

ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ

І СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ.

Як відомо, вже в 1957 році Державний Центр УНР у своїй відоз-
ві з приходу сорокліття Української Національної Революції висту-
пив з ідеєю скликання Світового Конгресу Вільних Українців. Після
того слідували інші ухвали, що підтверджували попереднє становище,
зокрема в 1965 році Президія і Виконавчий Орган УНРади прийняли
рішення, щоб рекомендувати скликання Конгресу саме в 50-ліття Ук-
раїнської Національної Революції і проголошення Української Народ-
ньої Республіки. Остання Шоста Сесія УНРади підтвердила позитивне
ставлення Державного Центру до ідеї скликання СКВУ.

Виходячи з таких даних, чинники Державного Центру не тільки
позитивно поставилися до Конгресу, що відбувся в листопаді ц.р.
в Нью-Йорку, але й вирішили брати в ньому активну участь. Це знай-
шло своє виявлення в активній ролі в самому Конгресі численних ор-
ганізацій та делегатів з окремих країн гільйого скіту, що стоять
на платформі Державного Центру УНР, та в праявності на Конгресі,
в характері почесних гостей, провідних осіб Державного Центру, а
саме: Президента УНР в екзилі Миколи Лігицького, Віцепрезидента
Миколи Степаненка, Голови Української Національної Ради Якова Ма-
ковецького та Голови ВО Української Національної Ради Атанаса Фі-
голя. Їх участь дала себе відчути як на перебігу, так і на резуль-
татах Конгресу.

Як відомо, Конгрес мав на уязі сконсолідувати українство у
вільному світі в ділянці суспільно-громадській, беручи це у широ-
кому розумінні таких ділянок, як наука, молодіжна, шкільництва,
жіночтво, а також величезної ваги для національної справи сектора
церковного. Як було домовлено ще перед 1965 роком, Конгресу, покли-
каній до життя постійний Секретаріят Конгресу не буде мати характеру
нового політичного, а тим більше державного центру українства,
залишаючи цю ділянку відповідним українським політичним чинникам.
Таким чином, Державний Центр УНР діє далі в згаді з інтенціями
Конгресу як політично-державна репрезентація українського народу,
проводячи свою роботу в співпраці з Секретаріатом СКВУ.

В різних ухвалах Конгресу відмічено, як історичне значення но-
вітньої української держави - Української Народної Республіки,
так і ролю сучасного репрезентанта цієї держави - Державного Центру
УНР в екзилі. Це останнє яскраво випливає, як у стверджені Конгресу,
що на еміграції існує Де жавний Центр УНР, так і в привіті від
Конгресу для Державного Центру Української Народної Республіки.

Розуміється, брак повної консолідації українських політичних
 сил докола Державного Центру спричинився до не зовсім ясного фор-
мулювання в політичних справах, однак ніхто не наражався запере-
чити чи промовчати ті зasadничі справи, на яких спирається нинішня
боротьба українського народу за відновлення його суверенности.

Представники Державного Центру від урочистого відкриття Конгресу до його закінчення займали місця в першому ряді учасників Конгресу. Дня 18 листопада на маніфестації у величезній залі "Медісон Сквер Гарденс" в праявності біля 15.000 зібраних українських гро-
мадян всі представники Державного Центру УНР, поруч з іншими українськими та чужими гостями СКВУ, були представлені з їх повними ти-

тулами, а саме: пп.М.Лівицький, М.Степаненко, Я.Маковецький і А.Фіголь. В офіційній частині маніфестації, після промов представника американського уряду й канадійського парламентариста М.Стара, першим з українських промовців виступив п. Микола Лівицький, представлений присутнім як Президент Української Народної Республіки в екзилі. Промова Президента, а особливо його перші слова привіту "від Державного Центру Української Народної Республіки" викликали загальні, овацийні оплески загалу присутніх на маніфестації. Після нього промовляг Голова ЗЧ ОУН Степан Ленкавський, Голова ПУН О.Штуль-Жданович і представник гетьманського руху.

19 листопада пополудні були прочитані привітання Конгресу, серед яких був також з нетерпінням очікуваний прихильниками Державного Центру привіт для Державного Центру Української Народної Республіки. Увечорі того ж 19-го листопада відбувся, на закінчення Конгресу, урочистий бенкет, на якому промовляв кол. Прем'єр Канади Джон Діfenбейкер. Представники Державного Центру - Президент М.Лівицький, Віцепрезидент М.Степаненко, Голова УНРади Я.Маковецький, Голова ВО А.Фіголь - зайняли місця при президіальних столах, і їх було представлено учасникам бенкету в числі приблизно тисячі й двісті осіб. Президент УНР М.Лівицький був тричі відмічений під час бенкету: у вступному слові Президента УРС п. Батюка, у зверненні до нього Прем'єра Діfenбейкера, у кінцевій молитві пастора Української Євангелицької Церкви.

Однак, найбільшого зовнішнього вияву набула участь чинників Державного Центру в СКВУ увечорі 17-го листопада, коли була скликана "Інформаційна нарада делегатів і гостей СКВУ, що стоять на базі Державного Центру Української Народної Республіки". До великої окремої залі репрезентаційного готелю в Нью Йорку, де відбувався Конгрес, з'явилося біля 600 осіб делегатів і гостей СКВУ з різних країн світу (США, Канади, Австралії, Аргентини, Бразилії, Венесуэлі, європейських країн) з двома Владиками Української Православної Церкви й одним Владикою Української Католицької Церкви. Нараду відкрив Голова Представництва ВО УНРади в США дир. І.Крамаренко й передав головування Голові УНРади Я.Маковецькому, який виголосив коротке вступне слово й зачитав привіт УНРади до СКВУ. Після того промовляв Президент М.Лівицький, Голова ВО А.Фіголь й Віцепрезидент М.Степаненко. Далі слідували численні виступи учасників наради, здебільшого представників поодиноких країн поселення українців у вільному світі. Присутні на нараді довготривалими оплесками схвалювали виступи представників Державного Центру, а поодинокі промовці підкреслювали солідарність репрезентованих ними українських громадян з Державним Центром УНР. Нарада ентузіястичними оплесками схвалила предложені Президією резолюції, в яких підкреслено значення Державного Центру Української Народної Республіки. Заяви представників Державного Центру про те, що з відбуttям СКВУ роля Державного Центру ще збільшується у своєму всенаціональному, визвольному значенні зустріли бурхливе схвалення присутніх.

19-го листопада, в останній день нарад СКВУ, резолюції, схвалені на нараді прихильників Державного Центру, були прочитані на пленарній сесії СКВУ д-ром Романом Барановським. Ці резолюції будуть внесені до резолюцій Конгресу.

Подаємо їх зміс:

"В дні 17-го листопада 1967 року відбулася нарада Прихильників Дер-

жавного Центру УНР - учасників СКВУ 1967 в приміщенні № Йорк Гільтон готелю /Меркурі заля/ в присутності понад 500 осіб, схвалила такі резолюції:

1. Вітати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі - як репрезентанта та носія ідеї сувереної, соборної і народоправної державності, а також політичні українські організації, що не входять у систему Державного Центру УНР, але боряться за самостійну й соборну українську державу.
2. Висловити надію, що Секретаріят СКВУ, як громадська надбудова українських краївих організацій діаспори, знайде шляхи та можливості до гармонійної співпраці з Державним Центром УНР в екзилі в рамках його компетенцій.
3. Нарада висловлює свої щирі прагнення до того, щоб особовий склад Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців був зложений так, щоб він міг заспокоїти легітимні права всіх українців, незадежно від їх територіального, віроісповідного і політичного розподілу.
4. Нарада з великою надією віднотовує приявність на Конгресі майже всіх Високопреосвящених Владик Католицької і Православної Церков та пасторів Української Євангельської Церкви і висловлює сподівання та побажання, щоб їх присутність стала початком тісної і постійної співпраці між ними самими, а також започаткувала співпрацю між церковними і світсько-громадськими чинниками, так, як це є в традиції української історії всіх віків.
5. Присутні радіють цим фактам, що Світовий Конгрес Вільних Українців відбувається саме на передодні 50-річчя проголошення відновлення української держави в формі Української Народної Республіки та тим способом нав'язує сучасну визвольну боротьбу до тих світлих традицій
6. Нарада стверджує, що Світовий Конгрес Вільних Українців є відповіддю українського народу на святкування большевиками 50-річчя т.зв. Жовтневої Революції, що принесла Україні нове жорстоке поневолення".

ПЕРЕБУВАННЯ ПРЕЗИДЕНТА МИКОЛА МІВІЦЬКОГО НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

Президент Української Народної Республіки в екзилі Микола Лівицький прибув з Європи 22-го жовтня ц.р. до столиці Канади Оттави, де пробув кілька днів разом з Головою Виконачого Органу УНРади д-ром Атанасом Фіголем. Як про це широко повідомляла українська преса в Канаді й США, Президент і Голова ВО були прийняті в товаристві Сенатора проф. Павла Юзика Прем'єром Канади Пірсоном, міністром закордонних справ Мартіном, колишнім Прем'єром Діfenбейкером та нинішнім шефом опозиції послом Старом, а також взяли участь у зустрічі з українським громадянством, на якій було біля ста присутніх і на якій з промовою виступали обидва представники Державного Центру й відповідали на запити громадянам.

Прибувши з Канади до США, Президент М.Лівицький виступав з промовою 29 жовтня на репрезентаційному бенкеті в Нью Йорку, влаштованому з нагоди відзначення 50-ліття Української Національної Революції. На цьому бенкеті виступали з промовами Віцепрезидент Микола Степаненко та Голова ВО д-р А.Фіголь, а також прибувши з Канади Се-

натор проф. Павло Юзик, який підкреслював значення Державного Центру УНР і закликає всіх українців до об'єднання довколо нього.

Протягом місяця листопада і першої половини грудня Президент Микола Лівицький кілька разів брав участь у засіданнях Координаційного Комітету Організацій, що стоять на платформі Державного Центру Української Народної Республіки, та відбув численні конференції з представниками і окремими діячами партій, що входять до складу Української Національної Ради. 1-го листопада зложив візиту Високо-преосвященному Архиєпископові УПЦ в Америці Мстиславові. 5-го листопада виступав з святочною промовою на Академії для відзначення 50-ліття Української Національної Революції в Скрантоні, складаючи при цій нагоді, разом з Головою ВО д-ром А.Фіголем і Головою Представництва ВО на США д-ром І. Крамаренком, візиту головній дирекції Українського Робітничого Союзу на чолі з Президентом Союзу, п. Батюком. 10-го листопада Президент і Голова ВО зложили візиту в Українському Народному Союзі в Джерзі Сіті, де відбули довшу нараду з Президентом УНС п. Й.Лисогором, Ген.Секретарем д-ром Я.Падохом, головним редактором "Свободи" п. А. Драганом та іншими. 12-го листопада Президент був на соборній архиєрейській службі Божій в Нью Йорку на інтенцію початку Світового Конгресу Вільних Українців, при чому Президентові був переданий Архиєпископом Мстиславом клейнод Гетьмана Івана Мазепи, як ознаку кожнотакого Президента УНР. Безпосередньо після цього Президент звернувся до вірних в Церкві з коротким словом, заповідаючи передання клейноду, аж до відкликання під опіку Української Православної Церкви в США на переховання до Музею при Церкві-пам'ятнику в Баунд Брук. На парафіяльному обіді після Богослужіння, на якому було біля 300 осіб, з короткими промовами виступали, між іншим, також Президент М.Лівицький і Голова ВО д-р А.Фіголь, говорячи про значення СКВУ та участь у ньому представників Державного Центру УНР.

Між 13 - 20 листопада включно Президент М.Лівицький разом з іншими чільними представниками Державного Центру - Віцепрезидентом М.Степаненком, Головою УНРади Я.Маковецьким та Головою ВО А. Фіголем - брав участь у Світовому Конгресі Вільних Українців (всібули в характері почесних гостей). Про участь чинників Державного Центру в СКВУ, під час якого Президент УНР М.Лівицький виступав як перший український промовець на великій маніфестації перед близько п'ятнадцяти тисячною українською громадою в залі "Медісон Сквер Гарденс" у Нью Йорку, повідомляється окремо.

Дня 25 листопада Президент М.Лівицький був на вечірці, що її влаштувало Товариство Прихильників УНР в Баунд Бруку з нагоди 50-ліття Української Революції, виступаючи там з короткою промовою.

В дніх 26-28 листопада Президент УНР перебував у Філадельфії, де відвідав Митрополита Української Православної Церкви в США Блаженішого Іоана та Митрополита Католицької Церкви в США Ексцеленцію Кир Амвросія, а також бачився і конферував у приватних зустрічах з українськими громадянами, прихильниками Державного Центру.

В останніх дніх листопада Президент відвідав Президента Американського Комітету Визволення Саржанта та бачився з представниками різних національних груп, що входять до Паризького Бльоку, а також з головами деяких національних делегацій в Асамблії Поневолених Європейських Націй (т. зв. сателітів)

Від 5 до 9 грудня Президент перебував у Вашингтоні, де відві-

дав різні американські установи й кількох сенаторів і конгресменів, бачився з Головою Асамблеї Поневолених Європейських Народів й одночасно з Головою болгарської делегації п. Дімітровим та кількома іншими головами національних делегацій в цій організації, а також зустрічався з поодинокими українськими громадянами. Приватна зустріч з дужчим колом українського громадянства відбулася в гостинному домі пані й інженера Тимошенків, де був також Голова відділу УККА у Вашингтоні д-р Роман Барановський.

Президент М.Лівицький має пробути в Америці до початку лютого 1968 р., маючи відвідати в грудні ц.р. і в січні н.р. різні осердки США й Канади

ПРИВІТАННЯ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

1. Світовий Конгрес Вільних Українців пересилає палкий привіт українському народогрі І Україні і всім українцям на просторах советсько-російської імперії. СКВУ заявляє свою підтримку українському народові у його змаганнях за національне визволення і за відновлення самостійної і суверенної та соборної держави.

2. СКВУ вітає українські Церкви, їхніх Ієрархів, а зокрема українські Церкви, які продовжують діяти в умовах поневолення в Україні.

3. СКВУ висловлює свій подив стійкості та незламності всіх тих українців та українок, які при всіх умовах, а навіть при повній ізоляції у концтаборах, на засланні і в тюрмах, стоять спротив виявам російської колоніальної політики в Україні, а зокрема русифікації, та боряться за перемогу української та християнської правди на українській землі; зокрема СКВУ вітає тих діячів української культури, які продовжують захищати суверенітет і самобутність української духовної творчості та протистояти політиці окупантів російського режиму на-кинути українському народові чужу йому російську духовість.

4. СКВУ вітає всіх тих, які сьогодні караються у советсько-російських концтаборах, у тюрмах чи в ізоляторах, та пересилає їм своє тверде запевнення про те, що українці у вільному світі зроблять усе можливе, щоб домогтися їхнього звільнення.

5. СКВУ вітає всіх приятелів української визвольної боротьби в країнах вільного світу, які подають допоміжну руку у змаганні українського народу за іласну державність.

6. Визнаючи важливу роль українських політичних самостійницьких середовищ і українському збирному житті на еміграції, СКВУ вітає ці середовища, в тому Державний Центр Української Народної Республіки в кзилі, Закордонні Частини Організації Українських Націоналістів, Організацію Українських Націоналістів та Український Гетьманський Рух. СКВУ висловлює подяку всім представникам українського політичного світу, які взяли участь в Конгресі в характері його почесних гостей.

МАНІФЕСТАЦІЯ ПРОТЕСТУ І СОЛІДАРНОСТИ В РИМІ
З ПЕРЕСЛІДУВАНИМИ ДІЯЧАМИ КУЛЬТУРИ В УКРАЇНІ

В неділю, 17 грудня 1967 року, в залі театру Елізо, на вулиці Націонале в Римі відбулася велика маніфестація протесту і солідарності з українськими діячами культури, переслідуваними московсько-советським режимом.

Маніфестацію зорганізував "Італійський Союз для прогресу й свободи культури", який об'єднує видатних італійських культурних діячів - письменників, поетів, мистців, ученіх, і головою якого є визначний політик і вчений-гуманіст, університетський професор і заступник президента палати депутатів, колишній міністер освіти Паоло Р осс і /він же - один з лідерів італійських соціал-демократів/.

Маніфестація відбулася в наслідок заходів, пороблених Керманичем ресорту зовнішніх справ ВО Української Національної Ради, д-ром Василем Федорончуком перед низкою італійських політичних і культурних діячів.

Маніфестацію, яка почалася о год. 10,30 ранку і присутності численної висококваліфікованої аудиторії, відкрив блискучим вступним словом Голова "Союзу для прогресу й свободи культури" депутат проф. Паоло Р осс і. У загальних рисах промовець схарактеризував піднегільний стан культури в країнах під комуністичною диктатурою, ствердживши, між іншим, що "промовчування на Заході зусиль, дотершуваних літераторами в країнах під комуністичною диктатурою, щоб висловити не всю, а принаймі мінімум своєї вільної думки, ризикуючи тюрмою, а навіть життям, означало б одіозне потурання злочинам тиранів".

Після свого вступного слова, віцепрезидент італійської палати депутатів передав слово д-рові В. Федорончуку. Український представник широко висвітлив сучасні переслідування Кремлем діячів української культури; політику русифікації, продовжувану насильно й систематично Москвою в Україні; недавні таємні процеси і засуди українських культурних діячів, в тому числі арешт і засуд літературовзаєця В'ячеслава Чорновола; спротив української творчої інтелігенції національному гнотозі України, домагання нею свободи творчості та рівноправності для України. Промовець унагляднів протести української творчої інтелігенції проти сучасного колоніального становища України, заступивши відомі протестні листи В'ячеслава Чорновола і відому заяву Опанаса Залигахи, скеровану з Мордовії голові Верховного Суду УРСР. Тексти цих листів спровокували на аудиторію потрясаюче враження. Д-р В. Федорончук наголосив, що переслідування і засуджені діячі культури треба вважати справжніми борцями за індивідуальну й національну свободу, яка є абсолютною умовою всякої людського прогресу, та закликав громадськість вільного світу, а зокрема інтелектуалів, домагатись звільнення засуджених діячів культури України.

Після виступу д-ра В. Федорончука говорив проф. Микола Чіолак, буг. співробітник Михайла Михайлова, про сучасний стан культури в Югославії. /Чіолак покинув Югославію при кінці 1966 року/. Про ферменти серед творчої інтелігенції в Угорщині промовляв проф. Ласло Тоєт. Італійський унів. студент Маріс Політі, який нещодавно відвідав Чехословаччину, поділився своїми враженнями з контактів з чехословацькими культурними діячами молодшої генерації.

Маніфестація пройшла з великим успіхом. Аудиторія з понад 200 осіб складалася із видатних італійських діячів культури - письмен-

ників, вчених, журналістів, політиків та університетської молоді. Були присутні теж один з найвидатніших сучасних письменників - Іньяціо Сільоне та визначний поет і письменник Дієго Фаббрі.

Маніфестація була вислідом рішення і співпраці політики й культури та вищила, що і для нашої зовнішньої культурної інформації потрібна допомога політики.

Наступного дня італійська преса широко інформувала про маніфестацію. Довгі статті помістили, між іншим, римський ранішній щоденник "Іль Мессаджеро", мілянський щоденник "Іль Корр'єре делля Серра", болонський "Іль Ресто дель Карлінс" та інші. Зокрема "Іль Мессаджеро" з 18 грудня ц.р. помістив довгу статтю письменника й журналіста Джіно де Санктіс. Стаття обширно рефорує виступ д-ра Федорончука, цитуючи цілі уступи з його промови та відзначаючи, що український представник зокрема наголосив національний гіст України.

Автор статті підкреслює, що поточний текст промови д-ра Василя Федорончука "Союз для прогресу й свободи культури" опублікує в своєму спеціальному виданні.

ЗВЕРНЕННЯ РЕСОРТУ ВІЙСЬКОВИХ СПРАВ ВО УНРАДИ

Ресорт Військових Справ ВО УНРади повторно звертається до всіх воїнів Української Армії, що їм, згідно з наказом Ресорту, признано Воєнний Хрест, з проханням вирівняти належність за виготовлення Воєнного Хреста, стрічки та грамоти і уможливити Військовій Канцелярії висилку цих нагород їх власникам. Близькі інформації в цій справі заинтересовані можуть одержати в своїй військовій організації.

Військова Канцелярія ВО УНРади

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ ІНФОРМАЦІЙНОГО БЮЛЕТЕНЯ

Нагадуємо всім Вш. Читачам нашого Бюлетеня та особам, які утримують кореспонденційний зв'язок з нашою Канцелярією подати свої точні адреси із т.зв. кодами. Без подання код Канцелярія УНРади буде змушена з цим числом припинити висилку Бюлетеня тим особам, які не уважають доцільним подати свою точну адресу з кодовою і таким чином утруднюють доставу нашої пошти. Наша адреса на титульний сторінці.

Українське Інформаційне Бюро

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 1/215

Мюнхен, дня 25 лютого 1968.

СВЯТОЧНЕ ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ПРОГОЛОШЕННЯ ІУ УНІВЕРСАЛУ

Дня 20 січня ц.р. відбулося в Мюнхені святочне засідання Президії Української Національної Ради з участю Голови та членів Виконавчого Органу для відзначення 50-ліття проголошення ІУ-ого Універсалу 22 січня 1918 р.

Засідання відкрив Голова Української Національної Ради Я.Маковецький, вітаючи серед присутніх Члена Української Центральної Ради д-ра Павла КАПИНСЬКОГО і прохаючи його зайняти місце в почеcній президії.

Після того Голова Української Національної Ради виголосив святочне слово наступного змісту:

"Високоповажані Члени Президії, Члени Української Національної Ради і Члени Виконавчого Органу !

Це святочне засідання присвячуємо великій історичній події - п'ятдесятиліттю проголошення української державності. П'ятдесят літ тому Українська Центральна Рада проголосила ІУ-ий Універсал. З нагоди цієї історичної події вітаємо увесь український народ, активних борців за волю України, нинішнього Президента Української Народної Республіки в екзилі Миколу Лівицького та Віцепрезидента Миколу Степаненка, творців ІУ-ого Універсалу, членів Української Центральної Ради, членів Урядів УНР в Україні, а зокрема бувшого прем'єра проф. Бориса Мартоса, генералів, старшин, підстаршин та вояків українських армій Визвольних Змагань 1917-1921 років та всіх інших військових формаций, в тому учасників Української Повстанчої Армії та революціонерів, що боролися і борються за здійснення ідеалів ІУ-ого Універсалу, всіх, що на фронтах всенациональної боротьби змагаються за привернення суверенності Українській Народній Республіці та всіх українців, які караються в совєтських тюрмах, концтаборах чи на засланні.

Клонимо голови в пошані й подяці перед всіми жертвами Українських Визвольних Змагань, які згинули чи то на полі вояцької слави, революційно-підпільної боротьби чи голодовою смертю в Україні.

Зокрема клонимо наші голови перед маєстом Головного Стамана Симона Петлюри, Президентом УНР в екзилі Андрія Лівицького та Степана Витвицького, Віцепрезидентом УНР Іваном Багряногом, Головом Української Національної Ради Бориса Іваницького та Осипом Бойдунником, прем'єрів уряду УНР на еміграції Ісааком Мазепи і Степана Барана та померших членів УНРади і ВО УНРади.

Згадуючи їх, переведім іспит нашої совісти й обіцяймо йти в праці їхніми слідами для перемоги невмірушої ідеї Української Народної Республіки. Нині, в добу фронтального советського наступу на національну субстанцію українського народу, нас зобов'язує гасло наших батьків і прадідів: В ЄДНОСТІ СИЛА !"

Відчитанням тексту ІУ-ого Універсалу та відспіванням національного гімну закінчено святочне засідання Президії.

ЗВЕРНЕННЯ ГОЛОВИ УНРАДИ ЯКОВА МАКОВЕЦЬКОГО
ДО УКРАЇНЦІВ Е ПОНЕВОЛЕНІЙ БАТЬКІВЩИНІ, ПЕРЕДАНЕ ЧЕРЕЗ
РИМСЬКЕ РАДІО 22 січня 1968 р.

" Українці і Українки !
Дорогі Земляки !

Щаслива доля судила мені, як Голові Української Національної Ради, звернутися до Вас в цю історичну для всього українського народу хвилину, а це в день 50-ліття проголошення ІУ Універсалу Української Центральної Ради в Києві, дня 22 січня 1918 року. Для більшості з Вас, а зокрема для молодших поколінь, що зростали у похмурих роках чужого насилля і жорстокого політичного затиску,- події 1918 року невідомі, призабуті, викривлені. Апарат впертої режимної пропаганди, що довгими десетиліттями гнобить Вашу особисту волю і нищить національну душу, дає Вам сфальшовану картину історичних подій тих пропало-ятніх років 1917-1920. Він зводить їх виключно в русло соціального незадоволення, до спонтанного бунту пролетарських мас проти царського насилля та до "мудрого" керівництва комуністичної партії.

Історична правда інша. В тих пам'ятних роках не тільки валився віджилий феодально-економічний та суспільно-політичний лад, але змогутніла ідея національного самовизначення. В тих воєсінні революційних роках йшли дві революції впарі: революція національна з програмою розподілу Росії на національні держави та революція соціальна.

Тоді ж національно збудилась Україна. Всенациональна воля до відновлення української державної самостійності охоплює не тільки творчу інтелігенцію, але й українське село та українське робітництво промислових районів. У висліді доходить до створення Української Центральної Ради як парламенту та політичного речника українського народу. Спочатку доволі несміливі українські політичні круги, що розгублювались в ідеї сфедерованої Росії, завагалась в проголошенні української самостійності. Але під тиском народних мас Українська Центральна Рада приймає ІУ Універсал, яким, після трьохсотлітнього поневолення, була проголошена Українська Народня Республіка. Слова цього Універсалу від 22 січня 1918 року пролунали по всіх просторах нашої вітчизни:

" Однині Українська Народня Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, сувереною державою українського народу..."

Сон і мрія українського народу здійснилися. Розгорнулась жвава праця по державному будівництві. Поети дають низку класичних творів, організується українська Мистецька Академія, розбудовується університет в Києві, відкривається університет в Кам'янці Подільському, розгортається шкільна мережа, організується сільське господарство на базі земельної реформи, пожавлюють працю заводи...

Світ вперше заговорив про Україну, десятки країн визнають Україну як самостійну державу. Розбудовується сітка українських зарубіжних посольств... Все життя набирає небувалого розмаху, на який здібний тільки народ, що ставить основи свого політичного існування.

Але дві протилежні революції - національно-українська та соціально-комуністична - мусіли зударитись. Вони і зударились вже в самому факті існування української держави. Для Леніна та його

сортників, що твердо стояли на платформі збереження державної цілості Росії, не було недоговорень. Для російських большевиків - Україна була необхідною як забезпечення матеріальної бази для існування Росії. Використавши українських комуністів та облудну національну політику компартії, вони створили в Харкові комуністичний протиуряд і вислали на Україну свої армії для знищення української національної держави і включення України в уніфікований Радянський Союз.

Так і сталося. Все дальнє в нашій свіжій пам'яті: доба "українізації" і НЕП-у, примусова колективізація із страшним голодом в 1933 році, фізичне знищенння кращих представників українського громадянства, науки, літератури і мистецтва, жах "ежовщини". Тепер же, по великій війні, масове переселювання української молоді за межі України, велике збільшення відсотку росіян в українських містах та загрозливе зменшення приросту населення в Україні. Все це вбивчі засоби русифікації, методи національного знищення України та інших союзних і автономних республік.

Мета колишніх і нинішніх кремлівських володарів осталась незмінена: зламати український хребет, знищити всяку національну думку, зруйнувати всяку спробу дійсного політичного самовизначення, а особливо державного відокремлення України.

Але великий народ знищити не можна! Він вічно підніматиметься від ударів, загоюватиме рани і змагатиметься доти, доки не переможе! А наш народ дійсно великий - і справді непереможний!

Ми, його члени в розсіянні закордоном, з великим признанням, підівом і всебічною увагою стежимося процесами в Україні. Ми живемо в один такт з Вами, боліємо Вашими жертвами, радіємо Вашими перемогами. Ми не тільки спостерігаємо, але і намагаємося допомогти Вам усіми шляхами, які для нас можливі. Ми маємо свої завдання у нашій спільній боротьбі і ми їх виконуємо на закордонному форумі з напруженням усіх наших сил.

В ділянці політичній - українські патріоти закордоном майже всі згуртовані навколо Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі. Орган цього Центру - Українська Національна Рада координує і унапрямлює методи праці і боротьби, а її Виконавчий Орган здійснює намічені завдання.

В суспільно-громадській галузі українська еміграція згуртувала свої сили в часі Світового Конгресу Вільних Українців, що відбувся в місяці листопаді минулого року.

Усе це має єдину і виключну ціль - допомогти нашій Вітчизні - Україні в її боротьбі за збереження української душі та за привернення самостійності й суверенності Української Народній Республіці.

Тому в цей історичний день 22 січня, в день 50-ліття проголошення ІУ Універсалу Українською Центральною Радою в Києві, ми запевняємо Вас у нашій вірності всенациональним українським ідеалам, запевняємо Вас в тому, що всі наші сили і здібності ми безупинно вкладемо у нашу з Вами спільну боротьбу.

Ми закликаємо Вас до витримки та до дальнього завзяття у цій нерівній боротьбі незламного українського народу з імперіалістичною Москвою. В боротьбі, де правда за нами, а лише брутальна сила за ворогом, в боротьбі ідеї з підступом, у змаганні духа з насилиям. В цій боротьбі двох революцій, що почалась в 1917 році і продовжується до нині, - в змаганні нашого січня і їхнього жовтня - остаточна перемога за нашою єдністю і завзяттям. Бо тільки - "в своїй хаті своя правда і сила і воля".

ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Дня 20 січня ц.р. відбулося в Мюнхені чергове засідання Президії Української Національної Ради з участю Голови та членів Виконавчого Органу УНРади. Засідання було присвячене наступним питанням:

1. Звідомлення Голови Виконавчого Органу д-ра А. Фіголя із подорожі в США й Канаду; доповнення Виконавчого Органу
2. Звідомлення Керівників ресортів ВО
3. Звідомлення Комісій Української Національної Ради
4. Відношення ОУНз до Державного Центру у зв'язку з появою Бюлєтена ОУНз ч.9.

Про результати своєї подорожі в США й Канаду подав детальний звіт Голова ВО д-р А. Фіголь, вказуючи на те, що на протязі 124 днів він відвідав 34 осередки поселення українців в обох країнах, а 14 днів присвітив імпрезам Світового Конгресу Вільних Українців в Нью-Йорку.

Подавши критичну оцінку СКВУ та його організаційної підготовки, Голова ВО підкреслиє основні завдання його подорожі на американський континент. Це в першу чергу - скріплення організаційної мережі Виконавчого Органу, починаючи із Представництв і кінчаючи на Делегатурах і Гелегатах ВО. Скріпленню позицій Державного Центру на американському континенті служить теж покликання нових членів Виконавчого Органу, які перебувають в Нью-Йорку і заприсяження їх Президентом Української Народної Республіки Миколою Лівицьким дня 31 грудня 1967 р.:

д-р К. Паньківський	- Заступник Голови Виконавчого Органу,
д-р В. Михайлів	- Державний Секретар,
інж. І. Крамаренко	- Член ВО, Голова Представництва на США,
д-р З. Городиський	- Член ВО, заступник Керівника ресорту внутрішніх справ
д-р Є. Федоренко	- Член ВО без теки.

Крім того покликано заступників Керівників ресортів, осідок яких знаходиться в Європі, це:

д-р Р. Барановський	- Ресорт зовнішніх справ,
ген. А. Валійський	- Ресорт військових справ
інж. Р. Гаєцький	- Ресорт фінансів.

Дальше звернено увагу на розбудову Громадського сектора УНРади, в основу якого прийнято членство всіх тих громадян, які регулярно сплачують щорічний національний податок. Вже сьогодні в Канаді нараховується понад 1000 членів-прихильників Української Національної Ради, які охоплені цією системою. Їхнє число з кожним днем зростає.

Президія прийняла на розгляд окремих фракцій внесок Голови ВО в справі підготовки "Світового Конгресу Вільної Української Політичної Думки" та Сьомої Сесії УНРади.

Дальше заслухано обширне звідомлення Керівника ресорту зовнішніх справ, д-ра В. Федорончука про актуальні питання української зовнішньої політики під сучасну пору та звіт Керівника ресорту фінансів І. Тарасюка.

В дискусії над звітами наголошено важливість найновіших подій в Україні та звернено особливу увагу на серію арештів діячів української культури. У зв'язку з цим прийнято постанову оголосити

гострий протест Державного Центру проти російського свавілля супроти українського народу і його культури.

Звіт із своєї діяльності зложили Голови окремих Комісій, при чому докладніше обговорено звіти Комісії дослідів сучасної України та Головної Державної Контролі.

З огляду на пізну пору розгляд останнього пункту пересунено на чергове засідання Президії.

ЗАСІДАННЯ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ

Напередодні засідання Президії, 19 січня ц.р., відбулося в Мюнхені засідання Виконавчого Органу, на якому розглядалися наступні справи:

1. Звідомлення Голови ВО д-ра А. Фіголя з подорожі в США й Канаду, реорганізація Представництв ВО та покликання нових членів Виконавчого Органу в Нью-Йорку
2. Звідомлення Керівників ресортів ВО в Мюнхені
3. Полагодження різних актуальних справ.

Члени ВО вислухали звідомлення Голови ВО з його службової подорожі в Америку, яка тривала від 13 вересня 1967 - до 5 січня 1968 року. На протязі майже чотирьох місяців Голова ВО відвідав разом 34 осередки, при чому в деяких відгіданих місцевостях він являється першим представником Державного Центру за час його існування.

Програма подорожі виявляє, що в середньому на кожну місцевість припадало по три дні побуту, два тижні присвячено імпрезам СКВУ в Нью-Йорку.

Календар подорожі: 13.9.1967 Голова ВО вилетів з Мюнхену і прибув до Нью-Йорку, 16.9. відвідав Сиракюзи, 17.9. - Рачестер, а 18.9. прибув в Торонто; 21.9. відвідав Едмонтон, 24.9. - Калгарі, 28.9. - Саскатун, 30.9. - Венкувер, 2.10. - Вінніпег, 5.10. - Кенора, 7.10. - Форт Вілліям, 9.10. - Торонто, 13.9. - Ошава, 19.10. - Монреаль, 22.10. - Оттава, 27.10. - Вашингтон, 29.10. - Нью-Йорк, 2.11. - Філадельфія, 5.11. - Скрентон, 7.11. - Трентон, 9.11 - Нью-Йорк, де відбувався СКВУ, 24.11. - Вашингтон, 27.11. - Нью-Йорк, 2.12. - Рачестер, 4.12. - Торонто, 5.12. - Едмонтон, 8.12. - Клівленд, 10.12. - Детройт, 14.12. - Міннеаполіс-Ст.Пол, 19.12. - Нью-Йорк, 21.12. - Ньюарк, 23.12. - Рачестер, 25.12. - Ст.Кетрінс, 26.12. - Гамільтон, 27.12. - Торонто, 29.12. - Нью-Йорк, 4.1.1968 - поворот до Мюнхену.

В усіх вищеведених місцевостях відбулися зустрічі з громадянством з доповіддю й дискусією, конференції з Представництвами ВО, Товариствами прихильників УНР, відвідини інституцій, преси, наших визначних громадян, іноді теж чужинців, наприклад, прийняття для Президента УНР і Голови ВО в Оттаві 22 жовтня 1967 р., відвідини Прем'єра Пірсона та членів уряду Канади.

Під час цієї подорожі Голова ВО присвятів велику увагу скріпленню Представництв ВО в США й Канаді та покликання Делегатур ВО. Вислідом цих заходів було поширення складу обидвох Представництв новими членами. Представництво ВО в Нью-Йорку даліше очолює інж. І.Крамаренко, а Представництво в Торонто - його дотеперішній Голова - п. І. Дубилко. Важливим кроком в напрямі скріплення системи Державного Центру на американському континенті треба вважати теж покликання членів Виконавчого Органу в Нью-Йорку:

д-р К. Паньківський - Заступник Голови ВО,
д-р В. Михайлів - Державний Секретар,
інж. Г. Крамаренко - Член ВО, Голова Представництва ВО на США
д-р З. Городиський - Член ВО, заступник Керівника ресорту
внутрішніх справ,
д-р Є. Федоренко - Член ВО без теки.

Рівночасно іменовано теж заступників Керівників ресортів, що мають свій осідок в Європі:

д-р Р. Барановський - Ресорт зовнішніх справ,
ген. А. Валійський - Ресорт військових справ,
інж. Р. Гаєцький - Ресорт фінансів.

Голова ВО буде продовжувати заходи для обсади ресорту вивчення процесів в Україні. Паралельно з цими організаційними заходами Голова ВО старався сприяти поширенню зв'язку Державного Центру із якнайширшими кругами українського громадянства і знайшов дуже сприятливий відгомін, що відбилося в масовому зголосенню українців, зокрема в Канаді, в ряди прихильників Української Национальної Ради. Виконавчий Орган буде всеціло сприяти скріпленню впливу Державного Центру на українство у вільному світі здійсненням Громадського сектора УНРади, схваленого Шостою Сесією в березні м.р.

У зв'язку з цим було вирішено приступити до видавання друкованого квартальника "ІНФОРМАЦІЯ", який буде служити середником зв'язку поміж Державним Центром і його низовими клітинами та подаватиме відчитність зо всіх фондів, які впливають до Виконавчого Органу і йдуть на цілі розбудови державного Центру. Голова ВО звертається до Представництв ВО у всіх країнах подати структуру Целегатур та Товариств сприяння УНР в даній країні та докладні зіставлення платників національного податку, податку 22 січня та пожертв на будівельний фонд УНРади в якнайближчому часі до Канцелярії ВО в Мюнхені.

Керівник ресорту зовнішніх справ д-р В. Федорончук подав звідомлення з діяльності ресорту, яке в скороченій формі публікується нижче. З черги подали свої звіти Керівник ресорту фінансів І. Таракюк та ген.-хор. М. Шраменко - Керівник ресорту військових справ. Після полагодження біжучих адміністративних справ порядок нарад вичерпано.

ЗВІТ КЕРІВНИКА РЕСОРТУ ЗОВНІШНІХ СПРАВ.

У своєму звіті за період вересень 1967 - січень 1968 керівник ресорту зовнішніх справ д-р Василь Федорончук, між іншим, відзначив, що одним з головних актуальних завдань ресорту за останній період була акція, скерована на здобуття солідарності західних політичних і культурно-наукових кіл з недавно засудженими українськими культурними діячами, які караються в концтаборах Мордовської Автономної Республіки, солідарності, яка б сконкретизувалася у протестах та інших заходах цих кіл в обороні переслідуваних і засуджених.

В наслідок цієї акції, заходами Союзу для прогресу і свободи культури, очоленого заступником президента італійської палати депутатів проф. Паоло Россі, 17 грудня м. р. у Римі відбулася з повним успіхом велика маніфестація протесту і солідарності з переслідуваними й засудженими українськими діячами культури. Маніфестація мала широкий відгук в італійській і чужоземній пресі та в радіо й телевізії.

Ресорт зовнішніх справ поширив свою дію на користь справи переслідуваних діячів української культури і на деякі міжнародні установи та організації, як от "Міжнародна амнестія", "Ліга прав людини", тощо. Акція ресорту ставить собі за мету - ознайомити політичні й культурні кола Заходу не тільки з кампанією Кремля проти української культури й її передових представників, а й з національним і політичним гнобленням України з боку Москви.

Інші міжнародні акції, започатковані ресортом, є в стадії розвитку, і їх наслідки будуть у слідний час подані до відома.

Ресорт закордонних справ намагається надати українській зовнішньополітичній акції характер фаховості, пляновости й систематичності, що є головною умовою її успіху і за несприятливої міжнародної обстановки.

На пропозицію керівника ресорту закордонних справ, ВО призначив д-ра Івана Мусіяновича з Парижа заступником керівника ресорту, доручивши йому плянувати й координувати всю діяльність у ділянці українсько-жидівських стосунків, а проф. Ярослава Рудницького - заступником керівника ресорту для зв'язків з міжнародними науково-культурними колами.

ВО стверджив з вдоволенням плідну зовнішньо-інформативну діяльність Голови Представництва ВО у Франції, ред. Миколи Ковалського, і з однаковою сatisfакцією сконстатував корисні акції, зокрема у галузі зв'язків з екзильними представництвами народів сателітських держав, Голови Представництва ВО у Великобританії, мгр-а Степана Ониська і мгр-а Костянтина Зеленка, який вдержує тісний контакт з ресортом зовнішніх справ ВО Української Національної Ради.

СВЯТО 22 СІЧНЯ В ЛОНДОНІ

Дня 3 лютого ц.р. відбулося в Лондоні заходами Йвілейного Комітету Свято 50-ліття проголошення державної незалежності України та соборності українських земель. Свято відбулось у Вестмінстерській Катедральній Залі при співучасті поважного числа українців Лондону і запрощених чужинецьких представників. З чужинців треба відзначити репрезентантів англійського, грузинського, естонського, польського, румунського та сербського народів. Інші запрошенні гости, які не могли прибути, надіслали письмові привіти.

Свято відкрив в українській та англійській мовах мігр. Степан Онисько, Голова Представництва ВО УНРади у Великій Британії. Після вшанування Полеглих за волю України Голова підкреслив велич і значення актів державної незалежності та соборності України 22 січня 1918 і 22 січня 1919 років, зазначуючи, що до привернення здобутих в ті пам'ятні роки правд незламно прямує український народ. З цього шляху він ніколи не зійде. Теперішнє покоління не зрадить заповітів і дорогої спадщини предків.

З черги мігр. Костянтин Зеленко виголосив обґрунтовану джерельним історичним матеріалом доповідь про події, що їх 50-ліття відзначаємо. Доповідач затаркнув низку питань, які стоять перед актуальнюю українською політикою, а зокрема питання наладнання добрих взаємин із сусідами України, подиктованих спільними інтересами. Доповідач згадав постале у Великобританії Українсько-Польське Товариство, якого ціллю є співпраця поміж обидвома народами. Доповідач підкреслив потребу поставлення української визвольної акції в світі у систематичнішу площину.

Після доповідей наш тенор п. Володимир Луців заспівав в супроводі бандури три козацькі думи.

Другою частиною Свята проводив на запрошення Комітету Сер Віктор Рейкс, визначний британський парляментарист і політик. Вітаючи приявних, Сер Рейкс висловив надію, що Україна в недалекому майбутньому зайде належне їй місце серед вільних народів світу.

Після цього мігр. Зеленко виголосив доповідь в англійській мові, підкреслюючи основні моменти української державності та визвольної боротьби на протязі останнього п'ятдесятиліття. Доповідач, цитуючи найновіші матеріали, зупинився зокрема над теперішньою ситуацією в Україні, в якій провідна еліта різко виступила проти російської сваволі. В цьому заключається незламна воля українського народу в боротьбі за свою незалежність.

В своїх привітальних словах англійці, поляки, грузини, серби та румуни підкреслювали спільність інтересів їхніх народів із Україною та закликали до посилення діяльності для скріплення взаємної співпраці. Свято закінчено відспіванням національного гімну.

Після Свята відбулося прийняття, в якому прийняли участь запрошенні гости та українці. Прийняття тривало дві години та дало нагоду українським представникам і гостям більше пізнати себе та провести корисні розмови.

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 2/216

Мюнхен, дня 24 липня 1968.

СВЯТОЧНЕ ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ В 20-ЛІТТЯ СТВОРЕННЯ У Н Р а д и

Дня 29 червня ц.р. Президія Української Національної Ради на окремому засіданні відзначила двадцятиліття створення УНРади та відбутия Першої Сесії в днях 16-20 липня 1948 в Авгсбурзі. Голова УНРади Яків Маковецький звернувся до присутніх з наступним словом:

Пане Президенте, Високоповажані Члени Президії і Виконавчого Органу Української Національної Ради!

Відкриваю святочне засідання Президії Української Національної Ради з участю Виконавчого Органу, щоби відзначити двадцятиліття існування Української Національної Ради.

Дня 28 травня ц.р. минуло 20 років від дня, коли всі політичні партії і організації, які на той час існували, за винятком Союзу Гетьманців-Державників, підписали текст, який після сигнування 10 червня 1948 р. Головою Директорії Андрієм ЛІВИЦЬКИМ, став "Тимчасовим законом про реорганізацію Державного Центру УНР".

На базі того "Тимчасового" закону про реорганізацію ДЦ УНР" в днях 16-20 липня 1948 р. відбулася Перша Сесія Української Національної Ради.

Доцільно навести хоч найважливіші дати і моменти з підготови і завершення консолідації на базі ДЦ УНР в 1945-1948 рр. Підготова тієї історичної події виходила від чільних особистостей українського політичного життя. Вона постепенно реалізувалася при немалих зусиллях на протязі трьох років.

По другій світовій війні, на день 1 серпня 1945, Голова ПУН полк. Андрій Медльник, в порозумінні з Головою Директорії Андрієм Лівицьким, скликав до Бад Кіссінген Конференцію представників ДЦ УНР, ОУН Самостійників Державників /тодішня назва ЗЧ ОУН/, ОУН і СГД. Предметом розгляду конференції мало бути:

1. Унормування відносин в українському політичному секторі і остаточне оформлення українського осередку і всеукраїнської презентації на зовні.

2. Унормування відносин в українському суспільно-громадському секторі і створення централі для суспільно-громадських справ.

3. Обговорення питань військового характеру.

На день 1 серпня на Конференцію із запрошених не прибули представники ОУН СД. Тому Конференцію відложено на 9 серпня 1945 р. Неприсутність ОУН СД теж дня 9 серпня спонукала присутніх відбутти Конференцію без них. Учасники були однозгідні в тому, що є потреба й конечність порозуміння українських політичних сил, діючих в боротьбі за Суверенну Соборну Українську Церкву. В заходах, які в цьому напрямі зроблено, допоміг Голова ПАУК, о. д-р Василь Кушнір, який прибув з Канали до Європи. З його участю відбуто в Франкфурті над Майном 12-13 березня 1946 р. нараду, в якій взяли участь всі існуючі тоді політичні угрупування. На нараді створено

"Контактну Комісію" і схвалено засади співпраці між всіми українськими політичними партіями та організаціями.

По чотирьох місяцях праці "Контактної Комісії" 14 липня 1946 р. створено Координаційний Український Комітет. На першому його діловому засіданні, дня 4 вересня 1946 р., представники ОУН СД заявили, що вони в засіданнях КУК участі не візьмуть, бо вони, згідно з заявою, ніколи не погоджувалися з постановами, схваленими 12 березня 1946 р. в присутності о. д-ра Василя Кушніра.

Перетворивши Контактну Комісію в Координаційний Український Комітет, його учасники схвалили, між іншим, слідує: "Усі політичні організації ставлять собі за завдання, після успішного переведення координації, довести до консолідації українського політичного життя в спільному керівному осередку".

В дніях 11 березня і 5 квітня 1947 р. відбулись, між іншим, офіційні наради представників ОУН і УНДС. На тих нарадах виявилось, що між обидвома сторонами в справі завершення консолідації різниці невеликі.

Під кінець липня 1947 р. Голова Директорії Андрій Лівицький, уповноважив колишнього прем'єра УНР, проф. Ісаака Мазепу, розпочати ширші розмови з українськими політичними угрупуваннями на тему реорганізації ДЦ УНР та створення українського Передпарляменту - Української Національної Ради. У висліді тих розмов і довших конференцій "Комісії Реорганізації ДЦ" узгіднено і виготовлено, а 28 травня 1948 р. підписано "Тимчасовий закон про реорганізацію Державного Центру УНР".

Членами Української Національної Ради на Першій Сесії в дніх 16-20 липня 1948 року були: від УНДО - Баран Степан, Болюх Василь, Витвицький Степан, Макарушка Любомир, Мудрий Василь, Павликівський Юліян; від УНДС - Іваницький Борис, Лівицький Микола, Олексій Михайло, Соловій Віктор, Сенько Іван, Тарнавський Омелян; від УСДРП - Мазепа Ісаак, Феденко Панас, Чарнецький Антін; від Української Партиї Соціялістів-Революціонерів /ЛПСР/ - Денисенко Григорій, Довгаль Спиридон, Зозуля Іків; від Української Соціялістично-Радикальної Партиї /УСРП/ - Рілецький Степан, Стаків Матвій, від УРДПС - Подоляк Григорій; від ЛРДП - Лавріненко Юрій, Підгайний Семен, Степаненко Микола; від ОУН - Бойко Юрій, Бойдунник Осип, Зибачинський Орест, Капустянський Микола, Кротюк Сергій, Росоха Степан; від ОУН Революціонерів /назва подана в протоколі - тепер ЗЧ ОУН/ - Андрієвський Борис, Вовчук Іван, Кононенко Кость, Мірчук Петро, Рябишенко Анатолій, Шанковський Лев.

На Першій Сесії Української Національної Ради, між іншим, було:
а/ зложено декларацію Президента Директорії Української Народної Республіки в справі уневажнення Варшавської умови;
б/ прийнято ухвалу про Світовий Союз Українців в слідуючому зуверенні:

Ст. 1. З метою завершення об'єднання всіх творчих сил, осіб українського походження по всіх країнах світу та для зосередження їхніх культурних і національних зусиль твориться Світовий Союз Українців;

Ст. 2. Для цієї мети доручається урядові УНР підготовити такі організаційні форми співпраці, які уможливили б взаємну звіміну культурних і моральних досягнень всіх українських організацій світу та дали б тверду підставу для успішної всеобщої підтримки визвольних змагань Батьківщини;

в/ схвалено декларацію Української Національної Ради;

г/ Вибрано Головою Української Національної Ради Бориса ІВАНИЦЬКОГО,

членами Президії панів Степан Витвицького, Осипа Єойдунника, Григорія Денисенка, Івана Вовчука та секретарем Миколу Степаненка;

г/ Президентом Української Народної Республіки в екзилі був іменований Виконавчий Орган в такому складі:

1. Ісаак Мазепа - Голова ВО і Ресорт зовнішніх справ.
2. Василь Мудрий - Заступник Голови ВО,
3. Михайло Вєстухів - Ресорт внутрішніх справ,
4. ген-хор. Микола Капустянський - Ресорт військових справ,
5. Любомир Макарушка - Ресорт фінансів,
6. Іван Багряний - Ресорт преси й інформації,
7. Віктор Соловій - Державний секретар,
8. Кость Паньківський - без ресорту
9. Панас Феденко " "
10. Юрій Бойко " "
11. Микола Шлемкевич " "
12. Спиридон Довгаль " "

д/ Головою Державної Контрольної Ради вибрано Івана Кабачкова, а членами - Василя Безхлібного й Олексу Охрима.

Вістка про реорганізацію ДЦ УНР, покликання до життя Української Національної Ради, до якої увійшли представники всіх існуючих українських організацій, за винятком Союзу Гетьманців-Державників, це був промінь блискавки в темну ніч сталінського терору в Україні й партійної незгоди в таборах. Закріплення будови Державного Центру УНР є величавим, тривким і корисним ділом для української визвольної справи. Різні спроби знищити чи під有价值и цю будову були безуспішними, хоч на протязі двадцяти років в роботі складових органів Державного Центру були світла і тіні, менші й більші труднощі. Але для здорових компромісів, домоглень треба взаємної пошани, братньої любови та вирозуміння, маючи на увазі тільки добро справи, якій служимо. Цим добром є приєрнення самостійності й незалежності Соборній Українській Державі. Інакше не виконаємо заповіту основоположників Державного Центру УНР і свого обов'язку відносно поневоленої України.

В 20-ліття Першої Сесії Української Національної Ради вітаємо всіх її живих учасників. Тих, які відійшли у вічність, вшановуємо однохвилиною могчанкою.

Повстанням з місць було закрито святочне засідання Президії Української Національної Ради.

ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Дня 29 червня ц.р. відбулося в Мюнхені чергове засідання Президії УНРади з участю Виконавчого Органу. Відкриваючи засідання Голова УНРади Яків Маковецький привітав Президента УНР Миколу ЛІВІЦЬКОГО, Голову Головної Державної Контролі Дмитра Андрієвського та Голову Виконавчого Органу Атанаса Фіголя і предложив наступний порядок нарад:

1. Звідомлення Виконавчого Органу
2. Ситуація в Україні
3. Русифікація України /в десятиріч'я хрущовського закону про русифікацію шкільництва України/
4. Декларація Президії й ВО УНРади з нагоди ювілейного року прав людини
5. Зовнішньо-політична ситуація
6. Звіт делегата ВО на Конференцію прав людини в Тегерані

- - -
7. Дискусія над звітами
 8. Розгляд і затвердження б'юджету ВО на рік 1968-69
 9. Закінчення справ із засідання Президії дня 23.3.1968 р.
 - а/ Становище Президії до "Заяви" 35-ох американських професорів українського походження про сучасну ситуацію в Україні
 - б/ Бюлетень Політичної Ради ОУНз ч.9, 1967 та відношення ОУНз до Державного Центру ІНР
 10. Різне

Звідомлення Виконавчого Органу розпочав Голова ВО д-р А. Фіголь загальною оцінкою процесів в Україні та інформацією про те, що докладнішу аналізу подій в Україні подадуть члени Комісії для дослідів сучасної України інж. Федір Гаєнко та ред. Михайло Добрянський, який виголосить доповідь про русифікацію України за останніх десять років. Керігник ресорту зовнішніх справ д-р Василь Федорончук та делегат ВО на конференцію прав людини в Тегерані подадуть обширний звіт із заходів ВО прийти з допомогою українському народові на міжнародному форумі.

Інж. Ф. Гаєнко подав обширний огляд культурного процесу в Україні, ілюструючи його появою роману О. Гончара "СОБОР", що зустрів серед літературних критиків прихильну оцінку, а з боку режиму був засуджений. Доповідач заторкнув теж розвиток подій в Чехословаччині і їх відгомін в Україні та вказав на те, що преса УРСР старанно слідкує за демократизаційними процесами в ЧССР і студіює їх на основі джерельних відомостей з Чехословаччини. Виявом цього зацікавлення треба уважати теж посилену виміну делегаціями між обома країнами, що завершилася Декадою української культури в Чехословаччині з імпрезами та виставками українського мистецтва в усіх важливих містах республіки. Врешті доповідач особливо підчеркнув економічну експлуатацію України у всесоюзному масштабі, факт, який недостатньо доцінлюють дослідники сучасної України закордоном.

Ред. М. Добрянський в своїй доповіді про русифікацію України з'ясував безправне положення української мови після впровадження в життя хрущовського закону про русифікацію шкільництва України в 1958 році. З цього акту починається наступ на українську мову в шкільництві й адміністрації УРСР. Практичне вживання української мови постійно звужується засягом бюрократичних установ, які всеціло контролюють літературну й наукову продукцію в Україні та переводять систематично переміщення національно свідомого елементу в віддалені райони. В сімох університетах УРСР вже тільки частина викладів проводиться українською мовою. В 1966 році в Україну спrowadжено 15,5 мільйонів шкільних підручників із Росії, російська книжкова продукція заливає українські школи й бібліотеки, так перепроваджується ізоляція української мови до красного письменства, так виводиться нашу мову із щоденного вживання в науці, економіці та адміністрації.

У висліді оцінки повищих фактів, як загрози для національного розвитку українського народу, доповідач запропонував посилити дослідну працю Державного Центру для опрацювання всенародного плану протидії русифікації України.

З черги слідував звіт Керігника ресорту зовнішніх справ та делегата ВО на Тегеранську конференцію прав людини, про яку докладно інформується в зіті Ресорту зовнішніх справ.

В дискусії над обома звітами Ресорту зовнішніх справ члени Президії позитивно оцінили сам факт участі й працю делегата ВО д-ра Ярослава Мусіяновича в Тегерані та в Ізраїлі, куди відбув студій-

ну подорож з метою сондувати питання українсько-жидівських стосунків. Президія уважає вказаним в майбутньому присвятити більше уваги підготувати українських документів на міжнародні конференції та заздалегідь стреміти до координації українських акцій на міжнародному форумі. Вирішено вжити належних заходів для успішного завершення розпочатої в Тегерані акції на дальших конференціях ювілейного року прав людини в Парижі й Монреалю.

У висліді докладної аналізи участі української репрезентації на конференції в Тегерані скрімно відзначено допомогу членам репрезентації з боку Владимира МСТИСЛАВА СКРИПНИКА.

У звітній частині своєї доповіді Голова ВО подав вияснення відносно його внесення, зложеного на руки п. Президента УНР у висліді засідання Президії 23 березня ц.р. Текст вияснення згучить:

23 березня ц.р. Голова ВО зложив буг свій пост до диспозиції п. Президента УНР. У висліді переведених консультацій п. Президент УНР не прийняв внесення Голови ВО. Викональчий Орган діяв безперебійно, таким чином поширювані деякими органами відомості про "кризу в УНРаді" були необосновані.

Дальше голова ВО підчеркнув потребу приспішення виготовлення проекту Громадського сектора УНРади компетентними органами Державного Центру, згідно з рішенням Шостої Сесії. Звітуючи про публікацію першого числа "Інформації Викональчого Органу", Голова ВО констатує, що українська преса назагал обійшла мовчанкою факт появи цього видання.

Після згіту Керівника ресорту фінансів розглянено справу про додження діючого бюджету ВО ще на рік, а рівночасно обговорено питання коштів друку таких публікацій, як Збірник Шостої Сесії, "Інформація ВО" ч.2 та Збірник Першої і Другої Сесії УНРади - для дспогнення документації про Державний Центр УНР.

З черги прийшло на обговорення становище Президії й Викональчого Органу до Заяви 35-ох американських професорів українського походження про сучасну ситуацію в Україні. До цього питання заслухано внесок осередку Викон. Органу в Нью-Йорку, прийнятій членами ВО в Мюнхені, при двох стриманих голосах.

Президія розглянула теж справу статті в Бюлетені Політичної Ради ОУНз, ч.9 за 1967 рік, про відношення ОУНз до Державного Центру УНР, та внесення в цій справі Фракції УСП з доповненням члена Президії Фракції УРДП. По вичерпній дискусії Голова УНРади Я. Маковецький двічі апелював до члена Президії від Фракції ОУНз - д-ра Б. Кордюка подати задовіляючу заяву в спрагі статті Політичної Ради ОУНз. Після відмови д-ра Кордюка подати таку заяву Президія винесла постанову, яка публікується нижче.

Після прийняття постанови в справі відношення ОУНз до Державного Центру УНР, Голова Фракції ОУНз д-р Б. Кордюк зложив заяву про те, що ОУНз переходить в Державному центрі до опозиції, відтігаючи своїх членів з Викональчого Органу та із комісій, залишаючи за собою місце в Перезидії УНРади. Заяву прийнято до відома.

Серед різних справ розглянено внесок членів Президії на привернення членства Української Національної Ради В. Доленка перед упятым реченнем двох років, установленого Шостою Сесією УНРади.

Засідання Президії завершено прийняттям наступних постанов:

1. Постановлено продовжувати розпочату в Тегерані акцію в обороні прав людини на дальших конференціях в межах ювілейного року прав людини.

2. До 35-ліття голоду в Україні ВО підготує дослідний матеріял, що буде предложений Президії УНРади на одному з чергових за- сідань.
3. Процеси русифікації й економічного визиску України повинні бути вивчені Комісією студій сучасної України з узглядненням двох аспектів: наступу соєтського режиму на нашу культуру й національну субстанцію та самооборони українського народу.
4. **УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА І УНІВЕРСАЛЬНА ДЕКЛЯРАЦІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ**

В ювілейному році Універсаленої Декларації прав людини, скваленої і проголошеної 20 років тому Генеральною Асамблеєю Об'єднаних Націй, заявляємо нашу повну солідарність з принципами Декларації. Уважаємо, що вона є виразом шляхетних прагнень Об'єднаних Націй забезпечити всім народам світу розвиток у свободі, в соціальній справедливості, в економічному добробуті і дати зможу кожній людині розвивати свою індивідуальність у дусі вічних ідеалів добра і правди.

Ми переконані, що український народ, коли згільниться від російського панування і комуністичного режиму, візьме Універсальну Декларацію прав людини в основу конституції вільної й незалежної України і таким чином загарантуює демократичні права і свободу всім мешканцям своєї Батьківщини. Наше переконання скріплюється наступними фактами: після упадку царської російської імперії - 50 років тому - український народ, відновивши право самовизначення свою власну державу у формі Української Народної Республіки, проголосив ухвалою Центральної Ради Конституцію, яка вміщала в собі цілий ряд тих принципів, що увійшли в Універсальну Декларацію прав людини Об'єднаних Націй.

Ми закликаємо українців у всіх країнах, де ^є свобода політичної дії, використати ювілейний рік, щоб широко спопуляризувати Універсальну Декларацію прав людини Об'єднаних Націй не тільки в своєму середовищі, але й у суспільстві країн, в яких живуть українці. Що більше країн проведе принципи цієї Декларації у власне законодавство, то швидше прийде день, коли ці принципи запанують і в Україні.

5. Президія прийняла постанову продовжити діючий бюджет ВО на дальший б'юджетовий рік з важністю до 1 липня 1969 року.
6. Постановлено видати друком збірник Першої і Другої Сесії УНРади, Збірник Шостої Сесії та "Інформацію ВО" ч. 2. Дві останні публікації повинні вийти друком осінню ц.р.

7. СТАНОВИЩЕ ПРЕЗИДІЇ ДО ЗАЯВИ 35-ОХ АМЕРИКАНСЬКИХ ПРОФЕСОРІВ УКРАЇНСЬКОГО ПОХОДЕННЯ ДО СУЧАСНОЇ СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

Президія Й ВО Української Національної Ради, познайомившись із текстом Заяви про сучасну ситуацію в Україні, висланої групою українсько-американських професорів керівникам Кремля та їх ставленникам в Києві, не осуджуючи нікого з авторів загаданої Заяви особисто й не відмовляючи їм добрих інтенцій, а тим більше патріотизму, уважають за свій обов'язок зайняти до самого факту вислання Заяви на певні адреси та до її змісту таке становище:

Уважати Заяву недоцільним і некорисним документом, що не відповідає традиціям і інтересам визвольної політики Державного Центру УНР.

Заява може дезорієнтувати українське громадянство й політичні чинники країн вільного світу, що можуть вбачати в ній визнання сучасного статус кво в Україні й на Сході Європи, підważуючи тим дійсні національно-державницькі прагнення українського народу та його еміграції.

Президія й Виконавчий Орган Української Національної Ради стверджують, що незмінною метою української політики в змагання за відновлення Української Народної Республіки, проголошеної Четвертим Універсалом 22 січня 1918 р. й Актом Соборності 22 січня 1919 р.

8. СТАНОВИЩЕ ПРЕЗИДІЇ УНРАДИ ДО СТАТТІ ПОЛІТИЧНОЇ РАДИ ОУНз ПРО ВІДНОШЕННЯ ОУНз ДО ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР В БЮЛЕТЕНІ ч.9, 1967

Президія Української Національної Ради, розглянувши становище Політичної Ради ОУНз, зайняте в Бюлетені Політичної Ради ОУНз ч.9, 1967 р., осуджує висловлені в ньому погляди Політичної Ради ОУНз по відношенні до Державного Центру УНР і вважає їх шкідливими для української національно-визвольної справи.

Українська Національна Рада була покликана до життя в 1948 році як передпарламент у складі Державного Центру УНР, який у цілому – з Президентом, Віцепрезидентом і Виконавчим Органом, як екзилним урядом, репрезентував національно-державні прагнення українського народу до відновлення суверенної і соборної української держави, проголошеної Актами 22 січня 1918 і 1919 років у формі демократичної Української Народної Республіки. Погляди, висловлені в Бюлетені ОУНз ч.9, 1967, являють собою бажання ліквідувати Державний Центр з означеним вище його характером, а тому є несумісні з Тимчасовим Законом Державного Центру, на підставі якого була створена й провадить свою діяльність Українська Національна Рада, що також задекларувала ОУНз при вступі до УНРАди.

9. Президія Української Національної Ради привертає членські права в Українській Національній Раді п. Володимирові Доленкові перед упливом речення, схваленого Шостою Сесією УНРАди.

ЗАСІДАННЯ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ

Дня 28 червня відбулося в Мюнхені засідання Виконавчого Органу, в якому взяли участь теж п. Президент УНР Микола ЛІВІЦЬКИЙ та Голова Головної Державної Контролі інж. Дмитро Андрієвський.

Привітали присутніх, Голова Виконавчого Органу д-р А. Фіголь предложив порядок нарад, в який увійшли наступні питання:

1. Розгляд діяльності Виконавчого Органу
2. Ситуація в Україні та конференція прав людини в Тегерані
3. Звідомлення керівників окремих ресортів ВО УНРАди
4. Видавнича діяльність Виконавчого Органу

1. Щоби внести ясність у ситуацію в Державному Центрі в періоді після засідання Президії дня 23 березня ц.р., про які неточно або тенденційно інформували деякі пресові публікації, Голова Виконавчого Органу подає до зідана, що в результаті згаданого засідання Президії він зложив був свій пост до диспозиції п. Президента УНР. У висліді переведених консультацій п. Президент УНР не прийняв внесення Голови ВО.

Виконавчий Орган не припиняв своєї діяльності, а тому поширювали деякими органами відомості про "кризу в УНРАді" були необосновані. В звітному періоді Виконавчий Орган не припиняв інтензивної підготовки до участі делегата ВО в Тегеранській конференції прав людини, виготовив Меморандум на згадану конференцію та поширив по-

над 10.000 примірників першого числа "Інформації ВО", чим скріплено зв'язки поміж ДЦ УНР та українським громадянством.

2. Ситуація в Україні в цьому періоді позначилася особливо гострим наступом КПРС на українську культуру, що відбилося і в репресивних заходах советської цензури проти роману О. Гончара "СОБОР".

Виконавчий Орган уважає, що демократизаційний процес в Чехословаччині не може не відбитись і на свободолюбивих стремліннях українського народу та його культурі. Свавілля советського режиму в Україні стоїть впрямому протиріч'ї до голословних заяв та й самої участі советської делегації на Конференції прав людини в Тегерані.

3. Правдиві цілі советської політики всіми доступними засобами виявляли представники українських церков та організацій у вільному світі, в тому числі й делегат ВО УНРади, предложивши державним делегаціям та пресоюм агенціям джерельну документацію з України в англійській та французькій мовах. ВО з подякою відзначив самовіддану працю делегата ВО д-ра Я. Мусіяновича та всіх членів української репрезентації в Тегерані, які солідарно виступили в обороні прав людини в СССР, позбавленої елементарних свобод, зафікованих в Універсальній Декларації прав людини в 1948 році.

Обширне звідомлення Керівника ресорту зовнішніх справ про діяльність делегата ВО на конференції прав людини друкується окремо.

Д-р Я. Мусіянович відбув в дніях 8-13 травня ц.р. студійну подорож до Тель-Авів та Єрусалиму для переведення розмов із представниками жидівської суспільності на теми українсько- жидівських стосунків. Розмови виявили потребу систематичної праці для дальнього ладнання цих взаємин теж під аспектом національної проблематики в СССР.

Участь української репрезентації на конференції в Тегерані викликала прихильний відгук теж серед یорданської суспільності в Ірані й на еміграції, яка позитивно оцінила організованість українців та акцію Державного Центру УНР на зовнішньому форумі так у своїй пресі, як і в приватних розмовах.

Звіт Керівника ресорту фінансів виявив, що не дивлячись на надзвичайні видатки Виконавчого Органу в минулому б'юджетовому році, пов'язані з участю керівних осіб Державного Центру, на чолі з п. Президентом УНР, на Світовому Конгресі Вільних Українців в Нью-Йорку, двократний обізд українських осередків США й Канади Головою Виконавчого Органу д-ром А. Фіголем та, врешті, видання друком "Інформації ВО", ч.1, завдяки жертвоності Прихильників Державного Центру УНР не нарушено стабільність б'юджету ВО, а Будівельний Фонд УНРади зріс до суми 65.000 НМ.

Щоби й надалі забезпечити стійкість б'юджету, Виконавчий Орган ставить внесок на продовження діючого - мінімального б'юджету на дальший рік, з важністю до 1 липня 1969 р.

Ресорт військових справ видав в часі від Шостої Сесії УНРади дотепер 118 Воєнних Хрестів та 52 Хрести Симона Петлюри.

Секретар ВО поінформував про стан експедиції "Інформації ВО" та про відгомін окремих Представників ВО та прихильників ДЦ УНР на публікацію ВО. Редакція "Інформації" відзначена читачам за їх відзини і критичні зауваги. Матеріали, призначені до чергового числа "Інформації", належить надсилати до канцелярії ВО не пізніше, як до 1 вересня ц.р. на адресу:

ДІЯЛЬНІСТЬ РЕСОРТУ ЗОВН.СПРАВ У ЗВ'ЯЗКУ З ТЕГЕРАНСЬКОЮ КОНФЕРЕНЦІЄЮ

На засіданні ВО, 28 червня ц.р., Керівник ресорту зовн. справ дозвів про акцію, передбачену ресортом за період квітень-червень, зокрема у зв'язку з підготовкою участі представника ВО в Тегеранській конференції прав людини. Д-р В. Федорончук унагляднив важливість присутності делегата ВО д-ра Я. Мусіяновича в Тегерані, де він, разом з іншими членами української репрезентації, проявив значну пропагандистично-інформаційну роботу, всупереч об'єктивним труднощам, які були збільшені фактом, що українські делегати не посідали будь-якого юридичного статусу, який би їх уповноважував до офіційних виступів в імені вільних українців.

Позитивний результат української акції в Тегерані полягає в тому, що особисті контакти членів української репрезентації і розповсюдження на конференції українська документація створили моральні труднощі делегаціям СССР і УРСР, скомпромітували союзський режим і заперечили фальшиві твердження російсько-советської пропаганди про нібито забезпечення прав людини й націй в СССР. Подратогана реакція делегації УРСР на працю української репрезентації була доказом, що діяльність вільних українців у Тегерані була шкідливою для престижу Кремля.

Хоч офіційно українська проблема не була піднесена на Тегеранській конференції, то за лаштунками приватно її дискутували вороги й друзі СССР, коментували присутність вільних українців у Тегерані та обговорювали внутрішні труднощі російсько-советської імперії.

До цього значною мірою спричинилися короткі статті, поміщені заходами д-ра Я. Мусіяновича та д-ра Д. Квітковського в англо-франкомовному виданні "Тегеранської газети" з 27 квітня і 4 травня. Ці статті якоюсь мірою зактуалізували на час трибання конференції українську проблему в очах учасників конференції та кваліфікованої іранської громадськості, нагадаючи їм російсько-советські утиски проти українського народу й потоптання окупаційним режимом найелементарніших його людських і національних прав.

Приявність і праця вільних українців у Тегерані показала учасникам конференції, що виразником національних прагнень українського народу є самостійницька українська політична еміграція, а насамперед Державний Центр УНР, як законний представник українського народу у вільному світі, а не марionетковий накинутий Москвою т.зв. "уряд" УРСР, делегація якого брала участь в конференції, але репрезентувала не український народ, а окупаційний російсько-советський режим. Присутність вільних українців на Тегеранській конференції являлася запереченням так зв. "суверенної" УРСР та її делегації і вказала учасникам конференції на прагнення українського народу мати свою спрямі незалежну, суверенну й соборну державу.

У фазі підготовки до тегеранської конференції і у зв'язку з нею, д-р В. Федорончук відбув низку розмов з офіційними представниками деяких країн Західної Африки. Ці розмови зорієнтували його в характері і в справжніх цілях конференції, яка в плянах її організаторів мала мати громадський характер і уникнути політизації.

Зрозуміло, що за такої ситуації діяльність представника ВО та інших членів української репрезентації в Тегерані не була легкою. Проте, не зважаючи на всі несприятливі умови, українська репрезентація в Тегерані виконала корисну для української визвольної справи пропагандистично-інформаційну роботу. Ефект праці представника ВО в Тегерані уповноважує до безсумнівного ствердження, що його участ в Тегерані була корисною справою.

Керівник ресорту зовн. спраг підкреслив особливе значення для української акції в Тегерані присутності на конференції Високопрео-

священнішого Владики Мстислава Чипника, Архієпископа Української Православної Церкви в США. Головно ж заради авторитету й зусиллям Владики Мстислава були поделані низичні контрасти і була створена спільна українська репрезентація, яку очолив Президент СКУ, о. д-р Василь Кушнір, а д-р Я. Мусіянович увійшов у її склад, як заступник голови. За весь час тривання конференції українські делегати співпрацювали гармонійно, бо діяли для спільної справи.

На засіданні Президії УНРади, 29 червня, склав обширний звіт про свою діяльність в Тегерані д-р Я. Мусіянович. Він накреслив перебіг нарад конференції, поінформував про формальні й фактичні труднощі, які зустрічали українські представники, зокрема на початку, розповів про принагідні зустрічі й полемічні розмови з делегатами УРСР, які іноді різко реагували на діяльність репрезентації вільних українців та подав інформації про свої розмови з делегатами різних країн, зокрема з делегатами й журналістами чехословацькими й румунськими, які виявили особливий інтерес до української документації.

Врешті д-р Мусіянович поінформував присутніх про свій кількаденний побут в Тель-Авів і в Єрусалимі, де мав розмоги з деякими ізраїльськими політичними й громадськими діячами. Ці розмови зорієнтували його в наставленні різних ізраїльських кругів до українців. Д-р Мусіянович виніс враження з цих розмог, що дещо міняється на краще в ставленні жидів до українства, які, однак, виявляють обережність у підході до національної проблеми в ССР, щоби не вистати советських жидів на ще гостріші переслідування.

До звіту д-ра Мусіяновича подав доповнюючу інформацію Керівник ресорту зовн. справ, який повторив у загальних рисах своє звідомлення про діяльність ресорту, зроблене на засіданні ВО попереднього дня. Д-р Федорончук зауважив, що на конференції в Тегерані було розповсюджено забагато українських меморіалів, що дезорієнтувало тих делегатів, які могли зациклюватися українськими документами і утруднювало їх прочитання. Друге зображення Керігника ресорту стосується обширу меморіалів. Досвід виявив, що чужинецькі політичні й дипломатичні чинники довгих українських документів не читають, а тим більше ті чужинці, які не цікавляться проблемами України й Сходу Європи спеціально.

Стосовно Ізраїля, Керівник ресорту зовн. справ відзначив, що згадані з Ізраїлем є важливими для української політики насамперед з точки погляду покращання українсько-жидівських стосунків, бо й через Ізраїль треба намагатись впливати на світове жидівство в сенсі поступової позитивної зміни його ставлення до українства і української проблеми. Далі згадані з відповідальними колами Ізраїля є важливими з огляду на численну жидівську меншину в Ізраїлі. Українська політика мусить діяти так, щоби здобути активну прихильність цієї меншини до справи державного усамостійнення України.

Українська політика мусить усвідомити собі потребу усунення українсько-жидівського непрозуміння шляхом об'єктивного гравчення минулых відносин між обома народами та шукання згоди між ними. Це важлива, хоч і нелегка та делікатна діяльніка української зовнішньополітичної акції, зваживши на закорінені упередження й почуття скривлення. Завданням української політики на цьому відтинку є на полегливо діяти, щоби доправдити до втворення атмосфери взаємного довір'я й співпраці між українцями й жидами. Це завдання на довшу мету, бо процес назрівання приязнів взаємин між народами, з природи, довготривалий.

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 2/220

Мюнхен, дні 15 травня 1969.

ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Дні 8 лютого ц.р. відбулося в Мюнхені чергове засідання Української Національної Ради під головуванням Голови УНРади Якова Маковецького і в присутності Президента Української Народної Республіки Миколи Лівицького та членів Виконавчого Органу. Центральними точками порядку нарад засідання були звідомлення з праці Виконавчого Органу та окрема доповідь Керманича ресорту зовнішніх справ про актуальну міжнародну ситуацію.

З огляду на неприсутність хворого Голови Виконавчого Органу д-ра А. Фіголя звідомлення Виконавчого Органу та доповідь про міжнародну ситуацію подав виконуючий обов'язки Голови ВО д-р Василь Федорончук. З важливіших справ, що їх подано до відома Президії УНРади, належить відмітити такі:

1. Становище Секретаріату СКВУ до поданого проекту Виконавчого Органу про взаємні контакти і співпрацю. Відповідь Генерального Секретаріату СКВУ не є задовільною.

2. Рішення опубліковувати в черговому Бюлетені Українського Інформаційного Бюро Постанову ВО та Президії УНРади в справі Асоціації Українців в Америці та Уточнення до цієї постанови, що їх прийнято в порозумінні з Головою Виконавчого Органу д-ром А. Фіголем. Уточнення прочитано на засіданні Президії. Це рішення було зумовлене появою різних статей і коментарів у деяких українських органах.

3. Справа випуску дальших чисел "Інформація ВО", зокрема питання прискореного випуску чергового числа.

4. Меморіал про культурну ситуацію в Україні, передбачений для поширення в чужих мовах перед міжнародних культурних установ.

5. Меморіал про політичну ситуацію в СССР для Секретаріату й держав-членів НАТО.

6. Підготовка публікації про репресії над українською культурою в СССР, що її плянує видати Союз для прогресу культури в Римі.

Після дискусії, в якій брали участь члени Президії УНРади і деякі з присутніх членів УНРади, та після кінцевого слова д-ра В. Федорончука, звідомлення Виконавчого Органу та доповідь Керманича ресорту зовнішніх справ прийнято до відома. Доповідь про міжнародну ситуацію, що є пов'язана із загальними проблемами української національно-визвольної політики, має бути опублікована у відповідному виданні ВО УНРади.

З черги Президія приступила до виготовленого Головою Виконавчого Органу д-ром А. Фіголем проекту Правильника Громадсько-Виборного Сектора УНРади. Цей проект передано до розгляду Правничої Комісії - з тим, що перед його розгляненням Комісією до Виконавчого Органу мають вплинути зауваження до проекту окремих фракцій УНРади та інших зацікавлених цією справою установ, насамперед Представництв ВО та Товариств Прихильників УНР і Сприяння УНРаді в різних країнах західнього світу.

Президія розглянула також внесок УНДО про заміну в складі фракції д-ра В. Федорончука іншим кандидатом. З огляду на те, що в між-

часі вплинули заяви і листи як від самого д-ра В. Федорончука, так і від інших членів УНДО, в яких висловлюються заперечення до сазначеного внеску. Регуляміново-мандатна Комісія, яка розглядала цю справу, прийшла з такою пропозицією: Просити керівництво УНДО ще раз розглянути і полагодити цю справу внутрішнім способом та подати своє рішення до відома Президії УНРади.

Пропозицію Регуляміново-мандатної Комісії прийнято більшістю голосів членів Президії. Після цього ред. М. Добрянський склав заяву, що фракція УНДО не буде брати участі в праці УНРади аж до полагодження запропонованого нею внеску. Пані І. Козак, в імені фракції ОУНз, склала протест з приводу доконаного, на погляд фракції, зламання Статті 8, т.3, Тимчасового Закону з уваги на те, що Президія УНРади не прийняла негайно й автоматично внеску фракції УНДО.

На закінчення засідання Голова УНРади Я. Маковецький подав до відома, що запізнення терміну цього засідання Президії сталося з огляду на кількамісячне перебування Голови ВО в Америці, а потім через його недугу. Вважає, що в скорому часі - ще до поновного від'їзду Голови ВО до Америки - повинно відбутися поширене засідання Президії УНРади з участю ВО, до якого мають бути приготовлені такі справи, як дворічне звідомлення з праці Виконавчого Органу та реорганізація чи доповнення складу Виконавчого Органу. Про справу піднесення ефективності праці ВО та доповнення його складу говорив також у своєму попередньому виступі Секретар УНРади д-р Т. Леонтія

ПОЇЗДКИ ПРЕЗИДЕНТА УНР М. ЛІВИЦЬКОГО

В половині лютого м.р. Президент УНР Микола Лівицький відбув по дорожі до Бонну і до Карльсруге. В Бонні він мав побачення з різними чужинецькими діячами, які прихильно ставляться до української національної справи. В Карльсруге Президент Лівицький відвідав хворого Митрополита УАПЦ, Владику НІКАНОРА, складаючи йому привіт і найкращі побажання від Державного Центру УНР.

13 лютого Президент М. Лівицький був у Новому Ульмі на похоронах Генерал-Полковника Армії УНР і кол. військового міністра сл. пам. Андрія ВОВКА. Президент у короткій промові на кладовищі попрощав Покійного від імені Державного Центру УНР та склав співчуття його Вдові та Синові.

Під час перебування в Новому Ульмі Президент М. Лівицький відвідав проживаючих там лідера СЗСУ-СП Володимира А. ДОЛЕНКА і вдову бл. пам. І. П. БАГРЯНОГО. З В. А. Доленком відбувся обмін думками про сучасну політичну ситуацію.

ПРЕДСТАВНИКИ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ НА ПОХОРОНАХ МИТРОПОЛИТА НІКАНОРА

Делегація Державного Центру УНР в складі Голови УНРади Я. Маковецького та Секретаря ВО І. Жегуца взяла участь в похоронних урочистостях Спочилого Блаженнішого Митрополита УАПЦ, Архиєпископа НІКАНОРА АБРАМОВИЧА, які відбулися в Карльсруге 29 березня ц.р.

Голова Української Національної Ради пращав С почилого Митрополита від імені Президента УНР М. Лівицького та від Органів Державного Центру УНР в екзилі.

ЗУСТРІЧ ПРЕЗИДЕНТА УНР І ГОЛОВИ УНРади З АРХІЄПІСКОПОМ МСТИСЛАВОМ

У зв'язку із смертю Владики-Митрополита Ніканора до Європи прибув на кілька тижнів Архиєпископ Мстислав, який прийняв на себе обов'язки тимчасового заступника Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви. 26 березня з Архиєпископом Мстиславом

мали кількагодинну зустріч в Мюнхені Президент УНР М. Лівицький і Голова УНРади Я. Маковецький. В розмові були порушені питання нинішнього стану Української Автокефальної Православної Церкви, а також загальні питання українського національно-політичного життя.

КОНДОЛЕНЦІЙНА ТЕЛЕГРАМА З ПРИВОДУ СМЕРТИ Д. АЙЗЕНГАВЕРА

Дня 31 березня ц.р. Президент УНР М. Лівицький вислав на руки Президента Річарда Ніксона кондolenційну телеграму з приводу смерті був. Президента США Двайта Д. АЙЗЕНГАВЕРА. Зміст телеграми:

"Від імені Державного Центру УНР в екзилі пересилає Вам вислови найширішого співчуття з приводу смерті 34-го Президента США і визначного борця за свободу й демократію Двайта Д. Айзенгавера."

ВІДХІД У ВІЧНІСТЬ ВИЗНАЧНИХ ЧЛЕНІВ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР

Дня 1 січня ц.р. спочив у Бозі Член Української Національної Ради, Член Президії Головної Управи Української Селянської Парти

ІВАН ПЕТРОВИЧ МАТЮШЕНКО

Іван П. Матюшенко народився 5 січня 1889 р. в Китайгороді на Україні, а помер і був похований в Новому Ульмі в Німеччині. Від імені Державного Центру УНР працював Покійного Член Виконавчого Органу УНРади Іван Д. Тарасюк.

- - -

Дня 11 лютого відійшов у вічність був. Військовий міністр УНР
Генерал-Полковник Армії УНР АНДРІЙ М. ВОВК

Андрій Михайлович Вовк народився 2 жовтня 1882 р. в селі Деньги, Золотоношського повіту на Полтавщині. Дня 14 листопада 1921 р. був вперше іменованний Військовим міністром і Командуючим Армією УНР в екзилі. Від 5 липня 1960 р. до 4 травня 1967 р. був Міністром Військових справ при Виконавчому Органі УНРади. Спочив і був похований в Новому Ульмі в Німеччині. В похороні взяли участь від Державного Центру УНР Президент УНР М. Лівицький, який працював Покійного, та Член ВО УНРади Іван Д. Тарасюк і Керманіч Військової Канцелярії ВО УНРади майор Леонід Василів, від військових установ і генералітету Армії УНР Покійному зложив поклін ген. М. Стечишин.

- - -

Дня 19 лютого відійшов у вічність був. Міністр Військових справ при Виконавчому Органі УНРади і один із основоположників УНРади

Ген. штабу генерал-полковник МИКОЛА КАПУСТЯНСЬКИЙ

Микола Капустянський народився 18 лютого 1879 р. в селі Чумаки на Запоріжжі. Як містоголова Проводу Українських Націоналістів та заступник голови Всеукраїнської Національної Ради в Києві ген. Капустянський взяв активну участь у організації Української Національної Ради в 1947-1948 роках та очолив Ресорт військових справ ВО. До 1967 р. Покійний був Головою фракції ОУН в УНРаді і до кінця Членом Української Національної Ради. В похороні взяли участь і працювали від Державного Центру УНР Президент УНР М. Лівицький, Голова УНРади Я. Маковецький та Голова ВО д-р А. Фіголь. Від генералітету Армії УНР зложили Покійному останній поклін ген. М. Стечишин та ген. Р. Дацкевич, ряд визначних представників військових формувань, політичних та громадських установ. Генерал М. Капустянський спочиває на Українському цвинтарі в Мюнхені-Вальдфрідгоф.

ЗАСІДАННЯ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ

7 лютого ц.р. відбулося в Мюнхені засідання Виконавчого Органу УНРади в присвяності п. Президента УНР М. Лівицького і Голови УНРади Я. Маковецького. Засідання перевів, у зв'язку з недугою Голови ВО д-ра А. Фіголя, виконуючий обов'язки Голови д-р В. Федорончук.

Члени ВО розглянули становище окремих організацій до питання Асоціації Українців в Америці у зв'язку із Постановою ВО й Президії УНРади від 11-12 жовтня 1968 р. Після узгодження з Головою ВО члени ВО схвалили Уточнення до згаданої постанови, які будуть предложені до відома Президії УНРади.

Окрему увагу Виконавчий Орган присвятив організаційним питанням розбудові Представництв ВО в окремих країнах. Затверджено склад Представництв ВО в Австралії, на чолі з С. Яськевичем, у Великій Британії, головою якого являється мір. С. Снисько, та у Франції, на чолі з ред. М. Ковальським.

Виконавчий Орган розглянув відповідь Генерального Секретаріату СКВУ в справі налагодження співпраці поміж Ген. Секретаріатом СКВУ та Виконавчим Органом УНРади. ВО пересилає лист Ген. Секретаріату СКВУ до Осередку ВО УНРади в Нью-Йорку з метою дальших консультацій в напрямі поширення контактів поміж обома інституціями в зміслі предложеного в 1968 р. проєкту Виконавчого Органу УНРади.

Заслухано звідомлення Керманича ресорту зовн. справ д-ра В. Федорончука про окремі заходи ресорту в актуальних політичних справах на зовнішньому форумі.

Виконавчий Орган однозгідно підтримав пропозицію п. Президента УНР М. Лівицького відзначити 50-тиліття Української Апелі Бандурристів ім. Т. Шевченка, зараз в Дітройті, високою нагородою за заслуги для українського народу - Хрестом ім. Симона Петлюри. Відзначення переведе під час ювілейних урочистостей Віцепрезидент УНР М. Степаненко.

28 березня ц.р. відбулося в Мюнхені чергове засідання ВО, скликане в. о. Голови ВО УНРади д-ром В. Федорончуком напередодні Конференції Ліги Визволення Народів ССР (Паризький Ельок), скликаної в Мюнхені на 30 березня 1969 р. В засіданні взяли участь Президент УНР М. Лівицький та Голова УНРади Я. Маковецький. Голова ВО д-р А. Фіголь перебував на американському континенті.

Керманич ресорту зовн. справ подав загальну оцінку політичної ситуації в світі, відмітивши зоврема китайсько-совєтський конфлікт змагання т. зв. сателітних країн до свободи та демократії.

Президент УНР М. Лівицький поінформував членів Виконавчого Органу про свою подорож до Бонну в дніх 10-11 лютого ц.р. та про останню візиту в недавно Спочилого Блаженнішого Митрополита НІКАНОРА в Карльсруге.

Засідання окремо відзначило пам'ять Блаженнішого Митрополита УАПЦ Архиєпископа НІКАНОРА і делегувало на похоронні урочистості в Карльсруге в дні 29 березня ц.р. Голову Української Національної Ради Я. Маковецького та Секретаря ВО І. Жегуца.

Президент УНР подав членам Виконавчого Органу інформацію про підготовку Конференції Паризького Ельоку та пресової конференції, скликаної з цього приводу. Виконавчий Орган затвердив склад української делегації та проект резолюції Конференції Паризького Ельоку.

ПОДОРОЖ ГОЛОВИ ВО АТАНАСА ФІГОЛЯ В США Й КАНАДУ

Після довшого побуту в США й Канаді в місяцях жовтні-грудні м.р. Голова ВО УНРади д-р А. Фіголь поногто відвідав американський континент від 19 березня до 8 квітня ц.р.

Не дивлячись на короткий термін цьогорічної подорожі, Голова ВО відвув в Америці ряд розмов з членами поодиноких політичних середвищ УНРади. Дня 27 березня відбулася в Торонто ширша нарада представників 21 товариств і організацій м. Торонто, які стоять на базі Державного Центру УНР. В присутності 27 осіб Голова ВО подавав відомості про актуальні проблеми та рефериував детальніше проект Правильника Громадсько-Виборного сектора УНРади.

Дня 5 квітня відбулося в Нью Йорку під керівництвом Заступника Голови ВО д-ра К. Паньківського засідання Осередку ВО. На ньому Голова ВО д-р А. Фіголь інформував Членів ВО в Нью Йорку про біжу-чі справи, зокрема ширше заторкнув організаційні питання Державного Центру УНР, які треба підгтовити для вирішення на найближчій Сесії Української Національної Ради.

В дніх 6-7 квітня Голова ВО відвідав Український Робітничий Союз в Скрентоні, редакцію "Народна Воля" та стрікнувся із ширшим кругом громадян міста й околиці Скрентону в приявності Голови Представництва ВО в США дир. І. Крамаренка.

ДО ПОСТАНОВИ ОРГАНІВ ДЦ УНР В СПРАВІ АСОЦІЯЦІЇ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

В дніх 11-12 жовтня 1968 р. Виконавчий Орган і Президія УНРади прийняли постанову про урегулювання взаємовідносин поміж Асоціяцією Українців Америки та Товаристствами Прихильників УНР і Товариствами Сприяння УНРаді в США.

У зв'язку з тим, що, не дивлячись на рішення Президії УНРади не публікувати текст цієї постанови, призначеної тільки для заінтересованих сторін, вона була повністю оголошена в окремих українських органах і викликала дискусію серед широкого українського загалу, подаємо до відома тест постанови та уточнення до становища органів ДЦ УНР в цій справі, ухвалене на засіданні ВО і Президії УНРади в дніх 7-8 лютого ц.р.

ПОСТАНОВА ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ І ПРЕЗИДІЇ УНРади В СПРАВІ АСОЦІЯЦІЇ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ (АУА)

На своєму засіданні дня 11 жовтня 1968 р. Виконавчий Орган прийняв постанову, схвалену Президією УНРади дня 12 жовтня т.р. наступного змісту:

"Розглянувши справу створення 8 червня 1968 р. Асоціяції Українців Америки, Виконавчий Орган Української Національної Ради стверджує, що ініціатори створення цієї нової організації не взяли до уваги побажань і порад Органів Державного Центру УНР, зокрема Голови Виконавчого Органу і гілковідального за внутрішню політику Керівника ресорту внутрішніх справ д-ра Атанаса Фіголя. Виконавчий Орган УНРади і далі вважає, що Асоціяція (був. Комітет Громадської Єдності) в теперішній час повинна собою становити фронт організацій, які сягають на базі підтримки Державного Центру УНР для спільної дії в типичних інших ділянках українського життя на терені Америки (наприклад продовження конструктивної опозиції на форумі УККА), але не носить характеру другої громадської централі для українців в США.

Зокрема щодо Товаристств Прихильників УНР і Сприяння УНРаді, то ВО при цій нагоді стверджує, що ці Товаристства мають окреме і спеціальне завдання - несення моральної і матеріальної підтримки для ДЦ УНР. Тому є небажаним, щоби ці Товаристства, встrijчаючи у справі Асоціяції

Українців Америки, що торкаються лише тєрену США, відвертали сіс увагу від специфічних завдань – насоцня моральної і матеріяльної підтримки для Державного Центру УНР".

УТОЧНЕННЯ ДО ПОСТАНОВИ В СПРАВІ АСОЦІАЦІЇ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

У зг'язку з реакцією, яка виявилася з боку деяких Товариств Прихильників УНР в США на Постанову ВО і Президії УНРади в справі Асоціації Українців Америки, Виконавчий Орган подає наступні уточнення

1. Виконавчий Орган переконаний, що поділ в українському громадському житті в США, якого треба уникнути, має би негативні наслідки і для Державного Центру УНР, і для української справи в цій країні.
2. Виникнення другої громадської централі для українців в США неодмінно заабсорбувало б енергію активних одиниць із середовища прихильників ДЦ УНР для конфлікту на громадському відтинку, відтягаючи їх від праці в рамках організацій, які стоять на ідейних позиціях ДЦ УНР та підтримують його морально й матеріально.
3. Виконавчий Орган переконаний, що нова конкуруюча з УККА громадська централія не мала б реальних перспектив утвердитися як ефективна друга центральна громадська установа.
4. Виконавчий Орган не може не враховувати факту, що до складу членів УККА входять організації окремі особи, які прихильно ставляться до ДЦ УНР та до ідей Української Народної Республіки.
5. Якщоб ДЦ УНР формально й офіційно підтримав творення другої громадської централі в США, він напевно виставив би себе на обвинувачення з боку громадянства у викликуванні розбрата в українській еміграційній спільноті, в той час, як ДЦ УНР ставить собі завдання досягти можливої повної консолідації українців в діаспорі в політичному й громадському секторах. Легко усвідомити собі, що таке обвинувачення відбилося б дуже шкідливо на престижі ДЦ УНР.
6. Виконавчий Орган уважає, що головне завдання Товариств Прихильників Української Народної Республіки і Товариств Сприяння Українській Національній Раді є мобілізувати українське громадянство для несення моральної й матеріяльної підтримки для ДЦ УНР і ширити ідеї Української Народної Республіки. Співпраця цих Товариств із УККА є їхньою внутрішньою справою, і вони самі, в порозумінні з Головною Управою Об'єднання Прихильників УНР в США, мають рішати, чи така співпраця за сучасного фактичного стану є можлива.
7. Виконавчий Орган дозволяє собі висловити думку, що належить до прерогатив керівних органів ДЦ УНР приймати постанови й рішення в питаннях української внутрішньої й зовнішньої політики. Постанова ВО і Президії УНРади в справі Асоціації Українців Америки стосується конкретного питання української внутрішньої політики. Для того, щоби ДЦ УНР міг ефективно й успішно діяти, він мусить мати один гідповідальний провід і одну політику.
8. Охоплюючи своєю увагою цілість українського життя в діаспорі та не будучи безпосередньо причетними до українського громадського життя в США, органи ДЦ УНР підходять до справи Асоціації Українців Америки об'єктивно і без усякої емоціональності.
9. Виконавчий Орган уважає, що повернення організацій, які стоять на базі підтримки ДЦ УНР, до платформи кол. Комітету Громадської Свободи, як це було одноголосно схвалено на поширеному пленумі Політичної Ради в Нью Йорку дні 21 грудня 1968 р., є найконструктивнішим розв'язкою сучасних непорозумінь в громадському житті українців в США.

Мюнхен, дня 7 лютого 1969 р..

ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

КОМУНІКАТ ПРО КОНФЕРЕНЦІЮ ПАРИЗЬКОГО БЛЬОКУ В МЮНХЕНІ

30 березня ц.р. відбулася в Мюнхені чергова Конференція Ліги Визволення Народів СССР /Паризький Бльок/. Учасники конференції заслухали звідомлення Президії Ліги та доповіді про міжнародну ситуацію і розглянули положення неросійських народів у Советському Союзі. У висліді переведеної дискусії учасники конференції прийняли ряд резолюцій політичного та організаційного характеру.

Конференція вибрала нову Президію Ліги в такому складі: Микола ЛІВИЦЬКИЙ - Президент Ліги Визволення Народів СССР, пп. Николай АБРАМЧИК, А. КУНТА, А. АКІШ, Н. ЦІНЦАДЗЕ і проф.д-р Т. КАГАТАЙ - члени Президії.

Ліга Визволення Народів СССР була створена в 1953 р. під час першої конференції в Парижі. Основниками Ліги були видатні діячі еміграцій неросійських народів СССР. В її склад входять національно-політичні центри Вірменії, Азербайджану, Білорусі, Грузії, Ідель-Уралу, Криму, Північного Кавказу, Туркестану та України.

Згідно із статутом, "Ліга має завдання координувати стремління названих народів для успішнішої боротьби проти кремлівської комуністичної диктатури за здійснення національних стремлінь і привернення державної незалежності цих народів, що стали жертвою советської окупації".

Першим Президентом Ліги був колишній міністр закордонних справ незалежної Грузії Е. ГЕГЕЧКОРІ, після нього Лігу довший час очолював Президент Ради Білоруської Народної Республіки Н. АБРАМЧИК. Ліга має свої відділи в Нью-Йорку, Парижі та в Лондоні. В роках 1958-1966 Ліга випускала англомовний журнал п.н. "Проблеми народів СССР".

В міру потреби Ліга влаштовує політичні маніфестації в країнах вільного світу та складає декларації в справах міжнародної політичної ситуації та внутрішньо-політичного розвитку в СССР.

Конференція прийняла резолюції про загальну політичну ситуацію:

1. Конференція посилає щирій привіт народам Советського Союзу, які під режимом кремлівської диктатури продовжують змагання за національну, політичну і соціальну свободу та за відродження своїх незалежних держар.
2. Конференція констатує поглиблення ідеологічної кризи комунізму і повну поразку комуністичної економічної системи в СССР, що йдуть в парі з процесом дезінтеграції світового комуністичного руху.
3. Конференція констатує посилення опозиційних рухів серед народів Советського Союзу, що проявляються передусім в протирежимних виступах діячів культури та молоді. Проте, рівночасно з цими опозиційними рухами комуністичний режим посилює терор, застосовує репресалії, щоби за їх допомогою зломити спротив народів СССР.
4. Конференція засуджує брутальну окупацію Чехо-Словаччини військовими держав Варшавського пакту, уважаючи її свідоцтвом незмінної агресивної імперіалістичної політики Советського Союзу. Наступні факти, в тому числі проголошення т.зв. "доктрини Брежнєва", посилення советської флотилії в Середземному морі і погрози советської пропаганди на адресу європейських країн, в тому числі й країн з комуністичною системою правління, викликали на європейському континенті поважне напруження.

5. Конференція констатує, що у висліді згаданого напруження, на яке зложився ряд агресивних актів, супроведжених пропагандивною кампанією, та яка завершилося політичною кризою навколо Берліну в лютому ц.р., советська політика була приневолена поступитись, видвигаючи наново гасло "мирної коекзистенції". Причиною того є не тільки рішальний спротив проти советської гегемонії в Чехо-Словаччині та інших сателітних країнах, не тільки дезінтеграція світового комунізму, навіть не раттоге загострення советсько-китайського конфлікту у зв'язку з прикордонними інцидентами, але передусім ускладнення внутрі Советського Союзу, викликані змаганням за свободу й демократичний лад поневолених народів, які незаінтерсовані боронити захистану советську імперію.
6. У зв'язку з передбаченими переговорами поміж представниками Західу й Советського Союзу конференція заявляє, що народи, які воно має честь репрезентувати, не признають ніяких договорів, в яких би не було взято до уваги стремлінь неросійських народів ССРР до привернення свободи, незалежності й демократичного ладу.

В конференції Паризького Бльоку взяла участь численна делегація Виконавчого Органу ЮНРади під головуванням Керманиця ресорту зовн. справ д-ра В. Федорончука. Крім того, до делегації увійшли пп. інж. Д. Андрієвський, мгр. М. Антохій, інж. С. Добгаль, д-р Т. Леонтій і ред. В. Мінайло. Президент М. Лівицький брав участь у конференції з уваги своєї приналежності до Президії Ліги.

Конференція змінила статут Ліги в тому напрямку, що Президія Ліги вибирається на два роки (раніше - на один рік), а Президент Ліги вибирається окремо. Після зміни статуту відбулися вибори, в результаті яких М. Лівицького було обрано новим Президентом Ліги. Належить зауважити, що проект резолюції конференції гнесла українська делегація. Цей проект прийнято майже без ніяких змін.

На другий день по конференції, 31 березня, відбулося прийняття в одному з мюнхенських ресоранів, що його глаштувала нова Президія Ліги. На прийнятті були присутні американські, німецькі й інші чужинецькі гости - переважно з представників сателітних народів.

Офіційною частиною прийняття керував представник Ідель-Уралу п. Г. Султан. Присутнім журналістам і гостям були роздані комунікат і резолюції конференції в англійській і німецькій мовах. Новий Президент Ліги п. М. Лівицький виступив з короткою політичною заявою, а після того відповідав на запити журналістів і гостей. З дуже прихильною до справи поневолених народів промовою гиступив присутній представник німецького наукового світу проф. Болко фон Ріхтгоффен. Серед гостей був також присутній директор Радіо "Свобода" містер Вальтер Скотт, кол. генеральний консул Америки в Мюнхені.

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

ПРЕСОВИЙ

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 3 / 221

Мюнхен, дня 19 червня 1969 р.

ЗАЯВА

Президента УНР Миколи Лівицького на засіданні Президії УНРади
15 червня 1969 року

З огляду на сучасну ситуацію в Україні, в Советському Союзі та в світі я вважаю за доцільне подати під розвагу членам Української Національної Ради, зокрема її Президії, а також під розвагу українських політичних угруповань і загалу українського громадянства такі міркування:

I. Комуністичне керівництво в Москві далі незмінно йде шляхом агресивного імперіалізму у своєму ставленні до зовнішнього світу, а всередині Советського Союзу незмінно застосовує диктаторсько-тоталітарні методи політичного, соціального, економічного й культурного гноблення та поневолює численні народи, які в наслідок агресії російських большевиків утратили свої суверенні демократичні держави. Розвиток внутрішньої ситуації в СССР не йде в напрямку лібералізації чи демократизації комуністичного режиму, а тим більше його проводу. Лише повний упадок советської імперії й сучасного режиму в ній може принести національно-державне, політичне, соціально-економічне й культурне визволення для українського народу

II. В Україні має тепер місце новітній рух спротиву, в якому заангажоване головним чином молодше покоління українців з усіх верств народу, а серед них є також діячі, приналежні до Комуністичної Партії України й Комсомолу. Ми повинні вважати цей рух протестів проти денационалізації, русифікації, економічного визиску, культурного гноблення, депортації української молоді тощо за дуже позитивне явище. Якщо наші діячі на батьківщині не виходять тепер з вимогами повного відновлення суверенної української держави, що могло б статися лише шляхом упадку советської імперії з її режимом, а лише з вимогами забезпечення прав українського народу в межах обов'язуючих советських конституцій, то це цілком зрозуміле: діючи в легальних умовах, а не з підпілля, вони не мають спроможності висувати іншу програму дій, хоч і за ці легальні вимоги їх карають ув'язненням і засланням. Цей рух спротиву — в легальних конституційних межах — спричинюється, проте, до оборони української національної субстанції і до стримання намагань Москви здійснити процес повної денационалізації українського народу. Цей рух свідчить також про невмирущість серед мас українського народу ідеї повного національного визволення й відновлення державної суверенності, за здійснення якої постануть народні маси в момент прийдешніх тих чи інших потрясень у Советському Союзі.

III. Незмінною політично-візвольною концепцією української еміграції, а зокрема Державного Центру й екзильного Уряду Української Народної Республіки, як речника справжніх прагнень українського народу, що їх він у сучасних підневільних умовах на батьківщині не може свободно виявити, є відновлення суверенної і демократичної української держави — Української Народної Республіки і відокремлення від Сов. Союзу окупованих суверених держав неросійських народів узагалі, себто відновлення цих держав. Така концепція ніяк не заперечує програми наших діячів на батьківщині — навпаки, вона цю програму реально доповнює, бо осередок української самостійницько-державницької думки може існувати тільки у вільних умовах життя поза советською імперією. Якби ми тут такого осередку, що спирається на вільно проголошених Актах Самостійності і Соборності 22 січня 1918/19 років, не мали, то цим ми підірвали б можливості спротиву українців на батьківщині.

IV. Тому нашим обов'язком є не тільки склонити Державний Центр й Уряд Української Народної Республіки, як легальну презентацію, носія й речника справжніх прагнень українського народу і як протиставлення узурпаторсько-окупаційній владі в Україні в образі УРСР, але й постійно діяти в державницьких формах боротьби, маючи на чолі нашої візвольної акції саме Державний Центр й екзильний Уряд УНР.

V. Постійно стежучи за сучасним станом на нашій батьківщині і в цілому Сов. Союзі, ми повинні дбати не тільки про духовий зв'язок з Україною, але й використовувати всі можливості нашого реального зв'язку з українцями, які

перебувають на батьківщині, щоб могти визначити доцільні й ефективні способи допомоги їм. До такої допомоги не можуть спричинитися діялоги з офіційними представниками советської влади в Москві чи в Києві. Діялоги з Москвою (як про це яскраво свідчить приклад Дубчека і його товаришів) не дають ніяких позитивних результатів, а натомість можуть захитати віру серед українців на батьківщині і прихильників нашій справі чужинців у правильність нашої концепції відокремлення від ССР й відновлення суверенної і демократичної української держави, що єдино може забезпечити свободу і кращі умови життя для українського народу.

VI. Вважаючи питання політично-державного й соціально-економічного ладу відновленої української держави за питання першорядної важі, ми повинні, проте, ставити наголос у першу чергу на справу визволення України з-під гніту советсько-російського імперіалізму й відновлення нашої суверенності. В Україні за 50 років відбулися великі зміни. Лише після доконаного визволення, беручи наявні в той момент обставини у всіх ділянках національного життя (господарство, форми народних представницьких органів, шкільництво тощо) і свободно виявлені бажання громадян України, можна буде встановити новітній державно-політичний та економічно-соціальний лад вільної української держави. В кожному разі в цій майбутній українській державі не буде місця для реакційних форм правління, не буде повороту до колишнього капіталізму з дідичами-поміщиками чи фабрикантами і не буде якогось диктаторсько-тоталітарного режиму зліва чи зправа. І тому, коли ми говоримо про відновлення Української Народної Республіки, то це повинно означати відновлення незалежної суверенної української держави і того стану, при якому було можливе повсякчасне свободне народне волевиявлення, отже, стану, який був започаткований у проголошенні з волі українського народу 1917 року Української Народній Республіці. Під цим поглядом ми новинні вважати всіх українців на батьківщині за наших однодумців, а тих українських комуністів, які стоять чи стануть на позиції оборони прав українського народу, за наших потенційальних союзників.

VII. В зв'язку із світовою комуністичною конференцією, що розпочалася 5-го червня ц. р. в Москві, належить ствердити, що до цього часу жадна комуністична партія — також з тих, що або цілковито вже зірвали з советською комуністичною партією, або вступають на шлях поважних з нею розходжень — не виступила в обороні підневільного стану України й інших поневолених Москвою неросійських народів Советського Союзу. В сучасний момент немає виглядів на те, щоб таке наставлення комуністичних партій змінилося.

VIII. Політику коекзистенції Заходу супроти ССР — в розумінні шукання наближення, порозуміння і навіть приязні з сучасною Москвою — ми не можемо вважати для нас за корисну: ця політика, якщо вона доведе до згаданого наближення, означатиме гарантію з боку Заходу для нинішнього «статус кво» і для «недоторканості» території ССР, себто погодження з увічненням перебування України на становищі колонії Москви. Очевидно, рахуючись з витвореним в наслідок політики коекзистенції станом на міжнародному форумі, ми повинні пристосувати відповідно до цього наші тактичні потягнення в зовнішньополітичній ділянці, але ми не повинні міняти нашого зasadничого наставлення. Ми повинні далі звертати увагу відповідних чужинецьких чинників на незмінну небезпеку для Заходу російсько-советського імперіалізму. Але, найголовніше, ми повинні далі поступово викривати справжнє обличчя російсько-советського колоніалізму й тоталітаризму та непохитно пропагувати ідею розподілу ССР на незалежні національні держави й відновлення суверенної Української Народної Республіки.

IX. В нашій визвольній акції ми повинні солідаризуватися з іншими поневоленими неросійськими народами, творячи з ними єдиний фронт свободи. Ми повинні шукати солідарності також з росіянами, оскільки серед них є групи, які не тільки провадять антирежимну акцію, але й виступають в обороні всіх поневолених народів та визнають за неросійськими народами ССР право на відновлення їх суверенних держав. Як відомо, така група серед росіян є на еміграції, а можна думати, що подібні групи є і в ССР. І коли тепер ми стоїмо на передодні заповіджених переговорів між Заходом і ССР, то ми повинні довести до відома компетентних західних чинників, що поневолені народи в цій справі солідарні і що вони ніколи не визнають таких домовлень, які могли б бути здійснені коштом їх інтересів і їх права на свободу й відновлення національно-державної суверенності та демократичного ладу.

X. Якщо тепер Москва, що недавно брутально окупувала Чехо-Словаччину й постійно загрожує своїми збройними, безпосередніми чи посередніми, агресіями всьому світові, опинившись у тяжкій ситуації наслідком посилення конфлікту з Китаєм, починає вживати більш примирливого тону супроти Заходу та мобілізує громадську думку всіх народів Сов. Союзу в напрямку оборони «великої спільноти»

батьківщини», то на це треба відповісти так: Ми проти воєнних конфліктів, бо вбачаємо в них небезпеку страшної катастрофи для всього людства. Але якщо своєю агресивно-імперіялістичною політикою Москва спровокує війну, то поневолені нею народи — в першу чергу український народ — не будуть захищати єдність імперії, колоніяльно-тоталітарний режим у ній та окупаційну владу на своїх територіях.

XI. Державний Центр УНР вітав й активно підтримав всеукраїнську консолідацію на громадському секторі у вільному світі, здійснену у формі відбуття Світового Конгресу Вільних Українців і створеного на ньому Секретаріату. Державний Центр і надалі позитивно ставиться як до СКВУ, так і до поодиноких загальних громадських централь українців у різних країнах вільного світу. Але він рішуче вимагав і буде вимагати далі здійснення таких передумов, без яких всеукраїнська єдність на громадському секторі буде захищана або й унеможливлена, а саме: I. Демократичні засади й методи праці в СКВУ і в поодиноких громадських централах та повна рівноправність і допущення до відповідних керівних органів усіх складників української громади на даному терені, отже, виключення диктату якоєві одної групи іншим. — 2. Дотримання засади, що справа політичної презентації національних інтересів українського народу на батьківщині не належить до компетенції громадського сектору, роля якого в цій ділянці може бути тільки допоміжною. — 3. Респектування з боку відповідних чинників СКВУ і поодиноких громадських централь Державного Центру УНР її утримування з ним контакту та співпраці.

XII. Державний Центр УНР як раніше, так і тепер, стоїть за повну консолідацію українських самостійницько-соборницьких політичних сил, вважаючи при тому, що така консолідація — в інтересах визвольно-державницьких прагнень українського народу — може й повинна здійснитися єдино довколо Державного Центру й екзилового Уряду УНР в рамках Української Національної Ради, як складової частини цього ДЦентру, та з дотриманням зasad демократії й рівноправності партнерів, отже, знову ж таки без диктату якоєві одної групи іншим.

XIII. Не зважаючи на дошкульний брак співробітників як наслідок мінімальних матеріяльних засобів, що походять з власних українських фондів, себто з пожертв патріотичного українського громадянства, — ДЦентру, а в першу чергу Виконавчий Орган УНРади, має по мірі сил і можливостей провадити активну діяльність у різних ділянках, а зокрема: Студіювання нинішнього стану в Україні і зв'язок у всіх можливих формах з українцями на батьківщині для вищукання доцільних способів нашої їм допомоги; зв'язки з чужинецькими чинниками для придбання їх симпатій до справи визволення України та інших поневолених народів; інформація в українській і чужих мовах; утримування контакту з українськими громадськими, науковими, комбатантськими, молодечими тощо організаціями, а особливо постійний взаємний контакт з прихильними до Державного Центру УНР організаціями, зокрема з Товариствами Прихильників УНР і Сприяння УНРаді; притягнення якнайбільшого числа українських громадян до активної співпраці з органами ДЦентру, що може бути зокрема здійснене шляхом урухомлення Виборчого і Номінаційного секторів в Українській Національній Раді.

Мюнхен, 15-го червня 1969 р.

НОВИЙ ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН УНРАДИ НА ЧОЛІ З ПРОФ. С. ДОВГАЛЕМ

В результаті засідання Президії Української Національної Ради 14 і 15 червня ц. р. Президент УНР в екзилі Микола Лівицький іменував Проф. Інж. С. Довгаля Головою Виконавчого Органу УНРади і доручив йому подати кандидатів на членів нового ВО. Другим декретом Президент УНР іменував новий склад Виконавчого Органу. Цей декрет є такого змісту:

«До Високоповажаного Пана Проф. Інж. Спирідона Довгаля, Голови Виконавчого Органу.

Високоповажаний Пане Голово,

На підставі статті 20, т. 3, Тимчасового Закону про реорганізацію Українського Державного Центру і на Ваше внесення з дня 15 червня 1969 року іменую Виконавчий Орган Української Національної Ради в такому складі:

Проф. інж. Спирідон Довгаль — Керівник ресортів Преси та Інформації і Військових Справ (із затриманням становища Голови ВО);

Д-р Василь Федорончук — Заступник Голови ВО і Керівник ресорту Зовнішніх Справ;

Іван Тарасюк — Керівник ресорту Фінансів;

Д-р Теофіль Леонтій — Керівник ресорту Внутрішніх Справ;

Д-р Іван Жегуц — Секретар ВОргану.

Одночасно, на Ваше внесення і до Вашого окремого порозуміння з Осередком ВОргану у Нью Йорку, підтверджую на своїх становищах Заступника Голови ВО д-ра Костя Паньківського, членів ВО д-ра Зенона Городиського, проф. Євгена Федоренка, дир. Івана Крамаренка і Державного Секретаря д-ра Володимира Михайлова та заступників членів ВО ген. Аркадія Валійського і д-ра Романа Барановського. Якщо це виявиться доцільним, то дальші доповнення чи зміни у складі ВОргану можуть бути пороблені на Ваше внесення кожночасово.

Мюнхен, 15-го червня 1969 р.

(—) Микола Лівицький,
Президент Української Народної Республіки
в екзилі»

ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

В дніх 14 і 15 червня 1969 р. відбулося засідання Президії УНРади при участі Президента УНР в екзилі Миколи Лівицького і Виконавчого Органу. Крім членів Президії, в засіданні брали також участь поодинокі члени УНРади від різних фракцій. Засідання відкрив і ним керував Голова УНРади Яків Маковецький. Головною точкою порядку денного було звідомлення Голови ВО УНРади та інших членів ВО про їх діяльність за період від 6-ої Сесії УНРади до червня 1969 р.

Голова ВО д-р Атанас Фіґоль подав звіт про свою працю за згаданий період. Після звіту відбулася дискусія, в якій взяли участь представники фракцій УНРади, що розглянули і піддали аналіз цей звіт. Більшість речників фракцій наводили факти й аргументи, які доводили, що Голова ВО д-р Фіґоль не виконав завдань, поставлені перед ним на 6-й Сесії УНРади, і не використав тих можливостей, що сприяли його праці, а також не зумів налагодити нормальної політичної співпраці з більшістю фракцій УНРади, йдучи по лінії несприйнятній для Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі. Тим треба й пояснити розходження в політичних напрямних не тільки між більшістю фракцій УНРади і Головою ВО, але і його розходження з Президентом УНР та Головою УНРади. Політичних напрямних Голови ВО не поділяли члени ВОргану в Мюнхені, а Президент УНР і Голова УНРади ще перед засіданням звернулися до Голови ВО окремим листом, в якому вичислили ряд недоліків, яких допустився Голова ВО на своєму становищі.

Беручи все це до уваги, члени Президії УНРади від п'яти фракцій, а саме УРДП, ОУН, УСП, УНДС і СКТСУ, ухвалили висловити недовір'я Голові ВО д-рові Атанасові Фіголеві. Члени Президії УНРади від двох фракцій (ОУНз і УНДО) не брали

участи в голосуванні, але були присутні на засіданні і брали активну участь у дискусії.

Виконуючи волю більшості членів Президії УНРади та її ухвалу, Президент УНР на підставі статті 18, т. 9, Тимчасового Закону звільнив д-ра А. Фіголя від обов'язків Голови ВО УНРади, що, згідно з Тимчасовим Законом, автоматично потягає за собою уступлення цілого складу Виконавчого Органу. Відразу після того Президент УНР виголосив політичну заяву, яку Президія УНРади прийняла до відома (зміст заяві подається окремо в цьому Бюлетені).

Всі інші члени Виконавчого Органу в Мюнхені склали свої звіти з діяльності на письмі.

Під час кількагодинної перерви засідання Президії УНРади Президент УНР невідкладно відбув розмови з представниками фракцій, поставивши їм запитання, яку кандидатуру вони ставлять на Голову наступного Виконавчого Органу. Представники більшості фракцій запропонували кандидатуру проф. інж. Спиридона Довгаля. Після цих офіційних розмов, що відбувалися у приявності Голови УНРади, і виявлення бажань більшості фракцій УНРади, Президент УНР окремим декретом іменував на голову ВО УНРади проф. інж. С. Довгаля та доручив йому формувати новий склад Виконавчого Органу.

Після того продовжувалося засідання Президії УНРади, на якому Президент УНР оголосив декрети про іменування Голови ВОргану і, на його внесення, нового складу ВОргану та відібрав присягу вірності служби Державному Центрові Української Народної Республіки та українському народові від Голови і членів ВОргану. Голова ВО УНРади С. Довгалль у своєму виступі висловив подяку від усіх членів нового ВО Президентові УНР, Голові УНРади та фракціям УНРади за довір'я, виявлене до його особи та до всіх членів нового ВО, і повідомив, що своє експозе він подасть на наступному засіданні Президії УНРади, де будуть також подані пляни діяльності цілого ВОргану на наступний період. Президент УНР і Голова УНРади висловили новому ВО побажання повного успіху в його праці.

Після того Президія УНРади полагодила ще ряд поточних справ, розглянувши при цьому також справу спадщини В. К. Винниченка. Після закриття засідання Президії УНРади відбулося перше коротке засідання нового ВОргану в приявності Президента УНР, Голови УНРади і Голови Державної Контрольної Ради.

Українське Інформаційне Бюро

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 8/ 226

Мюнхен, дня 30 вересня 1969.

ПРИВІТАЛЬНЕ СЛОВО ПРЕЗИДЕНТА УНР М. ЛІВИЦЬКОГО НА ВІДКРИТТЮ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в ОТТОБРУНІ б. МЮНХЕНУ 12, 13 і 14 ВЕРЕСНЯ 1969.

Представники Державного Центру УНР в екзилі приймали діяльну участь у Надзвичайному Соборі УАПЦ. Президент М. Лівицький, Голова УНРади Я. Маковецький і Голова Виконавчого Органу С. Довгаль були присутні на урочистій Службі Божій дня 14 вересня та того ж дня на урочистому прийнятті, що ним керував член ВО д-р Т.Леонтій.

Президент М. Лівицький брав участь у всіх ділових засіданнях Собору і разом з іншими учасниками Собору приступив до Сповіді і Причастя. На Соборі Президент УНР коротко привітав новообраного Митрополита УАПЦ Архиєпископа МСТИСЛАВА. На урочистому прийнятті, віштованому на закриття Собору, він виступив як перший промовець з-поміж чужинців і українців, вітаючи успішне закінчення Собору й новообраного Митрополита, аналізуючи працю Собору й підкреслюючи високий рівень Собору і той факт, що Собор постановив привітати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі.

На відкритті ділових засідань Собору Президент УНР виголосив привітальне слово такого змісту (в скороченні):

"Ваше Високопреосвященство, Ваше Преосвященство, Всечесні Отці, дорогі брати і сестри !

Я дуже вдячний Передсоборній Комісії і зокрема моого Високопреосвященству Архиєпископові Мстиславу за запрошення мене до участі в цьому Освяченому Надзвичайному Соборі УАПЦ. Це дає мені можливість ще раз практично виконати один з моїх найголовніших обов'язків. Оскільки я, як Президент УНР в екзилі, маю репрезентувати ідею відновлення незалежної української державності, то моїм обов'язком є постійно підкреслювати - не на словах, а на ділі - величезну важу, що ії Державний Центр УНР прив'язує до справ церковних і до дії Українських Церков. Складаючи Вам усім сердечний привіт і побажання успішної праці від Державного Центру УНР в екзилі, я хочу коротко звернути Вашу увагу на деякі моменти.

Я хочу підкреслити взаємну пов'язаність поміж Церквою і Державою. Сильна Церква забезпечує існування сильної держави і навпаки: в сильній державі діє сильна Церква.

Українська Православна Церква була впродовж століть осередком і джерелом не тільки науки й культури, але й державно-творчої та національної думки й чину. Після занепаду нашої держави княжої доби приходить і до занепаду нашої Церкви. Але коли вона відроджується завдяки, головним чином, зусиллям великого Митрополита Петра Могили, то приходить і до відродження української козацької держави.

Але коли ця держава не втрималася, то Москва подбала про знищенння української Православної Церкви, розуміючи, що така Церква завжди буде джерелом національно-визвольних прагнень українців.

Нашою трагедією в 1917 році було те, що ми не мали тоді ані сильної держави, ані сильної Церкви, бо вони обидві тоді щойно відроджувалися. Але тодішні наші державні діячі виявили зрозуміння до справи національної української Церкви, в наслідок чого мавмо закон 1 січня 1919 року Директорії Української Народної Республіки про Автокефалію Української Православної Церкви. Щоб унаявнити, яке значення надавали Українській Православній Церкві діячі нашої держави, Української Народної Республіки, я хочу покликатися на авторитет колишнього Голови нашої держави, Головного Отамана Симона Петлюри, зачитовуючи і тим самим пригадуючи вам деякі його думки. Він не раз забірав голос у церковних справах, але найбільш цікаві його погляди, висловлені в листі із датою 13 квітня 1921 року до тодішнього міністра ісповідань УНР, а нинішнього Блаженнішого Митрополита Іларіона. Петлюра стверджує, що забірає голос, бо надає "справі організації української церкви" велике значення з погляду державного". І далі, пишучи в тому листі про залежність української православної Церкви від московського патріярха, Петлюра зазначає, між іншим, таке:

"Коли зважити вагу політичних моментів такої залежності, то ми прийдемо до висновку, що така залежність буде в'язати і лет, і розгій як церквою, так і політично-державної думки української нації. Якими б успішними в майбутньому не були наші здобутки та досягнення в площині політичної боротьби, всю ідею нашої державної незалежності буде в'язати оця залежність в площині церковній, вдашаючи й підтинаючи самостійницькі змагання нашого народу. Нація, що стремить до власного державного життя, не може помиритися з такою залежністю.... Я думаю, що українська автокефальна Церква головою своїм повинна мати власного патріярха, як цілком логічне завершення її ієрархічної архітектоніки і еволюції нашої національної думки, нашої національно-церковної ідеології.... В майбутніх конфліктах нашої держави з Москвою внутрішнє міцна, ієрархічно дисциплінована українська Церква може відограти велике позитивне значення у вислідах такої боротьби.... Я певен є, що ідея власного патріярхату, як найбільш доцільної ієрархічної форми в організації української автокефальної Церкви, носиться в свідомості, чи може напівсвідомості наших церковних кругів, шукаючи лише стимулу, імпульсу для свого виявлення і кристалізації".

Але коли наші державні мужі і зокрема Симон Петлюра розуміли велике значення поєднаної незалежності української Церкви, то й наші церковні діячі розуміли значення української незалежності держави. Про це свідчить дія Української Автокефальної Православної Церкви 1921 року на чолі з Митрополитом Василем Липківським. Коли окупантами советсько-московська влада знищила УАПЦ в роках 1929-1930, то московські більшевики самі твердили, що вони знищили "твердиню" українського самостійництва і петлюрівства. Бо ж зрештою величезна частина архієпископів і пастирів цієї Церкви були колишніми вояками Армії УНР і пішли потім на мученицьку смерть.

В Україні немає тепер УАПЦ. Отже її організація і ієрархічне завершення у формі українського патріархату, як про це думав зокрема Симон Петлюра, чекають ще на своє здійснення. На майбутнє повинна зобов'язувати засада взаємної співдії поміж Церквою і державою. І ця співдія повинна здійснюватися вже тепер, на чужині. Бо ж і наша Церква і наш Державний Центр можуть тепер діяти лише на чужині. Цієї співдії прагне Державний Центр Української Народної Республіки, як наша екзильна державна презентація. Бажаючи ще раз успіхів нашему Освяченому Соборові, я уважаю, що його успішне завершення буде одною з тих цеголок, що спричиняться до відновлення в Україні і нашої незалежної Церкви, і нашої незалежної Держави.

ПРЕЗИДЕНТ УНР НА ПОСВЯЧЕННІ ХРАМУ СВ.СИМОНА В ПАРИЖІ

В неділю 21 вересня ц.р. в Парижі відбулася подія, що має значення не тільки для українців у Франції, але й для всієї української громади у вільному світі. Наслідком довголітніх зусиль Комітету будови Храму Св.Симона в Парижі на чолі з його головою п. П. Плевако нещодавно куплено будинок, партер якого пристосовано для церкви, а перший поверх купила Бібліотека Симона Петлюри, яка матиме репрезентативне приміщення в тому самому будинку. Таким чином українці матимуть у Парижі свій церковний і культурний осередок, який служитиме не тільки для потреб українців, але й для репрезентації української справи у Франції.

Посвячення Храму виконано під час урочистої архиєрейської Служби Божої, що її відслужили прибулі до Парижу новообраний Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви Архиєпископ МСТИСЛАВ, єпископ Донат і протопресвітер А. Теодорович з Австралії, протопресвітер І. Бачинський з Бельгії та численно репрезентоване священство з Франції. Після Служби Божої посвячено весь будинок, а в тім і приміщення Бібліотеки ім. С. Петлюри.

В урочистостях посвячення взяв участь запрошений до Парижу з цієї нагоди Комітетом будови Храму Президент УНР в екзилі Микола Лівицький. Промовляючи того ж дня на урочистому обіді в одному з паризьких ресторанів, де, як і на Службі Божій, було приступініх понад 200 українських громадян, Президент УНР привітав українців у Франції з нагоди цієї важливої події від Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі, підкреслюючи при цьому велике значення для української національної справи взагалі завершення справи здобуття відповідного приміщення як для Храму Св. Симона, так і для Бібліотеки ім. С. Петлюри. Численні промовці, в тому числі Голова Представництва ВО УНРади у Франції М. Ковальський, Голова ПУН-у О. Штуль-Лданович, вітали вперше прибулого до Франції Архиєпископа МСТИСЛАВА в його жарактері Митрополита УАПЦ і підкреслювали значення завершення задуму щодо Храму Св. Симона, що є заслугою насамперед Голови Комітету п. П. Плевако. Владика МСТИСЛАВ виголосив кінцеве слово, що справило на присутніх таке ж глибоке враження, як і його проповідь під час посвячення Храму.

В понеділок, 22 вересня, Представництво ВО УНРади у Франції влаштувало зустріч Президента УНР з громадянством у залі нового приміщення Бібліотеки С. Петлюри. Голова Представництва ВО УНРади п. М. Ковальський в імені присутніх членів Представництва пп.д-ра Мусіяновича, п. Бацуци, д-ра Митрогіча і д-ра Іуковського привітав прибулого до Парижу гостя і просив його поінформувати про справи Державного Центру УНР. Під час зустрічі, що тривала понад три години, Президент УНР відповідав на запити присутніх громадян і інформував про працю органів Державного Центру.

У вівторок, 23 вересня, Президент УНР М. Лівицький, який є почесним головою Бібліотеки С. Петлюри (за статутом Бібліотеки почесним головою її є кожночасний Президент УНР), був присутній на надзвичайних загальних зборах Ради Бібліотеки. На них був присутні: теж почесний член Бібліотеки Митрополит УАПЦ Архиєпископ МСТИСЛАВ. Голова Ради Бібліотеки проф. Шумовський привітав гостей і висловив вдоволення їх зацікавленням справами Бібліотеки. Обидва гости збрали слово під кінець зборів. Президент Лівицький підкреслив тісне пов'язання поміж Державним Центром і Бібліотекою, бо ж її патроном є колишній голова Директорії УНР, Головний Отаман Симон Петлюра, а організаторами й довголітніми керівниками були чільні діячі Державного Центру УНР, як прем'єр В. Прокопович, міністри Шульгин, Косенко й багато інших.

Використовуючи свій побут у Парижі, Президент УНР М.Лівицький відбув побачення з окремими українськими громадянами та зустрічі з чужинецькими діячами, як французами, так і представниками поневолених Москвою народів. В розмовах із Головою та членами Представництва ВО УНРади були порушенні різні поточні справи щодо праці Державного Центру УНР на терені Франції.

ПРИВІТАННЯ ПРЕЗИДЕНТА УНР ТОВАРИСТВУ ПРИХИЛЬНИКІВ УНР У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ З ПРИВОДУ СВЯТОЧНОГО БЕНКЕТУ ДНЯ 12 ЛОВТНЯ 1969 р.

До Управи Товариства Прихильників Української Народної Республіки, на руки Високоповажаних Панів Голови Павла Лимаренка і Секретаря Миколи Химича

у Філадельфії.

Високоповажані Панове,

Сердечно дякую за Ваше міле запрошення взяти участь у святочному бенкеті, присвяченому 20-річному існуванню Вашого Товариства та 50-річчю Українських Збройних Сил, 4-го Ініверсалу та Соборності Українських Земель. Не маючи змоги прибути до Вас на цей день. я прошу Вас передати всім учасникам святочного бенкету ширий і гаражний привіт від Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі та від мене особисто, а управі Вашого Товариства і всім його членам - сердечну подяку і признання за їх жертвенну й енергійну діяльність у здійснюванні тих завдань, які виложені у Вашому статуті.

Я хочу підкреслити, що поставивши на чоло Ваших завдань два відтинки, а саме: ширення ідеї Української Народної Республіки та морально-політичну і матеріальну підтримку Державного Центру УНР в екзилі - Ви працюєте і дієте не лише для збереження і популяризації славних традицій нашого минулого в часі визвольної боротьби нашого народу років 1917-21, але також і передовсім для майбутнього здійснення нинішніх визвольних прагнень українського народу що завершиться відновленням нашої народоправної, сувереної і соборної держави, що була понад 50 років тому встановлена з волі українського народу у формі Української Народної Республіки.

З відомостей, що приходять з нашої Батьківщини, ми можемо ствердити, що Українська Народна Республіка - з її змістом соціальної, політичної і господарської справедливості та поступовости - саме і є тою формою вільної української державності, якої прагнуть наші брати і сестри на поневоленій батьківщині, насамперед їх моложі покоління. А Державний Центр УНР в екзилі, як спадкоємець і преемник вільно обраних парламентів і урядів Української Народної Республіки на рідних землях та протиставлення скупаційно-узурпаторському т.зв. урядові УРСР в Києві, являє собою лєального репрезентанта й речника ідеї відновлення української сувереної державності та очолює й організує українську визвольну акцію на чужині, допомагаючи цим тяжкій боротьбі нашого народу на батьківщині.

Ідучи й далі наміченим шляхом та виконуючи намічені завдання, Товариство Прихильників Української Народної Республіки у Філадельфії, як і всі подібні Товариства в США та в інших країнах вільного світу, вкладає свою вкладку у велике діло майбутньої перемоги визвольних прагнень українського народу й відноглення його суверенної держави - Української Народної Республіки. Щастя Вам Боже у Вашій корисній і патріотичній праці !

Мюнхен, 19 вересня 1969.

Микола Лівицький,
Президент Української Народної Республіки

ПРИЛІТНИЙ КРІСТАЛІТ-УНР 19-ому З'ЇЗДОВІ ОДУМ В США.

Високоповажаний Пан
Володимир Григоренко,
Голова Об'єднання Демократичної Української Молоді в США
Сомерсет, США

Вельмишановний і Дорогий Пане Голово,

Сердечно дякую Вам за міле запрошення на 19-ий З'їзд ОДУМ в США в характері почесного гостя. Я з приємністю був би г цей час разом з усіма Одумівцями в США, бо з Вашою організацією лучать мене почутия й національно-політичної, й особистої пов'язаності. Та не маючи можливості прибути до Вас із далекої Європи, я прошу передати всім учасникам З'їзду мій гарячий і щирий привіт як гід Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі, так і від мене особисто.

Я знаю, що Ваша організація ісповідує ідеї вільності й народоправної Української Народної Республіки й активно підтримує носія й речника цих ідей - Державний Центр й Уряд УНР в екзилі. На шляху здійснення і завершення цих ідей на нашій Батьківщині маємо ще багато труднощів, боротьби, а може й нових жертв. Та мусимо непохильно вірити, що наша справедлива мета - визволення українського народу й відновлення його демократичної і сувереної державності - в конечному результаті переможе. Запорука цього є визвольні і вольності прагнення нашого народу в Україні, а насамперед його молодої генерації.

Тож бажаю Вам і надалі непохитно і завзято працювати згідно з тими ідеями, що Ви їх поклали в основу Вашої Організації. Цим Ви внесете Вашу вкладку у велике ціле визволення нашого незламного народу. Щастя Вам Боже!

Мюнхен, 29 вересня 1969.

Микола Лівицький,
Президент Української Народної Республіки
в екзилі

З ДІЯЛЬНОСТИ ПАРИЗЬКОГО БЛЬОКУ

Дня 19 вересня ц.р. в Мюнхені гідбулося спільне засідання Президії і Центрального Комітету Ліги Визволення Народів СССР /Паризький Бльок/ під головуванням Президента Ліги Миколи Лівицького. В засіданні взяли участь прибулі члени Президії - з Парижу Н. Цінцадзе та з Туреччини проф. Чагатай, а також Г. лова ВО УНРади С. Довгаль, якого присутні, як давнього діяча Бльоку, сердечно привітали з нагоди покликання його на гідповідальне становище в Державному Центрі УНР в екзилі.

На засіданні були прийняті різні постанови в організаційних справах, а також обговорено й заплановано ряд акцій, як наприклад: відновлення видань Бльоку, заходи на терені різних комісій Об'єднаних Націй у зв'язку з планами съяткувань століття з дня народження Леніна, заходи з приводу нинішнього становища кримських татар в СССР звернення народів у СССР у зв'язку з міжнародною ситуацією і становищем унутрі СССР, тощо. Вирішено, що Президія і Центральний Комітет Ліги будуть відбувати свої засідання регулярно щомісяця, а також постановлено вжити заходів щодо активізації філій Бльоку в різних столицях західного світу.

З ПРИВОДУ НАПАДІВ НА ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР УНР

Від часу відходу Виконавчого Органу на чолі з д-ром А.Фіголем деякі часописи розпочали гостру кампанію проти органів Державного Центру. Тут ідеться насамперед про такі часописи, як чікаське "Українське Життя", мюнхенський "Український Самостійник" (орган ОУНз) та, на жаль, також ульмівські "Українські Вісти", які завжди займали якнайприхильніше становище до Державного Центру УНР. Кампанія провадиться також шляхом розсилання приватних листів, виступів на зборах у різних осередках українського поселення тощо. Також кол. Голова Виконавчого Органу д-р Фіголь масово розсилає цикльостилеге видання п.н. "Інформаційна записка", при чому таких "записок" випущено вже сім чисел. В усіх випадках йдеться про тенденційні, необ'єктивні і незгідні з фактами обвинувачення проти окремих діячів, але в'яляють собою напади прости самих основ інституції Державного Центру УНР.

"Інформаційні записи кол. Голови ВО д-ра А. Фіголя - це ніби відповідь на скерованого до ньог листа з дня 23 травня ц.р., про чому д-р Фіголь твердить, ніби згаданий лист був розісланий на н-відомі адреси "десятками, а може й сотками примірників". В дійсності, як було стверджено на засіданні Президії УНРади 14 червня ц. лист цей було вислано лиш до д-ра А. Фіголя і до покликаних осіб. а саме до членів Виконавчого Органу і членів Президії УНРади на слідком інтервенції у Президента і Голови УНРади представників чотирьох фракцій, які звернули увагу на нестерпні відносини, що їх створено в Органах Державного Центру (про це було зазначено в листі). Якщо хтось з членів Президії чи Виконавчого Органу уважає за необхідне поінформувати про зміст листа провіди своїх політичних організацій і надіслав їм копію цього листа, то це їх цілком зрозуміле й натуральне право і цього не можна вважати "розіслання" листа на незнані адреси" для загального розголослення. Лише після розіслання "Інформаційної записи" ч.1, на справді численні і незнані адреси, канцелярія ВО, у відповідь на настриги запити, вислали кілька примірників листа до голів Представництв ВО УНРади. Треба також зазначити, що "Інформаційні записи" д-ра А. Фіголя розсидаються справді масово, але вони не послані на адресу Виконавчого Органу УНРади чи інших органів ДЦ УНР. Отже зміст їх є здебільшанезнаний для органів Державного Центру, хоч вони скеровані проти них.

З приводу цілої згаданої кампанії Українське Інформаційне Бюро є уповноважене заявити, що органи Державного Центру не мають ані часу, ані грошей, ані потреби племізувати зі стосунками їм закидами. Тому такої племіки просвідити не будуть, сподігаючись, що прихильне до Державного Центру українське громадянство добре розуміє значення злиги неперебірливих нападів на Державний Центр і дасть їм належну оцінку. Саме тепер органи Державного Центру мають до виконання силу пекучих завдань, як акція на міжнародному форумі (заходи в Організації Об'єднаних Націй та в інших установах), урядкування видавничих сиров (у найближчому часі вийде друком "Інформація ВО" ч.2), наладнання ділової співпраці з Представництвами Виконавчого Органу та громадськими інституціями, активація праці апарату Державного Центру тощо.

В цих обставинах, при необхідності погоджувати біжучі спраги, немає ніякої спроможності ані потреби займатися безплідною племікою. Однак, в майбутньому - в передбаченні, що кампанія нападів не припиняється - разібравшись у зливи обвинувачень, відповідні чинники Державного Центру, якщо це буде в інтересах загальної справи і висвітлення правди, обміркують потребу дати коротке і речеве спростовання на тенденційні, незгідні з дійсністю і спрямовані на викликання заколоту серед українського громадянства твердження.

С П Р О С Т О В А Н Н Я

До
Хвальної Редакції
"Українські Вісті"
в Новому Ульмі.

Високоповажаний Пане Редакторе,

В числі 34-35 Вашого часопису з 17-24.8.1969 року надруковано "Інтерв'ю" з Пресидентом УНР М. Лівицьким, Головою УНРади Я. Маковецьким та Головою Виконагчого Органу УНРади С. Довгалем, що його немовбіто перевів ред. Б. Осадчук.

Українське Інформаційне Бюро уповноважене погідсити, що згадані діячі Державного Центру УНР зо змістом того т.зв. "Інтерв'ю" ознайомились із Вашого часопису тільки 18 вересня 1969 року, тому просимо помістити у найближчому числі "Українських Віостей" наступне спростування.

"Місяць тому з ред. Б. Осадчуком, на його прохання, відбулася розмова, під час якої він ставив питання, а згадані особи відповідали. Їх відповіді не були записані на магнетофоні, а ред. Б. Осадчук нотував дещо, і в друку вийшло цілковите спостереження, яке ставить згаданих діячів у невигідному світлі перед громадянством.

Ред. Б. Осадчук свого еляборату співрозмовникам не показав, а передав його до друку без узгіднення з ними, тому запитувані особи змісту цього т.зв. "Інтерв'ю" не приймають та угажають надруковане за цілковите викривлення змісту розмови.

На жаль, цього разу згадані діячі стали жертвою довір'я до ред. Б. Осадчука, з яким вони були в коректних відносинах. Він підав у цьому т.зв. "Інтерв'ю" якісь уривки розмов, надаючи їм неприхильної до згаданих діячів тенденції.

На кінець треба ствердити неоднакове ставлення ред. Б. Осадчука до осіб, яким він ставив запити в тій самій справі: інж. Ф. Гасенко, даючи відповіді листово, тобто, сам їх складаючи, був поставленний у зовсім інше становище, як назані учасники розмови!"

Мюнхен, дня 19.9.1969.

Українське Інформаційне Бюро

ЦК УСП ВІТАЄ СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТИЧНУ ПАРТІЮ НІМЕЧЧИНИ

Як довоїдимося з кіл Української Соціялістичної Партиї, ЦК УСП вислав голові проводу Соціал-демократичної Партиї Німеччини телеграму такого змісту:

"З нагоди успішних виборів до Бундестагу Центральний Комітет Української Соціялістичної Партиї вітає німецьких соціалістів і бажає їм дальших успіхів у боротьбі за добробут працюючих мас, за справедливий соціальний лад і за національну та державну незалежність народів світу.

За Центральний Комітет УСП:

Степан Ріпецький,
Спиридон Довгаль,
Іван Луцишин (-)"

Українське Інформаційне Бюро

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 11 / 229

Мюнхен, дня 22 листопада 1969

В справі листа до д-ра Фіголя

В попередньому бюллетені УІБ, в по-
відомлені п.н. «З приводу нападів на
Державний Центр УНР» писалося між
іншим таке: «Також кол. голова Вико-
навчого Органу д-р А. Фіголь масово
розсилає циклостилеве видання п.н. «Ін-
формаційна записка», при чому таких
«записок» випущено вже сім чисел. Ці
«записки» д-ра А. Фіголя — ніби від-
повідь на скерованого до нього листа
Президента УНР і Голови УНРади з 23
травня ц.р., при чому д-р Фіголь твер-
дить, ніби згаданий лист був розісланий
на невідомі адреси «десятками, а може
ж сотками примірників». В дійсності, як
було стверджено на нарадах Президії
УНРади 14 червня ц.р., лист цей було
вислано лише до д-ра А. Фіголя і до
покликаних осіб, а саме до членів Вико-
навчого Органу і членів Президії УНРади
наслідком інтервенції у Президента
і Голови УНРади представників чоти-
рьох фракцій, які звернули увагу на не-
стерпні відносини, що їх створено в ор-
ганах Державного Центру (про це було
зазначено в листі). Якщо хтось з членів
Президії чи Виконавчого Органу уважав
за необхідне поінформувати про зміст
листа проводи своїх політичних органі-
зацій і надіслав їм копію цього листа,
то це їх цілком зрозуміле й природне
право і цього не можна уважати «розди-
лальнням листа на незнані адреси» для
загального розголошення. Лише після
розіслання «Інформаційної записки» ч.
1 на справді числені і незнані адреси,
канцелярія ВО, у відповідь на настир-
ливі запити, вислава кілька примірників
листа до голів Представництв ВО УНРади.
Треба також зазначити, що «Інфор-
маційні записки» д-ра А. Фіголя розси-
лаються справді масово, але вони не
послані на адресу ВО УНРади чи інших
органів Державного Центру. Отже зміст
їх здебільша незнаний для органів Дер-
жавного Центру, хоч вони скеровані про-
ти них.

Таким чином, зміст листа Президента
УНР і Голови УНРади до д-ра А. Фіголя
незнаний для українського громадянства.
Але це громадянство читає розслані
йому «Інформаційні записки», як відпо-
відь на листа та чує неперебірливу «кри-
тику» цього листа в статтях деяких опо-
зиційних до ДЦ органах преси. Тому
Українське Інформаційне Бюро є упова-
жнене видрукувати згаданого листа в
своєму Бюллетені для загального відома,

не подаючи жадних коментарів та зали-
шаючи покищо без відповіді, як незгідні
з дійсністю твердження д-ра А. Фіголя,
так і напади на лист з боку деяких пре-
совых органів.

Тепер тільки стверджуємо: 1. Як уже
зазначалося, лист був висланий д-рові
А. Фіголеві наслідком інтервенції у Пре-
зидента і Голови УНРади представників
ків 4-ох фракцій (УСП, ОУН, УНДС,
СКСУ), які просили і вимагали зверну-
ти увагу кол. Голові ВО д-ру А. Фіголеві
на нестерпність створеного ним стану в
органах Державного Центру та заповіда-
ли, що якщо такий стан не зміниться,
вони витягнуть з цього відповідні виснов-
ки. Про це лояльно попереджaloся кол.
Голову ВО в листі до нього.

2. Є безсумнівною компетенцією і Пре-
зидента і Голови УНРади слідкувати за
додержанням правопорядку в органах
Державного Центру та обов'язком раху-
ватися з волею більшості фракцій і звер-
тати на це увагу Голові екзекутиви, тобто
Виконавчого Органу. Також цілком нормальним і в усіх демократичних системах
практикovanim є спосіб листового
контакту між найвищими репрезентантами
урядово-державних (в даному випадку — екзильних) органів. Цього разу
спосіб листового звернення був доцільний
як з уваги на потребу зафіксування
на письмі різних моментів, бо попередні
розмови не довели до ніяких результа-
тів, так і з уваги на цю обставину, що
Президент і Голова УНРади довший час
безуспішно чекали на можливість особистої
розмови з д-ром А. Фіголем. В пе-
редбаченні, що така розмова таки від-
будеться, лист мав послужити субстра-
том для обговорення різних пекучих пи-
тань, в надії, що з д-ром А. Фіголем
можна буде домовитися.

3. Відсуття особистої зустрічі поміж
Президентом, Головою УНРади і д-ром
А. Фіголем передбачалося на 28 травня
ц.р., тобто більше ніж два тижні до за-
планованого засідання Президії УНРади
14 червня ц.р. Але д-р А. Фіголь, одер-
живши листа 27 травня (між 23 і 24
травня були Зелені свята і пошта не
доставляла листів) не забажав після того
відбути заплановану зустріч. Як він за-
явив на засіданні Президії УНРади 14
червня, він не бажав собі мати більше
нічого спільнога ані з Президентом, ані
з Головою УНРади. Послідовно до цього
він, між іншим, не запросив, як то зав-

жди було в звичаї, Президента на засідання ВО 12 і 13 червня. Лише через з'їгнорування домовленої задовго перед тим зустрічі на 28 травня з Президентом і Головою УНРади, д-р Фіголь щойно 14 червня довідався, що листа послано тільки членам Президії УНРади і членам ВО. Це йому мало бути сказано в особистій розмові 28 травня. Але й після 14 червня д-р А. Фіголь продовжує твердити, що лист вислано на незнані йому

адреси «десяtkами, а може й сотками примірників».

4. Автори листа самі стверджували, що їм прикро писати про різні порушені в ньому справи, але мусять це робити з почуття обов'язку. Проте в листі немає особистих образ, він утриманий в дуже коректному тоні. Тому дивною є непогамована, гостра і некоректна реакція д-ра А. Фіголя. Ті, що обзнайомляться тепер зі змістом листа самі можуть зробити належні висновки.

Лист Президента і Голови УНРади до д-ра Фіголя

Високоповажаний Пан д-р А. Фіголь,
Голова ВО УНРади,
Мюнхен

Високоповажаний Пане Голово!

Від початку жовтня м.р., себто вже понад 7 місяців, органи ДЦентру в Мюнхені позбавлені Вашої фактичної участі в їх праці. За той час Ви двічі були в США в справах НТШ і хоч зустрічалися з різними особами в справах ДЦентру та бували на деяких засіданнях, але лише дорівочно. Стан Вашого здоров'я перешкодив Вам взяти участь в засіданнях ВОргану та Президії УНРади, що відбувалися в час Вашого перебування за ці 7 місяців у Мюнхені, а тому органи ДЦентру не мали ані разу можливості заслухати Ваші звіти. Коли йдеться про президента і голову УНРади, то між ними і Вами відбулися лише дві короткі й наспіх домовлені розмови, під час яких лише заторкнуто різні справи, що залишилися відкритими, хоч у тому ж самому часі Ви мали можливість відбувати інші зустрічі й присвячувати Вашу працю іншим справам. Тим часом є багато різних справ, які вимагають негайного розв'язання і негайної дії, бо їх дальше відкладання фатально відбивається на стані, в якому перебувають вже від довшого часу, сливе чи не від самої 6-ої сесії УНРади, органи ДЦентру. З огляду на все це ми вирішили порушити різні справи цим разом у листі.

I. Оцінка міжнародної і внутрішньо-советської ситуації і випливаючі з цього напрямні політичної лінії Державного Центру УНР в екзилі, зокрема Виконавчого Органу УНРади.

Для того, щоб якийсь політичний центр, а тим більше центр з характером уряду — хай і екзильного уряду — мав точно означену і ясну політичну лінію для своєї діяльності, потрібно мати оцінку загальній політичної ситуації (міжнародної і внутрішньо-советської). Очевидно така оцінка й устійнення на підставі її політичної лінії реалізується шляхом дискусій і компромісовых висновків з неї поміж політичними складниками даного політичного тіла, себто у нас поміж фракціями на форумі Президії УНРади, як діючого органу поміж сесіями. Можливо, що ідеальним був би той стан, при якому осягається повна однозгідність всіх політичних складників. Але на практиці витворюється більшість

й опозиційна меншість. Так є і в УНРаді. Недавно п. А. Білинський, який чомусь взяв на себе роль «критика» політичних потягнень ДЦентру, в одній статті чікагського «Українського Життя» стверджував, що в УНРаді є дві політичні лінії: одна ОУНз і УНДО (очевидно, його формальної репрезентації), друга УНДС, ОУН і УСП, а УРДП ніби є поділена, хоч насправді офіційні потягнення представників УРДП завжди збігалися з наставленням трьох останніх фракцій, а не двох перших.

Не будемо досліджувати, чи п. А. Білинський має рацію щодо визначеного ним поділу фракцій, але сконстатуймо, що різна оцінка ситуації, а значить і різні погляди щодо політичної лінії Державного Центру спроваді існують. Беручи загально і не маючи можливості входити в деталі, ті різниці в оцінці і поглядах виглядають так:

a. Щодо внутрішньо-советської ситуації, то є група в УНРаді, яка репрезентує погляд, що в цілому СССР, а зокрема в Україні, відбуваються еволюційні процеси, які йдуть у напрямку демократизації чи лібералізації режиму. В Україні молоді культурні діячі, в більшості приналежні до комуністичної партії, виступають в обороні української культури й конституційних прав УРСР, не заперечуючи явно й офіційно нинішнього ладу в Україні й приналежності України до Советського Союзу. В ході поступової демократизації режиму ці діячі мають ніби вигляди на успіх своєї акції. Але еволюційні процеси триватимуть дуже довго, може десятки років, а тому треба погодитися з «реалітетом» сьогоднішнього стану речей в Україні й обмежити нашу діяльність на чужині лише намаганнями допомогти рухові спротиву в легальних межах на батьківщині проти русифікації, проти економічного визиску тощо, залишаючи на боці або в кожному разі не наголошуючи, як дехто висловлюється, «деклямацій» про наші самостійницькі позиції і про визвольну акцію в напрямку не покращання режиму, а відновлення суверенної і соборної української держави — Української Народної Республіки.

Друга група, що репрезентує більшість в УНРаді, вважає, що належить цілком позитивно ставитися до проявів діяльності наших діячів культури в Україні (бо вони мають шанси вибороти хоч якісь

мінімальні полегші й не допустити до цілковитої денаціоналізації українців), однак вона не вірить в можливості демократизації і лібералізації советського режиму і вважає, що перебування під нинішнім советським режимом ще на протязі десятків років загрожує українському народові національною смертю в образі т. зв. «злиття націй». Це не значить, що треба нехтувати еволюційними процесами в ССР або їх заперечувати, але треба мати на увазі, що вони (ці процеси) йдуть не в напрямку поступового злагіднювання режиму і, значить, його «увічнення» чи принаймні затримання на десятки літ у «кращому вигляді» (соціалізм Дубчека з «гуманним обличчям»), а в напрямку його повалення шляхом наростаючого всенародного спротиву серед усіх народів ССР, з включенням сюди і російського народу. Таким чином, допомогти антирежимним еволюційним процесам в ССР ми можемо не шляхом нашого прилучення до програми і вимог культурних діячів в Україні, а лише наголошуванням нашої впевненості в тому, що ці еволюційні процеси доведуть до повного повалення режиму, та наголошуванням нашої програми в її максимальному аспекті: знищення тоталітарної диктатури, відновлення суверенної і народоправної УНРеспубліки та розподіл ССР на незалежні національні держави. Така наша постава є природнім і конче необхідним додатком до практичної програми вимог у межах конституції українських діячів на батьківщині і є потрібна в інтересах власне цих самих діячів. Не важко зображені, що для того, щоб вони «там» могли ставити мінімальні вимоги, вони мусять бути підтримані «тут» висуванням максимальних вимог. В цьому є пов'язаність між «іжньою» і «нашою» політикою і жадних суперечностей властиво немає. І також для того, щоб вони там могли добиватися якихось прав в нібито суверенній УРСР, ми тут мусимо діяти, як Державний Центр і як екзильний уряд УНР, щоб цим ще більше підкреслювати брак всякої суверенності існуючого на території України організму під назвою УРСР. Отже, для цієї групи в УНРаді дальнє існування ДЦентру з екзильним урядом є безспірним і конечним елементом нашої визвольної політики, тоді як група меншини, маючи іншу оцінку процесів у Сов. Союзі, вважає за потрібне ліквідувати цей уряд, як «віджилій, заївий і шкідливий».

б. Щодо міжнародної ситуації, то перша група вважає, що т. зв. політика коекзистенції, себто наближення Заходу до ССР, є корисною для української національної справи і, виходячи з цього заложення, витягає відповідні висновки і для політичної лінії українців, які, на її думку, теж повинні вступити на шлях своєрідної «коекзистенції» і нав'язати діалог з офіційними репрезентантами советського режиму в Києві і навіть у Москві. Отже, діалог не з окремими українськими культурними діячами, але власне з офіційними репрезентантами режиму.

Друга група, рахуючись, звичайно, з фактом існування політики коекзистенції і вважаючи, що в умовах її наявності треба намагатися використовувати всі можливості в інтересах української візвольної справи, відкидає думку про корисність для нас такої політики Заходу. Правильність такого погляду підтверджує хоч би той факт, що Захід не спромігся на жадну допомогу для Чехо-Словаччини, яка гинула і гине на очах всього світу. Отже, нашим завданням на відтинку зовнішньої політики є не включатися у процеси, які виникають зі стосування Заходом політики коекзистенції, але дальнє послідовне пропагування ідеї розподілу ССР на незалежні національні держави й викривання справжнього обличчя советського колоніалізму й тоталітаризму. Це, безумовно, те, чого сподіваються від нас наші діячі на батьківщині. Для цього вони й зацікавлені, щоб їхні голоси протесту ставали відомі на Заході. А ці їхні голоси, коли добре вдуматися в їх зміст, свідчать — помимо посилань на Леніна і запевнення про вимоги лише в межах конституції — не про бажання українців залишитися далі в межах російсько-советської імперії, а про прагнення відновити справжню сувереність України. Бо ж ніяке покращання режиму в Советському Союзі неможливе, ще більше неможливе, ніж у Чехо-Словаччині. Таке розуміння неможливості осiąгнути покращання режиму знову ж таки ясно випливає з голосів, які приходять до нас з України.

ІІ. Дві політики органів ДЦентру, зокрема Виконавчого Органу

Існування двох різних поглядів щодо політичної лінії органів ДЦентру не було б саме по собі чимсь від'ємним — навіть навпаки, оскільки це спонукувало б до змагань думок і допроваджувало до шукання середини — якби поміж ними доходило б до компромісу або, в разі неможливості винайдення компромісу, меншість, як то завжди є в демократії, підпорядковувалась більшості. На жаль, так на практиці в УНРаді не є. Перша група, що становить меншість, не шукає компромісу, а намагається на-кинути свою думку більшості. Коли ж їй це не вдається, то вона починає не-перебірливу кампанію проти більшості і ніяк не бажає підпорядкуватися легально прийнятим постановам голосами більшості. Та коли так є, то завданням і обов'язком Виконавчого Органу є провадити свою працю згідно зі встановленими напрямними, що їх сквалила більшість, і не зважаючи на спротив меншості. Так завжди є в усіх упорядкованих демократичних організмах і без цього всяка діяльність підлягає повному спаралізованню.

В кількох розмовах ми звертали Вашу увагу, що Ви, як Голова ВО, повинні провадити працю Виконавчого Органу, керуючись встановленими більшістю напрямними. На це Ви відповідали, що хочете провадити працю на підставі бажань і поглядів усіх фракцій. Але на практиці така річ є виключена. Коли існують

дів протилежні політичні лінії, то бажати провадити працю на підставі їх обох, це означає не мати жадної політичної лінії, або таки насправді прилучатися до одної з них. І на практиці Ви, як голова ВО, йшли весь час по лінії меншості. З цього виникало таке становище, що не раз члени ВОргану провадили одну лінію, а голова ВО зовсім іншу.

Треба також констатувати, що в різних випадках Ви спільно з іншими чинниками ДЦентру устійнювали програму дій в якійсь справі, а пізніше робили зовсім щось іншого. Так було напр., коли Ви висловлювалися за участю чинників ДЦентру у Конгресі СКВУ і вважали, що ця участя дала позитивні результати, а потім почали так негативно висловлюватися про згаданий Конгрес, що в кожного могло опрацьдано постати питання — пошо ж було тоді брати в ньому участь? Так було також в справі Асоціації Українців в Америці, коли Ви на прикінці 1967 року висловлювали в США становище органів ДЦентру, згідно з яким КГЄ мав би виконувати роль об'єднуючого і координуючого центру всіх організацій в США, які підтримують ДЦентр УНР і його політику і, як такий, змагався б за направлення відносин в УККА в напрямку демократизації й прийняття платформи співпраці з ДЦентром УНР, але не творив би другої громадської централі в США, що є дуже тяжким або й неможливим до виконання завданням (особливо, оскільки в УККА залишилися далі такі прихильні до ДЦентру організації, як Укр. Робітничий Союз, ОДВУ й деякі інші) та викликало б закид на адресу табору УНРади, що він, прийнявши участь в СКВУ і привітавши консолідацію на громадському секторі, вносить розбиття в громадське життя на терені США. Ale пізніше Ви, очевидно під чийсь впливом, змінили своє становище, бо нічого не зробили (хоч Вам на це не раз зверталося увагу на засіданнях ВО і при інших нагодах), щоб побажання органів ДЦентру у цій справі були виконані. Хоч це було Вашим безпосереднім обов'язком, не тільки як голови ВО, але і як керівника ресорту внутрішніх справ (національної координації). Ви, знаючи, що деякі чинники надають цій справі інший напрямок, не звернулися до відповідних організацій й осіб з обіжниками чи виясненнями і не дали ніяких офіційних вказівок компетентним представникам ВОргану в США, щоб вони могли зайняти відповідну позицію в той час, коли ця справа рішалася в червні 1968 р. на з'їзді КГЄ, на якому засновано Асоціацію з характером другої громадської централі. В цій справі рішальну роль відогралі особи, які були пов'язані з Вами організаційно й особисто і які напевно виконали б Ваші поради, якби Ви їх їм дали.

В одній з наших розмов ми звертали Вам увагу, що Ви, як людина, яка підкреслює свою неприналежність до жадної політичної партії чи організації, мусіли б виявляти особливу об'єктивність і безсторонність і шукати можливостей компромісу в часі, коли якась проблема

знаходиться в стадії обговорення і вирішення, а коли вона вже вирішена голосами більшості, то лояльно виконувати дане рішення. На жаль, Ви завжди ставали на бік одної сторони і навіть по вже доконаному рішенню діяли далі в напрямку бажань не більшості, а меншості. А тож є елементарною засадою кожної демократичної організації, що голова органу, який займається виконавчою працею, може, натурально, мати свої окремі думки, але якщо він далі залишається на своєму становищі помимо того, що його думка не перемогла, то його обов'язком є діяти в напрямку більшості схвалених рішень. Подаємо кілька прикладів Вашої дальшої сепаратної дії, не зважаючи на прийняті більшістю постанови не тільки Президію УНРади, але й Вашими безпосередніми колегамі, себто членами ВОргану.

а. Бюлетень ч. 9 ОУНз виявив бажання цієї новоприбулої до УНРади партії ліквідувати екзильний уряд і тим до-основно змінити характер і національно-політичне значення установи, яка носить назву Державного Центру УНР. Поминаючи те, чи становище фракцій УНДС і УСП про виключення цієї фракції з органів ДЦентру до наступної сесії УНРади було слухнє чи неслухнє, треба було в цій справі шукати компромісу. І цей компроміс знайдено, бо фракції ОУНз не виключено, але лише засуджено її поступовання. Ale шукало ще й інших компромісів. Зокрема президент УНР в розмовах з чільними діячами цієї партії дораджував дати спростування й скласти заяву, що думки, висловлені в зазначеному Бюлетеї, не являють собою офіційного становища партії, а тільки погляди одної чи кількох осіб. Ale такої заяви зложено не було, після чого Президія УНРади прийняла постанову про засудження поступовання ОУНз. Ale Ви у тій справі солідаризувалися з ОУНз, не тільки дораджуючи, але й ультимативно вимагаючи зняти ту справу з порядку обговорювання Президії УНРади, загрожуючи в противному разі Вашим уступленням і навіть зложивши заяву резигнації на руки президента УНР, яка (заява) не була прийнята. Так само далі, вже після схвалення постанови про засудження, Ви виступаєте з твердженнями про недоцільність згаданої постанови, хоч вона мала б Вас, як схвалена більшістю, зобов'язувати і хоч вона має велике принципове значення для української вільної політики, окреслюючи дальший незмінний характер ДЦентру УНР в екзилі. Немає що додавати, що становище, зайните в Бюлетеї ОУНз, з презирливими висловами про екзильний уряд УНР ображало почуття всіх тих, для кого є дорога ідея вільної і суверенної Української Народної Республіки і які за цю ідею жертвували своїм життям.

б. В справі заяви професорів також треба було шукати компромісового тексту постанови. За ним шукалося, зокрема президент УНР кілька разів давав злагіднюючі формули, а др. Федорончук без жадного спротиву їх приймав,

зазначаючи від самого початку, що він проти всякого «засудження» авторів заяви, вважає однак, що ми повинні відмежуватися від спроб звертатися до керівників влади в Москві чи в Києві, бо це може дуже негативно відбитися на нашій зовнішньополітичній акції. Але Ви ані не шукали самі компромісовых формул, ані не цікавилися тими, що їх вносили інші, прилучившись відразу до позиції меншості й так само, як і в справі Бюлетеню і на тому ж засіданні Президії УНРади, жадаючи зняти цю справу з обговорення, що призвело до вже згадуваної спроби Вашої резигнації зі становища голови ВО.

в. Про справу Асоціації Українців в Америці вже згадувалося. В цій справі було прийнято в жовтні м. р. Постанову Виконавчого Органу, схвалену Президією УНРади. Прийняття цієї постанови було потрібне лише тому, що ціла ця справа на американському терені дуже загострилася, і то лише з Вашої вини, бо Ви, як відповідальний за внутрішню політику керівник ресорту національної координації не подбали про те, щоб становище і погляди ДЦентру стали відомі ширшим колам наших прихильників в США. Всі члени ВОргану голосували за прийняття постанови. Лише Ви один були проти, не скориставши з пропозиції одного з членів ВО опрацювати інший, на Ваш погляд більш доцільний, текст постанови. Але коли ця постанова була прийнята ВОрганом і схвалена після того Президією УНРади, то вона стала зобов'язуючою також для Вас і Ви не мали права далі проти неї виступати. І тому пригноблююче враження викликає той факт, що в статті чікагського «Укр. Життя» з лайкою на всіх діячів ДЦентру (окрім, звичайно, твої меншості, що була проти постанови і яка є твою самою, яка стоїть на інших позиціях щодо оцінки загальної політичної ситуації й політичної лінії ДЦентру) вирізано Вас і зазначено, що Ви склали редакції цього часопису запевнення, що були проти цієї постанови, проти неї голосували і, після її прийняття, проти неї протестували. Виходить, що Ваше становище відрізняється від становища всіх інших членів ВО і що Ви активно те становище Ваших колег поборюєте. Що ж мають на це сказати члени ВОргану і яка може бути після цього колегіальна співпраця між Вами і Вашими товаришами на форумі ВО? Коли Вам на це звернуто увагу, то Ви відхилили пропозицію дати спростування до «Укр. Життя», але за те обіцяли дати в цій справі публічне вияснення. Такого вияснення Ви, однак, до цього часу не дали. А щодо «уточнень» в справі постанови про Асоціацію, то Ви, хоч і приєдналися до їх змісту, даючи навіть деякі прийняті до уваги Вашими колегами по ВО поправки, але відмовилися поставити під ними Ваш підпис, як відповідального за ці справи керівника ресорту. Таким чином, і далі серед громадянства залишається сумнів: яке ж становище займає в цій справі голова ВО?

г. Ви знаєте, що члени ВО, а також і

більшість членів Президії УНРади, були занепокоєні намаганнями відтягнути від їх властивих завдань Товариства Прихильників УНР і Сприяння УНРаді. Ці завдання настільки важливі, а та-кож і настільки, так би мовити, почесні, що було б великою помилкою на-кидати цим Товариствам ще інші спра-ви. Завдання ці полягають на ширенні ідей Української Народної Республіки і на підтримці та пропагуванні політичної лінії ДЦентру УНР в екзилі. Тепер дея-кі прихильники уенрадівської меншості ширять безвідповідальні чутки, ніби орга-ни ДЦентру задивляються на згадані Товариства як на лише збирців по-жертв на ДЦентру, чим явно бажається вплинути на Товариства, щоб вони пере-стали збирати фонди на ДЦентру, й цим унеможливити йому провадити свою пра-цю. Чи і що зробили Ви в цій справі, щоб покласти край таким чуткам, а зна-чить і підривній акції проти ДЦентру? Тим часом це знову ж є Вашим обов-язком, як керівника дотичного ресорту. Але в цій справі є ще гірші явища. В січні місяці, повернувшись з США, Ви вийшли з думкою (не на якомусь оffi-ційному засіданні, бо на таких Ви не брали участі) рекомендувати фузію (спо-лучення) поміж Товариствами Прихиль-ників УНР і їх Об'єднанням з одного боку і Асоціацією Українців в Америці з другого боку. Тому що Асоціація ста-вить перед собою зовсім інші завдання, така фузія і була б яскравим здійснен-ням відтягнення Товариств Прихильни-ків від їх спеціфічних завдань ширення ідей УНР. Тому Вам було звернуто ува-гу, що така фузія є не тільки недоціль-ною, але й шкідливою. В між часі Ви знову були в США, після чого 26 квітня ц.р. відбувся з'їзд Об'єднання Прихиль-ників УНР. На цьому з'їзді особами, з якими Ви зв'язані особисто і з якими Ви бачилися під час свого перебування в США, було поставлено внесок про зга-дану фузію. Чи це значить, що Ви, ідучи і цим разом по лінії бажань уенрадів-ської меншості і не засягнувши опінії ВОргану та Президії УНРади (при чому Ви напевно усвідомлювали собі, що такий плян був би відкинутий більшістю ВО і Президії УНРади), сугерували певним особам виступити з проектом фузії на з'їзді Об'єднання? Цей внесок був від-кинутий учасниками з'їзду, натомість пройшов внесок про співпрацю поміж Товариствами Прихильників і Асоціаці-єю. Звичайно, проти такої співпраці, ос-кільки Асоціація повертається на пози-ції КГС об'єднання чи фронту організа-цій, які стоять на базі підтримки ДЦен-тру, нічого не можна мати проти. Але чи ця справа вже остаточно вияснена? Чи є заява Асоціації про її поворот на пози-ції КГС? І чи Ви під час Вашого остан-нього побуту в США подбали про те, щоб така заява була нарешті проголошена, чи, як виглядає, Ви вели лише розмови про здійснення фузії поміж Товариства-ми Прихильників й Асоціацією?

г. Комісія дослідів сучасної України і її особовий склад були покликані Вами, як головою ВО, при чому Ви не провели

цієї справи і не засягнули затвердження складу Комісії на якомусь з засідань ВО. Ця Комісія виступила з заявою, в якій не тільки перевищила свої компетенції, критикуючи постанови Президії УНРади, але й кинула безпідставне і ображуюче обвинувачення на адресу більшості в УНРади, ніби вона не цікавиться процесами, які відбуваються в Україні. Вас було уповноважено (і це Ваш безсумнівний обов'язок) вияснити це непорозуміння і спонукати Комісію, щоб вона взяла свою заяву назад і продовжувала свою працю, або ж покликати нову Комісію в іншому складі. В тій справі Ви нічого не вияснили (можливо тому, що заява Комісії йшла по лінії Ваших власних висловлювань і виступів), а натомість явно протегуєте членів Комісії, влаштувавши під фірмою НТШ в Мюнхені імпрезу, на якій в ролі доповідачів виступали якраз і лише всі 5 членів Комісії, які підписали згадану заяву. Звичайно, НТШ може влаштовувати всякі імпрези і запрошувати на них, яких вважає за потрібне доповідачів, але відбуття такої імпрези в цьому часі і з такими власне доповідачами викликало враження своєрідної демонстрації солідарності з Вашого боку з заявою Комісії на форумі УНРади. До того ж треба додати, що в тому часі Ви були на положенні реконвалесцента і тому відмовлялися від будь-якої участі в засіданнях чи імпрезах органів ДЦентру (напр. Ви не були на урочистому засіданні з приводу проголошення Акту Соборності), але знаходили час і можливість на сторонні для справ ДЦентру імпрези.

д. В тому ж самому часі, коли Ви через стан здоров'я не вважали для себе за можливе відбути (в кінці лютого і на початку березня ц.р.) засідання ВО і Президії УНРади, на якому була б можливість заслухати Ваші звіти, Ви скликали засідання представників фракцій УНРади в справі, яка зовсім не вимагала засідання фракцій, бо вже була порушувана на засіданні Президії УНРади. Помінаючи те, що деякі фракції стоять на становищі, що скликання засідань фракцій не входить у компетенцію голови ВО, з яких мотивів Ви вже від довшого часу заступаєте погляд необхідності частого і регулярного скликання засідань фракцій? Засідання представників фракцій не є офіційно-статутарним органом ДЦентру і не мають права приймати зобов'язуючі рішення. Вони скликаються в надзвичайних випадках (напр. вислухання опінії фракцій у справі формування нового ВОргану або в справі т.зв. консолідаційних переговорів з партіями, які не входять до УНРади). Всі ж справи проходять через статутарні органи, себто ВОрган, Президію УНРади і Комісії УНРади. Пошо ж тоді відбувати засідання представників фракцій і цим поминати статутарно покликані до рішення тих чи інших справ органи? І тому в деяких фракціях мимоволі виник здогад, що засідання фракцій потрібні Вам на те, щоб використовуючи специфічні обставини всередині деяких фракцій, мати на таких засіданнях посилену репрезентацію

тих, які в статутарних органах ДЦентру мають меншість (відомо бо, що деякі фракції мають розходження поміж своїми представниками в Президії УНРади і головами фракцій, які мали б голос на засіданнях фракцій). До цього треба додати, що, не маючи часу і можливості брати участь в засіданнях ВО чи Президії УНРади й одночасно маючи таку можливість для засідання фракцій чи імпрези НТШ, Ви також знаходили можливість відбувати наради з представниками меншості в УНРаді в приміщені фракції ОУНз.

е. Як відомо, фракція УНДО поставила внесок відклікання з УНРади свого члена д-ра Федорончука. Та справа не могла бути відразу полагоджена, бо як від самого д-ра Федорончука, так і від інших членів УНДО (в тому числі і членів УНРади від УНДО), поступили протести. Тому Президія УНРади просила фракцію УНДО полагодити цю справу внутрішнім способом і чекає на результати такого полагодження. Натурально, то є справою передовсім самого УНДО. І тому незрозумілим є Ваш виступ з жаданням до Президії УНРади, щоб вона полагодила цю справу в негативному для д-ра Федорончука напрямку. В цьому випадкові Ви, як безпартійний голова ВО, мусили б зайняти цілком нейтральне становище, тим більше, що ця справа є у виключній компетенції Президії УНРади і не входить у компетенцію голови ВО. Навпаки, Ви, як голова ВО, мали б скоріше боронити інтереси Вашого колеги по ВОрганові, оскільки ця справа є предметом внутрішнього спору всередині фракції УНДО.

е. Під час Вашого останнього перебування (в березні-квітні ц.р.) на американському континенті Ви мали зустріч з представниками різних організацій в Торонто. Про ту зустріч була одержана в Мюнхені відомість такога змісту: «Др. Фіголь інформував про ситуацію. Казав, що все те дуже нерожево виглядає і ніякого толку в тому нема. От є партії по півтора чоловіка, які гризуться і в тому вся суть робити УНРади. Казав, що довго то не потриває. Сама помре разом з розсвареними людьми старшого віку. Ту смерть можна б прискорити тим, щоб не давати туди гроша на ту суматоху. Загальна характеристика: товчуть воду в ступі. Користі з тої суматохи для української справи ні в Україні ні в Чужині нема, бо й не може бути. Чи тепер чи за короткий час смерть тій установі необхідна. Тому шкода тепер на неї час витрачати і гроши». — Ту відомість ми вважали якщо не за зовсім вигадану, то в кожному разі за міцно перебільшену, бо ж яким чином голова ВО міг би висловлюватися про установу, в якій він займає найвідповідальніший виконавчий пост, так, як висловлюється її найбільші вороги!! Але швидко після цього прийшов Обіжник Представництва ВО УНРади в Канаді до Товариств Спиряння УНРади й довірених осіб і в тому Обіжнику, покликуючись на інформації голови ВО д-ра Фіголя, в інших висловах і в іншому тоні говориться властиво та-

ме, що міститься в згаданій відомості. В кожному разі, Представництво ВО УНРади в Канаді не може в такий спосіб «критикувати» установу, яку воно репрезентує. Отже, як там хтось розумів й інтерпретував Ваш виступ в Торонто, але фактом є, що Обіжник Представництва ВО УНРади в Канаді є інспірований Вашими інформаціями. Тут коментарі зайді та очевидно це Ваша річ подумати над тим, як запобігти наслідкам цього Обіжника й покласти край таким явищам, коли деякі підрядні органи ДЦентру (є тут певна аналогія з виступом Комісії дослідів сучасної України) підригають його авторитет непропустимою й безпідставною «критикою».

III. Брак ефективності в праці Виконавчого Органу

Протягом уже двох років від 6-ої сесії УНРади Виконавчий Орган виказався дуже недостатньою працею. Дехто закидає йому повну бездіяльність, так що лише окремі керівники ресортів або інші представники ДЦентру виконували ті чи інші завдання ВО, як цілість, мало чим себе проявив. Таким станом властиво тішиться опозиційна меншість в УНРаді, вважаючи, що більшість не в стані наладнати ефективної праці. Ми не раз звертали Вашу увагу, що завдання активізувати працю ВО спадає на Вас, як на його голову, що координує й унапрямлює працю його поодиноких ресортів. Звичайно, у Вас бракувало не раз часу, бо Ви займаєтесь багатьма справами, що не мають ніякого зв'язку з працею ДЦентру. Але все таки, особливо під час Ваших перебувань у Мюнхені, можна було подбати про наладнання праці в різних ділянках. Про ті справи можна було б говорити і писати дуже багато, але наведемо лише кілька прикладів.

а. Різні справи, що іх схвалила 6-та сесія УНРади залишились до сьогодні невиконані. Невідомо навіть, чи вони на сьогодні є ще актуальними і надаються до урухомлення. Справа пропам'ятної медалі з нагоди 50-ліття проголошення 4-го Універсалу Центральної Ради мала велике значення, але вона не зрушила з місця. Не видано Збірника про 6-ту сесію. Не зрушено з місця справи виборного і номінаційного сектору УНРади. Взявшись справу виборного сектору на себе і рішуче застерігшись, що та справа, як і взагалі контакти з Товариствами Прихильників УНР і Спиріяня УНРади, належить до Вас, як до керівника ресорту внутрішніх справ, а не до ресорту фінансів, який до того часу цими справами займався, Ви допіро в лютому ц. р., себто майже два роки по сесії, опрацювали на швидко проект регуляміну виборного сектору. Тим часом ця справа вимагає довгого обговорення зainteresованих чинників і спопуляризування її серед маси наших прихильників, а тому вже давно мала б вийти зі стадії нарису проекту регуляміну. Очевидно, що не маючи хоч би концепту такого проекту, компетентні органи, як Правничі Комісія і Президія УНРади, не мали зможи нею зайнятися.

б. Швидко після 6-ої сесії, особливо під час Ваших поїздок на американському континенті в 1967 році, Ви заповідали удосяконалення інформування нашого громадянства про діяльність органів ДЦентру. Для цього крім Бюлетенів Укр. Інформ. Бюра мала періодично кілька разів на рік виходити спеціальна публікація п. н. «Інформація». Однак, на ділі вийшло так, що Бюлетень появлявся значно рідше, ніж раніше, а нова публікація з'явилася лише один раз. Сам зміст «Інформації» ч. 1. не був на висоті заповіджених завдань, як то стверджувалося з багатьох сторін, бо в ній уміщено багато сторонніх матеріалів, але подано небагато про діяльність органів ДЦентру. Тим часом, це число «Інформації», видане великом накладом у понад 10 тисяч примірників, потягло для ДЦентру великі кошти непропорційно високі в порівнянні до осягнутого результату. Постає, однак, питання, що є причиною припинення дальнішого виходу «Інформації»: брак відповідного апарату, зокрема необсадження ресорту преси й інформації окремим керівником, чи вагання щодо матеріалів, які в ній мають уміщатися — загально-інформаційні про завдання і працю ДЦентру, чи дискусійно-програмові, як наслідок згадуваних вище двох політичних ліній всередині УНРади? Можна твердити, що якби «Інформація» з'являлася частіше і регулярно і якби в ній уміщувалися звідомлення про направні політики ДЦентру в різних біжуних справах (напрямні, які відповідали б рішенням більшості в УНРаді), то тоді не було б замішання в таких описаних вище справах, як заява професорів, справа Асоціації і т. і. Щодо інформування громадянства про політичні напрямні органів ДЦентру, то Ви, як голова ВО, за весь час від 6-ої сесії не виступили ні з одною політичною промовою, декларацією чи доповіддю. Але натомість Ви не дбали про те, щоб такі виступи інших діячів ДЦентру були доведені до відома наших прихильників шляхом офіційних оголошень в публікаціях ДЦентру, хоч би в тій самій «Інформації». Відповідні виступи на такі теми напр. президента УНР, голови УНРади і керівника ресорту зовнішніх зносин не знайшли місця в «Інформації» а оголошувалися принагідно в тій чи іншій українській пресі.

в. Від довшого часу відчувається потреба реорганізації і доповнення ВОргану для піднесення його працездатності. Зокрема необхідно обсадити один з найважливіших ресортів, а саме ресорт преси й інформації — якщо не керівником ресорту, те принаймні відповідною технічною силою. Звичайно, в Мюнхені немає великого вибору кандидатів. Але чи були в цьому напрямку вичерпані всі можливості? Чи брак одної політичної лінії не утруднював підшукання таких кандидатів? Биглядало так, що в наслідок створеного поділу в УНРаді на прихильників двох політичних ліній Ви не зважувалися брати кандидатів з групи меншості (особливо після заповідження її переходу до опозиції), але не мали також охоти підшукати таких кандидатів.

тів з групи більшості. Пасивність у цій ділянці не сприяла піднесенню працездатності ВОргану.

г. Багато Представництв постійно скаржаться на брак не то що вказівок з боку ВОргану, але навіть звичайного з ними контакту. Не раз стверджувалося, що на листи Представництв місяцями не приходило жадної відповіді. З цього приводу деякі Представництва (напр. Австралія) загрожували демісією. Отже, замість заповідженого постійного інформування широких кіл громадянства про діяльність органів ДЦентру, на ділі був брак зв'язку з відпоручниками і безпосередніми представниками ВОргану, без чого ці представники були неспроможні виконувати на місцях свою працю. Прикладом, Англія скаржиться не тільки на брак контакту і вказівок, але також на те, що голова ВО за два роки лише раз і то на дуже коротко, не обіхавши більших осередків скupчення українців, був у Великій Британії. Ще гірше стоять справа контактів з організаціями, які не належать до системи ДЦентру. Звичайно, є великі труднощі у нав'язанні відповідних стосунків з Секретаріатом СКВУ або з громадськими централями в тих чи інших країнах, однак, в тій ділянці не було систематичних заходів до наладнання відносин.

г. Постає враження, що зазначені вище мінуси в праці Виконавчого Органу є наслідком браку систематичності і відповідної координації роботи. Кожний ресорт має, очевидно, діяти в своїй ділянці. Але на Вас, як на голову, спадає обов'язок координувати всю цю працю і постійно давати їй потрібні імпульси. Виконавчий Орган дуже рідко відбував свої засідання — навіть у тому часі, коли Ви не перебували поза Мюнхеном в поїздках і то здебільшого не в справах ДЦентру. Але ці засідання займалися здебільшого різними зasadничими, здебільшого спірними справами і на них мали місце часом дуже гарячі дискусії, викликані не раз тим, що Ваше особисте становище розходилося зі становищем усіх або майже усіх інших членів ВО. Натомість не відбувалися або майже не відбувалися засідання, які були б присвячені біжучим діловим справам. Без цього ж жадна скоригнована праця неможлива. Такі засідання або принаймні наради ВО повинні б відбуватися щотижня. Інакше поодинокі ресортові, в справах, що виходили за межі лише їх компетенцій, мусіли поступати самотужки або, що гірше, чекати на нагоду, коли приайде можливість вирішити дану справу на рідких засіданнях ВОргану. Дуже зле на ході праці відбивалася та обставина, що протягом двох років, також у часі Вашого перебування у Мюнхені, Ви дуже рідко бували в приміщенні ВОргану. Тоді, як Ваша присутність для полагоджу-

вання біжучих справ була необхідна кожного дня, Ви навіть раз на тиждень не мали своїх урядових годин, під час яких з Вами можна було б говорити. Отже наперед ніхто не знати, коли і де з Вами можна сконтактуватися. Коли ж Ви рідко принагадно заходили до приміщення ВО, то кожного разу на так коротко, що якісь справи з Вами можна було полагодити лише «на ходу» чи «на коліні». Навіть телефонічно Вас тяжко ссягнути, а коли Ви вийди кудись недалеко від Мюнхену на відпочинок, то не давали Вашої адреси, щоб могти порозумітися з Вами на випадок негайні потреби. Для прикладу, коли раптовно вибухи чехо- словацькі події в серпні минулого року, то з Вами не можна було скомункуватися, хоч Ви були віддалені всього на якусь годину автобусом від Мюнхену, і Ви не вважали за потрібне (будучи про це попередженим посередньо) прибути на нараду, скликану спішним порядком президентом УНР з приводу згаданих чехо- словацьких подій.

Нам прикро писати Вам про всі ці справи. Пишемо не тому, щоб Вам «докоряти», а тому, що прийшла крайня пора змінити стиль і методи праці Виконавчого Органу. Робимо це в почутті відповідальності за долю ДЦентру. Зрештою, згідно з Тимчасовим Законом і окремою постановою 6-ої сесії, Ви, як голова уряду, повинні спільно з президентом устійнювати напрямні політики уряду (Виконавчого Органу) і передувати з президентом у постійному контакті, звітуючи йому про всі справи поточні політики уряду. Голова ж УНРади є відповідальний за те, щоб УНРада чи її Президія могла справно виконувати свої функції контролю щодо праці уряду.

Черговим завданням є повести справи так, щоб Виконавчий Орган провадив свою діяльність згідно з визначену більшістю фракцій УНРади політичною лінією. Далі повинна бути проведена реорганізація Виконавчого Органу, щоб збільшити його працездатність і ефективність виконуваної праці. Щодо Вас, як голови ВОргану, то Ви повинні діяти згідно з одною прийнятою більшістю політичною лінією і не ставати на протилежні до Ваших колег у ВО позиції та більше уваги й часу присвятити праці у ВОрганові, щоб могти успішно виконувати Вашу координуючу й керівну роль голови Виконавчого Органу. Якщо Ви цього зробите не в стані, то Ви повинні рахуватися з тим, що фракції УНРади витягнуть з витвореного становища відповідні консеквенції, про що вони вже заповідають.

З правдивою пошаною,

Президент УНР (—) Микола Лівицький
Голова УНРади (—) Яків Маковецький

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

№ 12/230

Мюнхен, дня 10 грудня 1969.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ! - НОВИМ РОКОМ!

Президент і Віцепрезидент Української Народної Республіки в екзилі, Голова й Президія Української Національної Ради, Голова й члени Виконавчого Органу пересилають з нагоди Різдвяних свят і Нового року привіти й найширіші побажання Українському Народові на Батьківщині й на чужині, Ієрархам і Духовенству Українських Церков, старшинам і воїнам українських армій, Президії Світового Конгресу Вільних Українців, проводам політичних і суспільно-громадських організацій, науковим установам, молодіжним та жіночим організаціям, Представництвам Виконавчого Органу Української Національної Ради, Управам і Членству Товариств Прихильників Української Народної Республіки і Товариствам Сприяння УНРаді.

Микола Лівицький,
Президент
Української Народної Республіки

Микола Степаненко,
Віцепрезидент
Української Народної Республіки

Лків Маковецький,
Голова УНРади
Президія Української Національної Ради

Спиридон Довгаль,
Голова ВО
Члени Виконавчого Органу

ПОДОРОЖ ПРЕЗИДЕНТА УНР М. ЛІВІЦЬКОГО ДО АМЕРИКИ

Як ми повідомляли, Президент УНР в екзилі М. Лівіцький відбув подорож до США, пробувши там від 24 жовтня до 12 листопада ц.р. Крім участі в Десятому Конгресі УНКА, де він, як почесний гость, виголосив промову на бенкеті 25 жовтня, Президент УНР взяв участь в таких зібраннях і нарадах:

1 листопада - нарада членів Осередку Виконавчого Органу в США на чолі з д-ром К. Паньківським і з участю пл. ген. Валійського, д-ра Городиського, дир. Крамаренка, д-ра Михайлова і проф. Федоренка; 6 листопада - участь у поширеному засіданні Головної Управи Об'єднання Прихильників УНР на чолі з проф. І. Паливодою; 8 листопада - зустріч з головою і членами Управи Об'єднання Демократичної Української Молоді в США на чолі з п. Росинським та участь в засіданні Політичної Ради при Представництві ВО УНРади; 9 листопада - зустріч з українським громадянством, на яку запросило Представництво ВО УНРади й на якій було біля 80 осіб - представників різних українських організацій. Крім того відбулися окремі зустрічі з представниками тих українських партій і організацій, які висловили до цього бажання, а саме: 30 жовтня зустріч з Головною Управою НДС в США; 31 жовтня - зустріч з представниками Української Соціалістичної Партиї, 1 листопада - зустріч з представниками ОУН і ОДВУ; 2 листопада - участь у засіданні Секретаріату УРДП.

На всіх зустрічах і зібраннях Президент Микола Лівіцький подавав інформації про сьогоднішній стан органів Державного Центру УНР, про їх працю і плани на ближче майбутнє, а також відповідав на численні запити присутніх, які цікавилися зокрема подіями на Форумі УНРади, що допровадили до відходу д-ра А. Фіголя і покликання нового Виконавчого Органу на чолі з проф. С. Довгалем.

Президент ще під час Конгресу УНКА і після того мав нагоду консуерувати з багатьма окремими діячами і представниками різних організацій, в першу чергу з Віцепрезидентом УНР М. Степаненком, Віцепрем'єром д-ром К. Паньківським, з Президентом УНКА проф. Л. Добрянським, з Президентами УРС і УНС пл. Батюком і Лисогором, з Головою НТК в США д-ром К. Стаковим, з редакторами Драганом і Кедріном, з членами УДО, Союзу Земель Соборної України-Селянської Партиї, з кол. прем'єром Карпатської України Ю. Реваем, з д-ром Ржепецьким, з представниками Комітету З'їзду Еміграції УНР (В. Саленко й інші) і багатьма іншими поодиноким членами різних організацій та окремими діячами.

Використовуючи своє перебування в США, Президент зложив 2 листопада візиту Блаженнішому Митрополитові Української Православної Церкви в США ІОАНОВІ в Філадельфії, а також відвідав Митрополита УАПЦ МСТИСЛАВА і мав змогу розмовляти з Владиками Говом і Олександром. Президент був радий ствердити, що деякі непорозуміння, які виникли в лоні Української Православної Церкви в СА, були ліквідовані.

Під час свого перебування в Нью-Йорку Президент бачився також із чужинецькими діячами, як напр. з президентом Комітету Радіо "Свобода" Сарджантом, публіцистом Юджіном Лайонсом та з представниками сателітних народів, зокрема з головою литовської делегації до АЦЕН Сідзікавасом та президентом Найвищого Комітету Визволення Литви д-ром Валюнасом. Як президент Ліги Визволення Народів УССР /Паризький Бльок/ М. Лівіцький взяв участь 7 листопада у засіданні Осередку Нарізького Бльоку в Нью-Йорку, що його очолює представник грузин д-р Чхенкелі.

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

Ч. 13 (243)

жовтень 1970.

ОГЛЯД ПОДІЙ В УКРАЇНІ І В ССРЧ Ч. 9.

Валентин Мороз: "Хроніка опору"

Під назвою "Хроніка опору" поширюється в самвидаві українською та російською мовами новий твір гайдатного культурного діяча та борця за свободу Валентина Мороза. Як відомо, Валентинові Морозові приписують авторство одного з найкращих аналітичних творів про совєтські концтабори "Гепортаж із заповідника Берії" і за це за кілька місяців до закінчення речинця його кари проти Мороза почали були нове слідство. Наслідком неведеності обвинувачення справу припинено і 1 вересня 1969 року Валентин Мороз був звільнений.

Підставою нового арешту став обшук проведений у Мороза наприкінці квітня цього року, під час якого у нього конфіскували книги, видані в Західній Україні до 1939 року та рукописи таких його праць: "Мойсей і Дата", "Хроніка опору" і "Серед снігів". Згідно з непідтвердженими дотепер повідомленнями, в серпні цього року у Львові начебто відбувся новий процес над Валентином Морозом, проте ні близчі дані ні висота кари невідомі.

Із вище згаданих нових праць Валентина Мороза через самвидав відомою стала тільки "Хроніка опору". У цьому творі автор затвержує важливу й актуальну справу національного самозбереження та оборони перед русифікацією. На думку Мороза "високі культурні досягнення можливі лише за безперервності традицій. Нічого не втратити, накопичувати верству за верствою. Тільки так виростає власна органічна духовість". "Хроніка поточних подій" так характеризує працю Мороза "Хроніка опору": "Відомий український історик пише про опір нації процесові асиміляції, про конечність берегти національну спадщину, національні традиції. Тільки в цьому порятунок є безликости, що насувається". Валентин Мороз повертає до сучасної дійсності і, як зазначає, "Хроніка поточних подій", "пише про людей, які палять книги і картини художників та про тих, під чиїм захистом це діється".

Опір народу політиці денационалізації показано конкретно на прикладі змагання жителів села Космач на Гуцульщині зберегти культурно-історичну пам'ятку, якою в селі є старовинна, у 18 столітті збудована, Довбушевою називають її тому, що церкву підтримав великою грошовою пожертвою легендарний гуцульський опришок Довбуш Олекса. За советських часів церкву перемінили на Довбушівський музей, у якому зберігається національно-мистецькі цінності Гуцульщини. 1963 року Київська кіностудія позичила з музею-церкви старовинний іконостас та біля сотні інших старовинних мистецьких речей. Їх дотепер космачанам не повернули, а всі заходи перед відомствами в справі повернення цих речей залишились безуспішними. Більше того! Директор музею Василь Бабюк опинився під закидом "українського націоналізму" з боку КГБ.

Далі у своїй праці "Хроніка опору" Валентин Мороз розглядає руйнування українських церков і нищення історично-культурних пам'яток та мистецьких цінностей. Крім того Мороз робить важкий

закид українській інтелігенції за те, що в неї не має волі до боротьби з басчинствами, які творяться в Україні. У зв"язку з цим "Україна служить полігоном, де експериментують... На українському пастирі пасуться всі..." Висновок твору такий: Ніяка політика асиміляції не знищить народу, який має силу волі боронитися. Сам народ відповідальний і за це, чи вдастся комусь його денационалізувати." (УГФ)

Плянове нищіння пам"яток української культури

Загально відсі підпали Бібліотеки Академії наук в Києві та Видубицького монастиря. Валентин Мороз у своєму нарисі "Хроніка опору" приводить ще цілий ряд інших невідомих дотепер даних, які свідчать про плянове нищіння української культури. Так, наприклад, ще до підпалу Бібліотеки Академії наук партійний бюрократ Любчик спалив твори видатних українських мистців у Львові. Валентин Мороз пише про це: "Любчик добре знати що робить, спалюючи твори бойчукістів (учнів майстра Михайла Бойчука - УГБ), твори Архипенка, Нарбути і стародавню графіку у Львівському музеї мистецтва. Потім згоріла бібліотека в Києві, Тарту, Ашхабаді, Самарканді. Ні одна не згоріла в Росії... Кажуть, що випадково. Що ж, давайте повіримо. Повіримо, що у Львівському музеї українського мистецтва випадково створили спеціальний відділ для ізоляції так званого "ідейно-шкідливого мистецтва" (своєрідна камера смертників). Повіримо, що туди випадково потрапила тільки українська класика, що Любчик випадково одержав наказ приготувати списки призначених на знищіння речей і що комісія для цієї інквізиції також упала з неба..."

"Слід зберегти для нащадків також ім'я Літуєвої - колишньої за-відувачки Станіславського краєзнавчого музею. Приїхавши в ро-лі носія культури на відстану Західну Україну, Літуєва мала чіткі інструкції, як і Любчик... Вона знищила унікальні речі - праці Вахметюка, Шкрібляків... Ні, за власним розсудом Літуєва цього не зробила б... Так само, як ні один місцевий кап-рал не відважився б улаштувати масовий розстріл кобзарів у тридцяті роки".

Пляново нищиться на наказ згорі пам"ятки української культури не тільки в далекому минулому. Це продовжується й сьогодні. Мороз приводить приклад спалення стародавніх книг в Успенській церкві у Львові: "В листопаді 1969 року троє невідомих у міліцейському одязі зайшли до Успенської церкви у Львові, внесли старовинні книги на подвір'я і спалили. Знову спалили. І знову українські цінності. Хто спалив? Довідатися про це неможливо. Акти спалення замкнув в сейфі голова львівського обласного філіялу Товариства охорони пам"яток історії і культури Кудін. Їх не змогли побачити навіть представники товариства. Дивне товариство. Щось воно неясно. Кого ж вони захищають: історичні пам"ятки від підпалювачів, чи підпалювачів від гніву громадськості?"

Списки пам"яток, каже Мороз, складати не поспішати, зате списки людей, що цікавляться ними, складено уже давно. Також протекцією втішаються підпалювачі. Любчика покарали ніби карою 10 років, але за пів року його звільнили й зробили доцентом Львівського художнього інституту, де він дотепер "научас". Крім того КГБ розіграло комедію: Любчика судили за... український буржуазний націоналізм. (УГБ)

Крадіжки фільмового режисера

Важкий закид присвоєння частини позичених з Космача для накручування фільму "Тіні забутих предків" старовинних пам'яток гуцульського мистецтва робить у своєму нарисі "Хроніка опору" Валентин Мороз, відомому фільмовому режисерові Параджанову. Сліди так гарно заметені, що люди дотепер збиті з толку, пише Мороз, але на фраці образи з іконостасу Довбушевої церкви, який без згоди і проти волі космачан віддали до Київського музею мистецтва, пограбив Параджанов і вживає всяких заходів, щоб їх не віддати, щоб жалоби космачан припинилися. "Параджанов - класичний колекціонер-браконьєр, яких є тепер в Україні тисячі. Він крав усюди. Позичав у гуцула "на дві години" старовинну річ - і зникав. Слово Параджанов стало синонімом слова "злодій"... Не вийшов Параджанов з пустими руками і з діючого музею, що збирався вже десятками літ, далеко відомого поза межами України: у художниці Сагайдачної в Косові"...

Крім того Мороз применшує заслуги Параджанова у накручуванні фільму "Тіні забутих предків", це радше досягнення його співробітників Якутовича, Ільєнка і Скорика. Параджанов - не режисер фільму, а радше меткий імпресаріо.

У зв'язку з афорою Параджанова Мороз робить важкі закиди українській інтелігенції за її тупу бездушність з якою вона зареагувала на бчинок Параджанова, за її поблажливість і брак активного відпору. "Тут корені української трагедії, продовжує Мороз, національна спадщина ще не стала для нашого інтелігента цінністю, дорожчою любих талантів і заслуг... Дозволили б вірмені режисерові-українцеві /найгеніальнішому!/ украсти ікони з Ечміадзіна чи з Татаєвського монастиря?" Такі речі, на думку Мороза, в Вірменії неможливі і тому над нею не висить меч русифікації. Вірмени відносяться з величезною увагою до своєї історичної спадщини. (УТБ)

Новий документ Демократичного руху

Нещодавно появився в самвидаві СССР новий документ Демократичного руху п. "Основи тактики Демократичного руху", що його підписали представники Росії, України, Прибалтики і Вірменії. Автори відомої "Програми Демократичного руху" пропонують у новому документі переході з легальних методів боротьби з советським режимом до нелегальних, залишаючи легальним методам боротьби тільки другорядну роль. Документ вказує на те, що чимало молодих людей, організаторів та прихильників Демократичного руху сумніваються в можливостях боротьби з советським режимом тільки легальними методами, що ці методи не дали і не дають позитивних наслідків. Організатори Демократичного руху уважають, що їм слід створити організаційну мережу, побудовану на суверено конспіраційних методах.

"Хроніка поточних подій" у 14 числі за 30 червня 1970 р., привівши зміст "Основ тактики", криткує їх, вказує, що багато опозиційних діячів не погоджуються з такими поглядами. "Хроніка" заперечує існування організованих демократичних сил в СССР, що виходить з "Основ тактики", де говориться про існування "Координаційної ради Демократичного руху". "Хроніка" критично ставиться до погляду ніби легальні форми боротьби вичерпали себе й що слід переходити до методів підпілля. З вище сказаного видно, що в СССР існує многогранність опозиційних течій. (УТБ).

Справами української культури завідують росіяни

Валентин Мороз в "Хроніці опору" пише: "В Рівенськім обласнім філіалі мистецького фонду на 20 мистців - тільки один українець!". Рівенська область не виімок. Так усюди діється в Україні. Зокрема в західній Україні керівні посади в культурно-освітніх установах займає "старший брат". Так, наприклад, тернопільська філармонія з верху цілком русифікована. Її директор Герман Михайлович Батіщев. Адміністративний керівний пост у Філармонії займає Галина Павловна Кірєєва. Видатним соловоконцертантом був привезений на замовлення Батіщева аж з Магнітогорська Михаїл Ісаакович Любімов, за яким, як потім виявилося, розшукувала міліція в Магнітогорську. Довкола цих людей - російського панства в Тернополі - счинився останньо скандал. Вони, до спілки з директором ансамблю "Цадзбручанка" Савичем, крали де тільки могли, їхні "зделки" уже від давна були широко відомі в Тернополі. Але "спілка" мала високих протекторів. Врешті Кірєєву за крадіж 4.123 карбованці присудили до карі 5 років в "язниці". Інші злодії ще ходять на волі. /"Християнський голос" - З. Порай: "Куди ж воно годиться?"/

Найкраще русифіаторську руку цих культуртрегерів видно на публічних бібліотеках в Україні. Деякі статистичні дані про стан в цих бібліотеках приводить видана в Москві книга "Бібліотеки СССР...". Більшість, майже дві треті книжкового фонду в бібліотеках України складається з російських книжок. Навіть в бібліотеках Західної України переважає російська книжка. Наприклад, у Львівській держ. обл. бібл. рос. книжок 273 тис., укр. - 120 тис., в такій же тернопільській бібл. рос. книжок 247 тис., укр. - 68 тис., у Львівському університеті бібліотека нараховує 200 тис. рос. книжок, укр. въого 50 тис. (УІБ)

Опозиційний рух в Україні

"Хроніка поточних подій", що ймовірно появляється в Москві, у 14 ч. за 30 квітня ц. р. приносить такі вістки про події в Україні: На першому місці вона широко займається справою Валентина Мороза, якого знову арештували, як теж подає зміст його нарису "Хроніка опору". - 26 і 27 березня ц. р. в Політехнічному та Інженерно-будівельному інститутах Києва розкинено летючки з протестом проти виключення зі Спілки письменників Солженицина та переслідувань українського письменника Дзюби. - 4 червня в Києві у Верховному суді УРСР відбувся касаційний розгляд справи Аркадія Левіна, Касаційний суд затвердив вирок Харківського суду. На суд були допущені тільки батьки обвинуваченого. Підсудний Левін на початку суду склав протест, вимагаючи допустити на процес родичів та друзів. Протест відхилили. У відповідь на це Левін відмовився відповідати на питання. Інші покарали трьома роками позбавлення волі за підписання листа громадян ССР до комісії прав людини при ООН та за оборону ген. Григоренка.

7 квітня ц. р. у Мінську був убитий учень старших класів Максаков. Офіційно подано, що його вбив п'яний хуліган. Але при вбитому знайдено летючки з вимогою демократичних свобод. В день похорону Максакова молодь Мінська організувала на вул. Енгельса, поруч будинку ЦК КПБ демонстрацію. Демонстранти вимагали свободи слова й друку. Коли міліція почала розганяти молодь, вона кричала: "Ут не Чехословаччина, ви нас не розженете!" Згодом цілий ряд учнів виключено зі шкіл, а комсомол проводив лекції "для підвищення свідомості".

Студентські будівельні загони

"Близько п'яти тисяч студентів працювало на ударних комсомольських будовах - Каховської зрошувальної системи, Ладижинської, Трипільської ДРЕС, Калуського хімічно-металургійного комбінату, Ровенського заводу азотних добрив, Первомайського, Щосткинського, Шумського хімічних комбінатів... Здається, нема такого району і республіці, де б студенти не брали участь в сільському буд. мистцтві. Загони виконали роботи на 23 мільйони карбованців". ("Радянська Україна" за 11.9. 70). Проте, як виходить з даних слів повідомлення цієї "РУ" про "Студентську звитягу" - це тільки невелика частина, нецілих 10 % усіх українських студентів, що брали участь в "ударних загонах", волею чи неволею. "Сьогодні у складі будівельних студентських загонів республіки" - пише далі "РУ" - 70 тисяч чоловік". Але вони в більшості працювали в Казахстані й Тюмені, в Ульяновську й Тольятті.

У зв'язку з заганянням студентів до "ударних загонів" постає ще одно питання, наскільки їх праця бодай корисна. Проте, праця українських студентів не тільки що не йде в користь українського народу, але й дуже часто витрачається намарне. Візьмімо, наприклад, Каховське море. Ще Довженко мав застереження до будівництва Каховської греблі. "Навіщо ці складні, архаїчні, божевільно дорогі гідроелектрогіганти на прекрасних ріках? Ці затоплення сіл і міст" - писав він у "Поемі про море". Його сумніви щодо доцільності Каховського моря виявилися слушними. Ось що про це пише Олесь Гончар у "Соборі": "...Там, на Каховському... пів України пустили на дно, думали море збудувати, а збудували болото. Гниллю цвіте, на всю Україну смердить!" Все це потвердила ще в 1968 році московська "Літературна газета" (3.3. 68), яка помістила відкритого листа діячів науки й культури України. "Будівництво гідроелектростанцій (на Дніпрі) привело до затоплення родючих земель, лугів і пасовищ, обвалювання берегів і ерозії ґрунтів... Після спорудження Каховського гіdroузла (80 тисяч га найродючішого ґрунту затоплено...) - іпер перед меліораторами виникло завдання - осушити цю зону Каховського водоймища, щоб знову перетворити її в квітучі землі. Обговорюють також плани відвоювання від моря заплави річки Дули та інших ділянок затоплених земель. Ось як. Спершу руємо, потім відновлюємо." Чи й не працювали цього року українські студенти при відновлюванні зруйнованого? (УІВ)

Рист злочинності в СССР

На початку вересня ц. р. проголошено в СССР нові постанови для поборювання злочинності. З цього виходить, що попередні суворі закони для поборювання злочинності не дали результатів. Ще в червні 1966 року проголошено було "указ" Президії Верх. Ради СССР "про посилення відповідальнosti за хуліганство". Водночас пороблено заходи для включення населення "в охорону громадського порядку". Організовано зміщення й поширення загонів дружинників, кількість яких зросла до 6 міл. в цілому СССР, на Україні - до 1 міл: Протягом наступних 5 років проголосили в СССР ще дальших 9 "виконаних постанов" щодо цього, але й це не привело до загамування злочинності.

Поняття злочинності в СССР слід трактувати умовно. Злочинами уважають там, наприклад, політичну опозиційну діяльність, а також розкрадання т. зв. "народного майна", що є зумовлене поганими життєвими стосунками й недостатнім забезпеченням това-

рами ширвжитку. У зв"язку з цим дуже популярними й поширеніми є країнські, хабарництво, вслікі економічні шахрайства, спрощення та інші форми класичного советського "блату". Перед у цьому ведуть нові советські пани, що належать до нової еліти. До них право не стосується, за "блатором" вони його обходять. Кають тільки малих плотичок, але чи ж можна покарати більшість населення? Адже майже всі так чи інакше в ССР крадуть. (УІБ).

Нові журнали в Україні

З половини цього року почав виходити в Києві партійний ідеологічний журнал - двотижневик "Під прапором ленінізму". Він друкується на 126 сторінках українською і російською мовами. З серпня ц. р. почав виходити новий квартальник українською мовою "Філософська думка" видання Інституту філософії Академії наук УРСР. З першого числа видно, що його завдання - інтерпретувати марксо-ленінізм. Міністерство освіти УРСР почало в це-му році видавати новий педагогічно-методичний місячник українською мовою п. н. "Початкова школа". У третьому кварталі цього року почав виходити квартальник "Пам'ятники України". Відновлено також випуск журналу "Лісник Академії наук". На початку цього року почали виходити українською мовою ще три місячники українською мовою: "Український театр", "Образотворче мистецтво" і "Музика". (УІБ)

"Шанують" Леніна

Туристи оповідають, що під час святкування 100-річчя з дня народження Леніна в багатьох українських місцевостях знеславлено пам'ятники Леніна. Так, наприклад, в Старому Самборі, в ніч перед ювілейним святкуванням невідомі справці заволікли місцевий пам'ятник Леніна до ріки та його там втопили. В місті Винниках біля Львова хтось перед ювілейним святкуванням надягнув на постать Леніна, що стоїть на постumentі, національну московську ношу - фуфайку, а на голову поклав нічний горщок і написав: "Леніну - від робітників". З того часу у цих місцевостях біля пам'ятників Леніна в день і вночі стоїть варта. За словами туристів, такі ж "шанування" мали місце і в інших місцевостях під час сторіччя з дня народження Леніна. (УІБ).

Змінення русифікаторської політики

Не зважаючи на протести та кампанію опозиційних кіл в Україні, русифікаційний курс продовжується і навіть змінюється. Офіційних даних про русифікацію не можна знайти, їх тримають в таємниці. Проте час від часу можна про це довідатися з різних видань, як ось, наприклад, про русифікацію бібліотек в Україні, про що ми пишемо на іншому місці. Цього навчального року діти в Україні будуть змушенні вивчати російську мову починаючи уже з другого року навчання. На виставці підручників у Москві подавалися статистичні відомості про досягнення советської влади, бо "всього в ССР на навчальний 1970-1971 рік випущено понад два мільйони навчальних підручників більше ніж 60-ти мовами народів ССР". Відвідувачі виставки з України та Прибалтики звернули увагу на той факт, що зі статистики кудись зникли рідні мови дітей понад 40 народів і народностей ССР. За советською статистикою в ССР живе сьогодні 110 націй, народів і народностей. (УІБ)

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюра

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

Ч. 14 (244)

Мюнхен, 20 жовтня 1970 р.

ЧЕРГОВЕ ЗАСІДАННЯ ВО УНРАДИ ..:

Дня 10 жовтня ц. р. відбулося чергове засідання ВОргану УНРади під головуванням Голови ВО С. Довгаля і в присутності Президента УНР М. Лівицького та Голови УНРади Я. Маковецького. На порядку дня були різні біжучі організаційні й політичні справи після закінчення вакаційного періоду.

Заслухано справу приступлення до праці Підготовної комісії для скликання 7-мої Сесії УНРади на чолі з д-ром П. Кашинським. Вирішено піддати думку, щоб рівнобіжно з головною Підготовною комісією покликати до життя допоміжні Підготовні комісії на терені США, Канади й Англії.

В справі проєкту регуляміну Громадсько-виборного сектору УНРади вирішено закликати ще раз зацікавлені чинники, зокрема Політичні реи при Представництвах ВО УНРади в США і Канаді, подати їх остаточні зауваження до оголошеного в З-му числі "Інформації" проєкту регуляміну, після чого проєкт має бути остаточно схвалений. Правничою комісією і переданий на затвердження Президії УНРади. По затвердженю регуляміну Президією УНРади, буде покликана до життя Головна виборна комісія, щоб негайно приступити до переведення самих виборів.

Стверджено, що майже всі Товариства Прихильників УНР і Сприяння УНРаді лояльно виконують свої обов'язки морально-го й матеріального підтримання Державного Центру і після вакаційного періоду приступили енергійно до своєї праці.

На пропозицію Голови Представництва ВО УНРади в США, дир. І. Крамаренка, затверджено членом цього Представництва відомого українського діяча д-ра В. Комаринського.

Крім того засідання обговорило низку підготовних і біжучих заходів у ділянці зовнішніх зв'язків: (УІБ)

НА ТАКІ ФЕЧІ НЕ ВІДПОВІДАЮТЬ

за 1970 р.

В числах 33-34 та 35 ульмівських "Українських вістей" явилися статті В. Гришка й І. В. Гриласа. (якщо Грилас не тотожний з Гришком, то в кожному разі другий відповідає за писання первого), в яких повно особистих образ та неперебірливості лайки на мене та на автора статті в мюнхенській "Меті" за липень-серпень ц. р. "Чи можна УРСР 'перетворити' на УНР?", Богдана Войнаровича. Оскільки В. Гришко пише, що Войнарович - мій псевдонім, вся лайка на нього скерована на мою адресу.

Я готови відповісти навіть на дуже гостру критику - і як громадянин, і як журналіст, і як президент УНР. Але тут ідеться не про критику, а саме, про лайку, яка, до речі, свідчить про без силість навести переконливі аргументи.

На жаль, деякі українські часописи й автори послуговуються такими методами в т. зв. полеміці, що їх аж ніяк не можна називати культурними. Тому мене не вражають особисті образи й перекручування (якщо згадані автори твердять, що В. Гришко ніколи "хоча б в одній якісь статті, хоч одним реченням" не писав про "демократизацію режиму" в ССР, то хай прочитають, для прикладу, бодай статтю "Три кризи..". В. Гришка в "Українсь-

ких вістях" ч. 38-39 за 1969 рік, де в уступі "Криза системи в СССР..." пишеться про "...процес, хоч і обмежено-стриманої, та все ж потенційно-перспективної демократизації" або свідома неправда про мою нібито "запеклу боротьбу проти І. П. Багряного в зв'язку з висуванням його на керівне становище в ДЦ УНР" (загально відомо, що, наспаки, це мене дехто запекло поборював за те, що я висував І. П. Багряного "на керівне становище в ДЦ УНР").

Мене вражають інші речі. Наприклад, фактичне висміювання заслужених ветеранів війська УНР, яких я нібіто збіраюся, як пишуть автори в "УВ", "воскресити" або "відмолодити", .

" при чому до слів "військо УНР" додається зневажливий прикметник "бідне". Або зневажливе ставлення до "якогось там" уряду УНР, при чому слова "уряд УНР" беруться в лапки (написано так: "... 'встановлення влади' якогось там емігрантського 'уряду УНР'; ...").

З уваги на виденаведене я заявляю, що не буду знижуватися до такого рівня "полеміки", отже - не буду відповідати на жодні писання п. Гришка-Гриваса або на інші підібні напади на мене в "Українських вістях" чи де б то не було..

П. С. Якщо хтось цікавиться тим; як я розумію концепцію "відновлення УНР" (в противагу твердженням про "встановлення" влади) і справу, напр., відновлення Збройних Сил відновленої УНР (що мало б, на мою думку, опертися на кадрах вояків-українців нинішньої советської армії), відсилаю до моєї статті в ч. 3 "Інформації" п. н. "Проблеми української визвольної політики". Ця стаття була друкована також в Америці, в щоденнику "Свобода" в чіслах від 133 по 138 за 1970 р. Микола Лівицький (УІБ)

ЗАСІДАННЯ КОМІТЕТУ ПАРИЗЬКОГО БЛЮКУ

Під головуванням Президента Бльоку М. Лівицького, в присутності прибулих членів Президії Н. Інцадзе і Л. Авторханова, Комітет Бльоку відбув 2 жовтня ц. р. засідання. Зроблено підсумки минулодії праці Президії Бльоку й обговорено плани діяльності в зимовому періоді, при чому особливу увагу звернено на заплановані акції в зв'язку з недавньою подорожжю до Лондону Президента Бльоку М. Лівицького. Прийнято до уваги нові контакти Президії Бльоку з Комітетом Радіо "Свобода". (УІБ)

ДЕЛЕГАТСЬКІ ЗБОРИ ОРГАНІЗАЦІЯ "АКЦІЯ СВОБОДИ"

17 жовтня ц. р. в Заарбрюкен (Зах. Німеччина) відбулися Збори організації "Акція Свободи", до якої крім німців, належать і представники різних національних груп понесоленіх Москвою народів (болгари, угорці, естонці, литовці, вірмени, азербайджанці тощо). Від країнців на Зборах були присутніми член ВО УНРади Т. Леонтій член УНРади М. Антохій. Збори заслухали звіту уступаючої Управи її склад, полагодили ряд організаційних спорів і справу дальншого видавання органу організації "Голос Свободи" та інші.

Впірі зі Зборами відбулась "студійна конференція" (16, 17 і 18 жовтня) на якій виголошено низку актуальних доповідей, як, напр.: "Москва-Пекін", "Східня Європа під советським комунізмом" та інші. В цікавих дискусіях, що відбулися на високому рівні, брали участь також українські делегати. Учасники "студійної конференції" були прийняті міністром внутрішніх справ Заарлянді. До нової Управи обрано також українського делегата п. Т. Леонтія. (УІБ)

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюра

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

ч. 15 (245)

Листопад, 1970.

ОГЛЯД ПОДІЙ В УКРАЇНІ І В СССР ч. 10.

Нових 5 років в "язниці для С. Караванського

"Хроніка поточних подій" ч. 15 за 31. 7. 70. приносить цілий ряд докладніших вісток про новий судовий процес над Святославом Караванським, що відбувся в квітні цього року у Владимирській тюрмі і під час якого "додали" Караванському нових 5 років ув'язнення. Його обвинувачували у написанні статті про замирення Заходу зі Сходом і історії розстрілу польських старшин в Катині, у якій він усупереч советській версії доказує, що злочин розстрілу доконали не німці, а НКВД.

Із повідомлення "Хроніки" про процес Караванського можна зробити висновок, що увесь процес мав провокаційно-категівський характер. Як стверджував адвокат Караванського, обі статті, що їх нібито написав Караванський виконано тайнописом друкованими літерами. На думку адвоката, тайнопис виконано такими засобами, яких у жодному випадку не могло бути у в'язні. Пред'явлені рукописів так багато, що їхнє написання вимагало б чимало часу і цього аж ніяк не могли не помітити завжди присутні наглядачі та співв'язні. Проте ніхто зі свідків не бачив Караванського будьколи за такою працею. Виявлення тайнопису вимагає технічних засобів, тим часом на суді показано непроявлені тайнописи, із чого виходить, що його читало тільки КГБ. Таким чином виключається факт поширювання рукописів Караванським, а то й факт виготовлення, бо у зв'язку з виконанням рукописів друкованими літерами висновок графологічної експертизи нібито це письмо Караванського - безпідставний.

Засудження С. Караванського знайшло широкий відгомін серед української громадськості. Ще напередодні судової розправи 16 квітня політв'язнів надіслали листа голові Президії Верховної Ради УРСР (між ними Горинь та Чорновіл), як також і прокуророві УРСР Глуху під заголовком "Знову камерні справи?", в якому протестують проти нового процесу Караванського.

Перше число захалаючого "Українського Вісника".

УІС "Смолоскип" повідомляє, що на Заході дісталося перше число підпільного журналу "Український вісник", що появляється в Україні. Про появу цього журналу свого часу писала "Хроніка поточних подій". "Український вісник" число 1. має 71 сторінку машинопису. В ньому зібрано багато матеріалу про переслідування й репресії в Україні, про заяви й звернення різних діячів культури, арешти й судові процеси, нищення українського церковного життя, про українських політичних в'язнів й русифікацію.

В передмові до першого числа "УВ" кажеться: " 'Вісник' міститиме без узагальнень інформацію про порушення свободи слова й інших демократичних свобод, гарантованих Конституцією, про судові та позасудові репресії на Україні, про порушення національної суверенності (факти шовінізму й українофобії), про спроби дезінформувати громадськість, про становище українських політв'язнів по тюрмах і таборах, про різні акції протесту тощо"... Згідно з непровіреними вістками дотепер з'явилося уже декілька чисел "УВ".

В "язні жіночого політтабору ЖХ 385/3

"Хроніка поточних подій" ч. 15 за 31.8. 70 повідомляє, що з Володимирської тюрми п ревели до жіночого концтабору ЖХ 385/3 в Мордовії таких українських політв"язнів: 1 Катерину Зарицьку засуджену 1947 р. до 25 років за участь в революційній боротьбі ПА й ОУН. "Хроніка" відзначає, що Зарицька до 1947 р. була керівником Українського Червоного Хреста, співробітником підпільного журналу "Ідея і чин" та зв"язковою ОУН. До квітня Зарицька перебувала в Володимирській тюрмі. Її чоловік Михайло Сорока також засуджений до 25 років, перебуває в концтаборі ЖХ 385/ 17А. 2. Галину Дідик, засуджену до 25 років; до початку 47 р. була заступником керівника УЧХ при УПА, потім різвідчиком і зв"язковою ОУН. Арештована в квітні 50 р. Дім, де вона скривалась разом з генералом Романом Шухевичем, був окружений - пише "Хроніка". Шухевич згинув під час перестрілки (або застрелився, бачучи безвихідність становища), а Дідик намагалася покінчти з собою самогубством. До квітня також перебувала в Володимирській тюрмі. 3. Гусак Дарію, зв"язкову ОУН, арештовану в березні 50 р. й присуджену до 25 років: 19 років була у Володимирській тюрмі. 4. Марію Пальчан, зв"язкову ОУН, арештовану 58 р., засуджену до 15 років ув"язнення.

Крім того в тому концтаборі перебувають ще такі політв"язні: Кодене Веруте, литовська колгоспниця засуджена в 68 р. за післявоєнний національний спротив, Гейлане Беруте, нар. 1950 р., донька латвійської письменниці, засуджена 1969 р. до півтора року за вивішенння латвійського національного прапору та цілий ряд жінок, переслідуваних за їхні релігійні переконання. (УІБ)

Радикалізація поглядів серед молоді

У попередньому числі нашого Бюлетеня ми повідомляли про появу нового документу Демократичного руху п. н. "Основи тактики Демократичного руху", який свідчить про радикалізацію поглядів серед частини совєтської молоді. Як відомо, в тому документі говориться про потребу переходу до боротьби з советським режимом підпільно-революційними методами й стверджується, що легальні методи боротьби уже перестарілі.

Вістки, що останній до нас дійшли свідчать про те, що радикальні думки популярні передусім серед наймолодшого покоління 18-22 літніх, які з дотеперішньої практики легальної боротьби, що ось ведеться вже добрих 10 років зробили негативний баланс. В 15 числі "Хроніка поточних подій" повідомляє, що в жіночому таборі ЖХ 385/3 сидять троє молодих дівчат Рогалева Олена, Петрашко і Потемченко, усі з Красноярська, яким саме сповнилося 18 років. Їх арештовано в Красноярську 1969 р. і присуджено до кари по 5 років за такі провини: антисовєтська організація та пропаганда: поширювання листівок; диверсія: підпали адміністраційних будинків - міліції, прокуратури, суду та осібняків "батьків міста".

В тому ж числі "Хроніки" пишеться, що ранком 17 квітня в Тарту (Латвія) в центрі міста згорів дерев'яний постамент з погруддям Леніна. Швидко в іншому районі затримали юнака, робітника, нар. 1952 р., який признався у підпалі. В попередньому числі нашого Бюлетеня ми повідомляли про знеславлювання пам'ятників Леніна в Зах. Україні, що треба ймовірно приписати також молоді. Крім того є всі підстави думати, що в Украї-

ні далі діє підпільна організація Український Національний Фронт, невідоме, але мабуть велике число членів якої перебуває в советських концтаборах. 15-те число "Хроніки" повідомляє, що в таборі № 325/19 сидить Василь Куланін, присуджений до кари 8 років з... приналежність до УНФ. Разом з ним сидить ще двоє українців - Микола Драгиш та Микола Тарнавський, які одержали 7 і 8 років з... участь в підпільній "Марксистській групі" в Одесі і Степан Стикан, засуджений 69 р. на 4 роки за видавання нелегальної вірменської газети "Парос". (УТБ)

Релігійні переслідування

У львівській "Вільшій Україні" з'явилися в жовтні ц. р. дії статті ("Підступні дії уніяцьких фальсифікаторів" - 14 жовтня і "Бузувіри" 21 жовтня), які свідчать про дальшу підпільну дію уніяцької церкви в Західній Україні та про переслідування її вірних. "У своїх ідеологічних диверсіях - пишеться в першій статті - Ватикан користується підтримкою нечисленних уніяцьких священиків і віруючих, які залишились вірними унії... Граючи на національних почуттях частини віруючих, уніяцькі попи намагаються переконати їх у тому, що, мовляв, усі національності в СССР мають свої Церкви, а українці позбавлені такого права". При тому газета сильно нападає на кард. Сліпого, який "запропонував утворити на Радянській Україні уніяцько-католицький патріярхат з місцем постійного перебування патріярха в Києві... І якби не обмірковували ватиканські клеврети з табору українських буржуазних націоналістів і колишні отці-уніяти шляхи повернення Сліпого на Радянську Україну, реалізація цього пляну залишається утопією"

У другій статті приводяться деякі дані про переслідування уніяцьких священиків та вірних. У травні ц. р. на площі Богдана Хмельницького біля церкви Юрія у Львові заарештовано Михайла Беньковича, який "з власної ініціативи за рекомендацією уніяцьких попів" трилюдно голосив релігійне слово. При тому газета пише, що уніяцькі священики діють підпільно, проголошуячи "унія і живе, боротьба продовжується". В сім'ї Кобилюхів відбрали малолітніх дітей Славка і Галю та відставили їх до школи-інтернату, бо в їх мешканні була "релігійно-уніяцька обстановка". В селі Колодієва, Рожнятинського району арештовано і засуджено на три роки ув'язнення 35-літнього Мирослава Кузьминського, кол. ссржанта Сов. армії за те, що він "виготовив понад двісті ікон-фотографій" й у Львові торгував ними. "У Львові мешкає багато колишніх уніяцьких священиків і монахів - пише "ВУ". Живуть і працюють... Та коли деякі з них ведуть активну уніяцько-націоналістичну пропаганду, радянське правосуддя карає їх".

Згідно з повідомленням "Хроніки поточних подій" ч. 15 в Білорусі далі продовжують силово закривати рештки римо-католицьких костелів. Костел закрито в містечку Нова Руда Гродненської області й перемінено його на зерносховище. Голова Виконкому Гелакова їздila аж до Москви за дозволом на закриття костела. Прокання вірних не закривати костела - залишилися без успіху. Літом 69 року закрито також костел в с. Шучіні Гродненської області. Священик відказався залишити своє пастув.

Шляхи в Україні

В статті "Спорудженню шляхів - постійну увагу" "Радянська Україна" за 20. 10. ц. р. пише про великі успіхи в галузі будівництва шляхів в Україні. Насправді є це пропагандивний блеф. За

советськими статистичними даними 40 відсотків сільської людності живе поза битими шляховими сполученнями, або інакше каючи, кожної весни й осені потапає в болотах як за давніх часів. За даними УРЕнциклопедії в Україні було 1964 р. 21,7 тис. кіл. залізниць, 63,3 тис. км автомобільних шляхів та 4,8 тис. км. водних трас. Для порівняння, втроє менша Західна Німеччина 3.617 км. автострад, 1599651 км битих шляхів, також залізнична мережа З. Німеччини втроє разів густіша від української. До того слід ще додати, що нових модерних автомобільних шляхів немає і третини з поданих відомостей про "автомобілеві шляхи", бо ці шляхи не мають в більшості асфальтного, цементового чи іншого покриття, яким покриті всі шляхи в Зах. Німеччині. Так само немає підстав надіятися, що режим збирається нові автомобілеві магістралі на Україні будувати. Поправляються тільки старі шляхи, що їх СССР дістав у спадку від царської Росії та Австрії. (УІБ)

Пленум Правління Спілки Письменників України

"Літературна Україна" за 20 листопада ц. р. повідомляє про те, що в Харкові 17-18 листопада відбувається Пленум СПУ під гаслом "Людина праці в українській літературі". В тому ж числі "лу" поміщена доповідь Василя Козаченка про "удівника комунізму - героя сучасної літератури". Доповідь деякою мірою відкриває глибокий конфлікт між письменниками, зокрема молодшими та партійною лінією, яка вимагає від них партійного зображення соціалістичних героїв, зображення людини в зв'язку з працею, виробництвом. Не зважаючи на партійний натиск таких творів, які, як каже Козаченко, "гідно ідивали б нинішній стан комуністичного будівництва..., розкривався наш сучасник - людина труду і мислі" - ще дуже мало. Прямо, письменники не хочуть на ці теми писати. Через те "більшість творів про наш сьогодення присвячені так званій морально-етичній темі." Іноді, як каже Козаченко, під цим виглядом з'являються твори на лад "ультрасучасного розуміння 'своди особистості' в яких культівується 'відступництво від норм комуністичної моралі'". Козаченко стверджує, що хвиля "псевдоінтелектуальності" ще утримується і "знаходить адвокатів з-поміж декотрих критиків". Серед повістей, що їх у зв'язку з цим Козаченко зараховує до цієї категорії, він говорить про повість "Еврика" (журнал "Дніпро" ч. 2, 1967), у якій він спостерігає "кепкування над громадсько-патріотичним ритуалом життя заводського колективу, твердження про нівельованість особи в советському суспільстві, поетизацію самотності і вседоступності жінки. У творчості молодих авторів Козаченка добачає зосередження творчої уваги на неістотних явищах. Вони відриваються від суспільних справ, займають соціально нейтральну позицію. (УІБ)

Розбещений шовінізм

УІС "Смолоскип" повідомив про трагічні наслідки хуліганського бандитизму молодих російських шовіністів у Львові. Почувши звуки українських пісень, що доносилися з залі, де відбувалася вечірка випускників, хулігани увірвалися на залю і вигукуючи грубу російську лайку, з ножами кинулися на присутніх та на смерть зарізали одного учасника, а інших поранили. Так само і на вулицях Львова російські хулігани нападають на тих, хто говорить українською мовою. Вістки про шовіністичну російську розбещеність, що дійшли зі Львова не єдині. Про це писалося уже в виданнях захалявої літератури. Так, наприклад, Дзюба у своїй книзі "Інтернаціоналізм чи русифікація?" згадує, що російські шовіністи в Києві попадають в шал, почувши українську мову та обкидають лю-

дей неперебірливою російською лайкою й епітетами "бандеровци". В "Листі української молоді Дніпропетровська" також пишеться про рознузданість російського шовінізму в Дніпропетровську. Валентин Мороз у "Хроніці опору" пише, що в Косові хулігани нападають під час ярмарків на станки з писанками і їх ницятимуть. Чимало вісток про розгорнення російського шовінізму в Україні приносять туристи. Слід при тому ствердити, що уся ця кампанія втішається таємною протекцією режиму, чого найкращим доказом був відомий випадок з Тельновою, яка знеславила пам'ятник Шевченка в Києві. Після цього покарали не Тельнову, а тих, хто подав до прилюдного відома цей випадок.

Можна думати, що прояви розбещеного російського шовінізму в Україні є тільки доказом росту опозиційних національних сил і страху перед тими, перед тим, що буде в недалекому майбутньому. Немає сумніву, що цей російський шовінізм викличе відповідну реакцію, мобілізуватиме й активізуватиме щораз то пирші кола молоді. (УІБ)

"Міняйте ідеологію"

У 15 ч. "Хроніки поточних подій" приведено цікаву розмову між молодим ленінградським математиком Р. Пименовим, якого після цього вдруге арештували, і партійним бюрократом, ідеологічним секретарем Ленінградської області Медведевим. Засудивши критичне ставлення Піменова до різних політичних кроків режиму, Медведев сказав між іншим таке: "Чого Ви хочете? Якщо Ви думаете, що будьколи дозволимо говорити і писати про все, що кому бажається, то цього ніколи не буде. До цього ми не допустимо... Міняйте ідеологію! Звичайно, у нас недостатньо сил, щоб заставити всіх людей однаково думати, но в нас поки що є достатньо сил, щоб не давати людям діяти на нашу шкоду. Ніколи, жодних уступок в ідеологічному питанні не буде. Раз на завжди про це забудьте"...

Ці м'ябито тверді слова застрашування й хвалькуватість про силу в дійсності свідчать про страх перед майбутнім та наростання непевності щодо дального розвитку подій. В дусі слів Медведєва з'явилася останньо також стаття у "Правді", де режим уже офіційно заявляє про свою непохітність й небажання піти на будьякі поступки. У зв'язку з тим нереальними слід уважати надії деяких українських політичних кіл на еміграції на можливості поступок з боку режиму. (УІБ)

Сучасне становище в органах КГБ

Дехто на Заході й серед частини наших емігрантів ще далі приписує всесиль і можливості КГБ. Тим часом усе свідчить про те, що КГБ перестал уже бути "залізним рам'ям" партії і навряд чи за сучасних умов могло б знову ним стати. Ми бачимо щораз то більше поширювання в ССР "захалявної літератури" і КГБ не в силі того процесу припинити. Перед нами ось уже 15 число "Хроніки поточних подій", що регулярно що два місяці появляється і КГБ не змогло дотепер відкрити її видавців. Чимало спеціалістів на Заході думає, що пошесть лібералізму продісталася та-кож у ряди КГБ. Цей погляд нещодавно був висловлений на сторінках лондонського "Таймсу", який пише, що ситуація в КГБ нагадує подекуди останні роки царської Охранки, коли то в її рядах опинилося багато прихильників лібералізму, до царського режиму опозиційних людей. Зокрема, на думку газети, в КГБ сидить багато противників неосталінської лінії. (УІБ)

Справа Амальрика

В Свердловську засуджено до кари трьох років концтаборів Андрія Амальрика. Адвокат Амальрика заповів касацію, хоч Амальрик цього не вимагав. Уже на початку процесу він заявив, що уважає суд некомпетентним, бо принцип свободи слова виключає питання вини. У своєму кінцевому слові, що тривало одну годину, Андрій Амальрик порівняв судовий процес проти нього з середньовічними відьомськими процесами.

"Судове переслідування за вислів думок чи поглядів - сказав Амальрик - нагад з мені середньовіччя з його відьомськими процесами і індськими заборонених книжок. Але коли в середньовіччі боротьбу проти естичних думок деякою мірою можна пояснити робіт гійним фанатизмом, то усе це, що сьогодні діється можна пояснити болгунством режиму, що бачить небезпеки в поширенні будьяких думок та ідей, чужих керівній бюрократії. Ці люди розуміють, що упадок кожного режиму завжди починається ідеологічною капітуляцією. Тоді як вони говорять про ідеологічну боротьбу, в дійсності погрожують карами та переслідуваннями за ідсі чим виявляють своє ідеологічне безсилия. У своєму страху вони спираються на кримінальні кодекси і тюрми. Страх був такий великий, що мене боялися судити в Москві і через те переселено мене аж до Свердловська, думаючи, що таким чином процес знайде менше відгуку." (УГБ).

Воєнний трибунал над старшинами Балтфлоти

Воєнний трибунал Прибалтійської флоти судив воєнних інженерів Балт. воєнної флоти Г. Гаврилова, А. Косирева і Парамонова. Ходили вістки, що їх присудили до кари смерті. Тепер "Хроніка" ч. 15 повідомляє, що за організацію "Союзу боротьби за політичні права" їх присудили: Гаврилова - до 6 років концтабору суворого режиму, Косирева - до 2 років, а Парамонова визнали божевільним і замкнули в психіатричну лікарню спеціального типу в м. Черняховську.

"Союз боротьби за політичні права" ставив свою метою здійснення в СССР демократичних прав і свобод, гарантованих Загальною декларацією прав людини. Арешти проводились в травні 1969 р. При розшуках працівники КГБ нібито знайшли друкарню, призначену для випуску нецензурної літератури. Органи КГБ приписують Гаврилову авторство "Відкритого листа громадянам Співдружності Союзу" підписаного під іменем Алексеєв. В зв'язку з цим КГБ арештував і перевів ознакою сотні людей в Ленінграді, Хабаровську, Ризі, Баку, Пермі, Харкові і навіть в Польщі. Група плянувала видавати газету "Демократ". Одного з прихильників групи Солдатова також посадили в божевільню.

11 грудня 1969 р. в Тарту арештували Райво Лаппа, лаборанта Тартуського університету, Андреса Вису, шоferа, Енна Паулуса, шлюссаря. Від 9-15 червня ц. р. їх судили, обвинюючи в зберіганні зброї і створенні організації, що виступала б зі зброяю проти советської влади на випадок конфлікту між Естонією й СССР. Лапп отримав 5 років тюрми, Виса - 3,5 років, Паулус - 2,5 років. Одного з арештованих Тамм присудили до 3 років умової кари. (УГБ).

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

ч. 1 (247)

Мюнхен, 9 січня 1971 р.

З ВЕРНЕНИЯ

ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУBLІКИ В ЕКЗИЛІ МИКОЛИ ЛІВІЦЬКОГО ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА НА БАТЬКІВЩИНІ І НА ЧУЖИНІ
/Це звернення буде передано в Україну через Радіо/

УКРАЇНЦІ І УКРАЇНСКИ!

Від імені Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі, а зокрема від імені екзильного Уряду УНР, я хочу привітати всіх українських громадян і громадянок зі Святом нашої Державності 22 січня, зі Святом Самостійності і Соборності. Особливо я вітаю тих наших земляків і землячок, які перебувають далеко від нас, в умовах режиму російсько-советської окупації, і не мають спроможності ані відзначувати цього великого нашого національно-державного Свята, ані взагалі свободно висловлювати свої погляди, проте - ми певні в цьому! - носять у своїх серцях гарячу любов до своєї поневоленої Батьківщини й ідею визволення Українського Народу.

В день Свята Державності ми звикли пригадувати собі добу відродження Українського Народу, добу Української Визвольної Боротьби. Ми пригадуємо, як по лютневій революції 1917 року постав у Києві революційний український парламент - Українська Центральна Рада, в якій провідну роль відігравали такі визначні українські діячі, як проф. Михайло Грушевський, Симон Петлюра, Володимир Винниченко й багато інших. Пригадуємо, як Центральна Рада своїм ІУ-им Універсалом з 22 січня 1918 року проголосила ці невмирущі слова: "Однині Українська Народна Республіка стає самостійною, і ні від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу". Як рік пізніше другий з черги український парламент Трудовий Конгрес, підтвердив ІУ-ий Універсал і як 22 січня 1919 року було проголошено злуку, соборність українських земель, що урочисто стверджено словами Універсалу Директорії УНР: "Віднині є єдина незалежна Українська Народна Республіка".

Пригадуємо далі, як на молоду українську державу пішли війною вороги: більшовицька Москва, колишні царські, реакційні генерали Денікін, Брангель та інші й деякі наші західні сусіди. Як по трилітній героїчній війні наша Армія не могла встояти против переважних ворожих сил і мусила, разом із законним Урядом Української Народної Республіки на чолі з Головним Отаманом Симоном Петлюрою, піти на чужину, щоб звідціля цей уряд - іншими методами й засобами - міг провадити боротьбу за визволення України з-під боржої окупації.

Пригадуємо, як у накинутій силою московсько-більшовицьких багнетів УРСР, Українській Радянській Соціялістичній Республіці, що її в 1923 році так само силою втілено до Союзу Сovетських Соціялістичних Республік, ССРР, - як у цій нібито, за словами соvетської пропаганди, "суверенній українській державі" винищено і заслано до концтаборів Сибіру мільйони українського населення, як винищено українську інтелігенцію, цвіт українського селянства і робітництва, як шалів терор під час примусової колективізації, штучного голоду або т. зв. "ежовщини". Як, врешті, на території

України відбувалася жахлива друга світова війна, коли дві хижачь-
ці потути - гітлерівська Німеччина й комуністична Москва - зма-
галися за те, кому мати в своїй колоніяльній залежності багаті
українські землі.

Оце ці події та історичні факти - радісні й прекрасні по-
чатків нашого новітнього відродження, героїчні і повні самопосвя-
ти доби Визвольної Боротьби або сумні і жахливі часів ворожих
окупацій - що приходять нам на гадку, коли ми відзначаємо день
Української Державності. Та в цей день ми мусимо думати також
про сучасне і про майбутнє українського народу - про те, як нам
далі провадити нашу національно-визвольну політику.

Насамперед - хто ми такі і чого ми вважаємо за свій невід-
клиничний обов'язок діяти, провадити нашу національно-визвольну ак-
цію? Державний Центр Української Народної Республіки, від імені
якого я до Вас звертаюся, складається з таких органів: Президент
і Віцепрезидент УНРеспубліки в екзилі, Українська Національна Ра-
да з ії Президією, як наш екзильний передпарлямент, і Виконав-
чий Орган УНРади, тобто екзильний Уряд УНР. Ми являємо собою
спадкоємців - якщо не фізичних, то духових - українських парля-
ментів і українських урядів, які за короткий період свого віль-
ного існування на території Української Народної Республіки
справляли владу в Україні й боролися проти її ворогів. Ми про-
довжуємо діло того Уряду УНР, який мав законні повновласті від
українського народу через його вільні парляменти і який, аж до
трагічної його смерті 1926 року в Парижі, очолював Головний Ота-
ман Симон Петлюра. Ми вважаємо, що повновластя цього легального
українського уряду не вигасли дотепер, бо від часу окупації України
московсько-більшовицьким військом не було в ній ані одних
справді вільних всенародних виборів.

Якщо ми затримали державні форми нашої діяльності на чу-
жині, то це тому, що, виступаючи з меморандумами і зверненнями
до чужинецьких чинників міжнародного світу, ми, звертаючись
від екзильного уряду УНР - саме уряду, а не лише від окремих
політичних і громадських організацій - цим самим яскраво підкрес-
люємо, що Україна і її народ не скапітулювали, не визнали чужо-
земної окупації і невхильно прагнуть відновлення своєї справді
суверенної і соборної держави.

Наше існування і наша акція, як легального екзильного українського уряду, потрібні також для українців на батьківщині, що
прагнуть відсвіти свою незалежну державу. Бо якщо в підневіль-
них умовах російсько-совєтської окупації не може існувати са-
мостійницький центр у формі українського уряду, то хай наші зем-
ляки в Україні знають, що закордоном існує їх легальний, вільний
уряд, який презентує прагнення українського народу до віднов-
лення його незалежної держави і який, саме як уряд, стверджує
непримиренність українців до чужоземної окупації.

Діючи на чужині на підставі самостійницької концепції від-
новлення незалежної української держави, ми є певні, що така
концепція відповідає прагненням українського народу на батьків-
щині, відповідає найкращим представникам українського робітни-
тва, українського селянства й української інтелігенції. Чи ця
наша певність потребує наведення якихось конкретних доказів?
Ми такі докази маємо! Але й без них - чи можна припустити, щоб
якийсь народ, якась свідома себе нація могла добровільно зрек-
тися від свого незалежного національного і державного життя?!
А до того ще такий народ, як незламний український народ, який
поніс стільки кривавих жертв задля свого визволення!

Коли ми говоримо про визвольно-самостійницькі прагнення
українців, що перебувають на батьківщині, чи ми цим не виклика-
ємо збільшення на них репресій з боку окупаційної влади? Ні, бо,

по-перше, ми говоримо загально, не називаючи жадних імен. І, по-друге, про такі прагнення українців чудово знають представники окупаційного режиму і не потребують аж від нас про них довідуватися. Позатим - якби ж могла здійснитися мета українського народу - відновлення його незалежної держави - якщо б про це постійно не згадувати, щоб вона доходила до свідомості чужинецького світу і, насамперед, до свідомості не тільки провідної верстви, але й широких мас усього українського народу?! Так діяли політичні емігранти з усіх країн, які боролися за своє визволення.

Дехто в нас на еміграції поширює погляд, що в боротьбі за права українського народу на батьківщині беруть участь тільки українські комуністи, діючи легальними методами. А ці комуністи хотять лише покращання умов життя для українців, хотять припинення політики русифікації й нищення української культури, хотять досягнення прав у межах советських конституцій. Але українські комуністи не хотять, мовляв, зміни комуністичного режиму, не хотять відірвання України від ССР і не хотять відновлення справжньої суверенної української держави.

Нам невідомі думки і переконання кожного з таких українських комуністів, бо в душі їм ми заглянути не можемо. Проте, ми знаємо, що за права українського народу боряться всі українські патріоти на батьківщині - чи вони належать, чи ні, до комуністичної партії. Існує спротив легальний і спротив у підпіллю, де висувають претензії повної самостійності української держави. Ми вітаемо всіх українців, які хотять усунути кривди, що діяться супроти українського народу. Але ми знаємо, що в межах советських конституцій жадних прав здобути не можна, бо режим російсько-советського імперіалізму не має ніякого наміру йти на якісь поступки в напрямку демократизації. Цей режим буде далі втримувати Україну в колоніальній залежності і в стані національного, політичного і господарсько-соціального гніту. Тільки цілковите визволення України і відновлення її незалежної держави може дати волю й країні умови життя для українського народу. Думаємо, що до такого переконання повинні прийти й усі українські комуністи, які водночас є українськими патріотами.

Советська пропаганда ширить ганебні наклепи проти української еміграції, зокрема проти ДЦентру УПР в екзилі.

Ганебним наклепом є, нібито Державний Центр УПР і його діячі працюють за гроші якихось чужоземних агентур. Його підтримують морально і матеріально Товариства Прихильників і Сприяння УНР і УНРаді, що в різних країнах західного світу збирають пожертви серед українського громадянства на визвольну акцію нашого Державного Центру. При цьому діячі ДЦентру живуть і виконують свою працю в зліденних умовах і без потрібного апарату, бо матеріальні засоби дуже недостатні.

Ганебною неправдою є, нібито ми хочемо віддати Україну якимсь новим чужоземним окупантам чи чужоземному капіталові. Ми боремося за визволення України від будь-якого чужоземного панування чи впливу.

Ганебною неправдою є твердження советської пропаганди, нібито ми хочемо відновити в Україні панування поміщиків і фабрикантів або накинути їй владу національного уряду УНР. Проте це не раз складали авторитетні заяви діячі Державного Центру, а, зокрема, я говорив кілька років тому на цю тему так: "Нашим гаслом є відновлення суверенної і народоправної Української Народної Республіки. Як це треба розуміти? Ясно, коли ми кажемо 'відновлення', то це не означає повороту в Україні реакційних форм правління, повороту колишніх дідичів-поміщиків, фабрикантів і поліції-жандармів або насадження тоталітар-

но-Фашистського режиму - всього цього в Українській Народній Республіці не було. І ясно також, що хоч Українська Народна Республіка мала в своїй програмі дуже поступові соціально-економичні й політичні засади, проте не все в майбутній вільній Україні мало б бути таке, як 50 років тому. Бо життя пішло наперед. Коли ми кажемо, "відновлення УНР", то це означає, що українці, "там" і українці "тут" прагнуть відновлення: "справжньої суверенності своєї національної держави; свободи і демократії-народоправства; режиму соціально-економічної справедливості; і, беручи на загал, відновлення того стану, в якому було б можливе повсякчасне свободне волевиявлення українського народу, як то було 50 років тому за проголошеної з волі українського народу Української Народної Республіки. А в своїй відновленій українській державі українці матимуть змогу встановити у себе такий державно-політичний і соціально-економічний лад, якого вони собі забажають". Отже, це програма, до якої свободно можуть приєднатися й ті українські комуністи, які стануть на шлях незалежності України і знесення тоталітарного режиму і державного капіталізму, що тепер панують в СССР. А щодо т. зв. "накинення влади" сучасного екзилового уряду УНР, то в нас давно вже є прийнята постанова, що ми визнаємо кожний справжній уряд і справжньої суверенної української держави, який здобуде владу в Києві, і передамо йому своїй повновласті, що походять від Української Центральної Ради і Трудового Конгресу.

Такою ж ганебною неправдою є, нібито ми сподіваємося і хочемо війни поміж Заходом і СССР. Ми війну відкидаємо, бо вона принесе страшні спустошення для України і для всього людства. Визволення України прийде, на наш погляд, шляхом солідарного руху спротиву всіх поневолених російсько-советським імперіалізмом народів, не виключаючи і таких росіян, які чесно і мужньо признають за неросійськими народами право на державну незалежність і відокремлення від Росії.

Наши тяжкі обов'язки репрезентації української самостійницької ідеї ми, спираючись на духовій солідарності з українцями на батьківщині і на підтримці українського патріотичного громадянства в країнах Заходу, виконаємо до кінця, тобто до того часу, коли в Києві буде урядувати справжній уряд справжньої суверенної і народоправної української держави.
9-го січня 1971 року.

/Українське Інформаційне Бюро/

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainianischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

Ч. 5. (253)

Травень 1971 р.

ОГЛЯД ПОДІЙ В УКРАЇНІ І В СССР Ч. 14.

Партійний з"їзд КПУ й КПСС

В березні ц. р. відбувся в Києві ХХІV з"їзд КПУ, що пройшов по лінії традиційних партійних штампів. Перший секретар КПУ Петро Шелест у своїй довжелезній доповіді говорив про досягнення та про дальші "бойові завдання партії" - прискорення науково-технічного прогресу, підвищення ефективності виробництва, піднесення сільського господарства, підвищення життєвого рівня народу тощо. Малими дозами просочувалася крізь його слова й так звана критика "недоліків", хоч насправді глибокої аналітичної критики дійсних недоліків, як в економіці, так і на громадсько-культурному відтинку він і не провів. Повною мовчанкою збув він критику молодої генерації, що стосується національної політики й оборони прав української мови та культури неначе забувши свої таки слова про потребу піклування українською мовою. Замість підтримати вимоги молодої генерації, Шелест ще й погрожував їм, мовляв, вони потуряють антисоціялістичним силам й страшив їх "небезпекою" агресивного антикомунізму й "буржуазним українським націоналізмом". В загальному увесь перебіг з"їзду не вініс нічого нового, пішов старими коліями советської пропаганди й виявив, що верхівка компартії в Україні повністю стоїть на службі московського центру та його політики "злиття націй". Даремно від неї можна сподіватися будької допомоги в обороні прав українського народу.

В подібному стилі казенної партійщини пройшов і ХХІV з"їзд КПСС, що відбувся в березні-квітні в Москві. Головним актором на ньому був ген. секретар КПСС Леонід Брежнєв, який виголосив семигодинну промову з обговоренням міжнародного становища СССР, економічної політики партії (підсумки восьмої п"ятирічки, зростання добробуту, програма дальнього розвитку сільського господарства, науково-технічний процес), соціально-політичного розвитку "радянського суспільства", питань внутріпартийного життя тощо. Не зважаючи на різноманітність і багатство тем, уся доповідь Брежнєва також не виходила поза рамці загально-советської фраzeології, офіційного оптимізму й обіцянок в стилі майбутнього советського раю, що його обіцяли ще за часів Сталіна. Проте, проблем, що турбують вдумливих людей з-поміж кіл советських вчених та молодої інтелігенції Брежнєв також не зачепив, він тільки в загальних словах громив критиків. "Партія і народ не мирились і не будуть миристися - сказав Брежнєв - зі спробами - з якого б боку вони не виходили - притупити нашу ідейну зброю, заплямувати наш прапор. Якщо літератор зводить наклеп на радянську дійсність, допомагає нашим ідеологічним противникам боротися проти соціалізму - то він заслуговує лише одного - громадського презирства."

Ще до з"їзду ходили цілком поважні чутки про те, що на ХХІV з"їзді заплановано реабілітацію Сталіна. Про це останньо говорив французький комуніст, нещодавній член політбюро французької компартії Гароді в інтервю для німецького тижневика "Шпігель".

Гароді заявив, що від пляну ресталінізації в Москві відступили тільки під впливом спротиву з боку представників різних комуністичних партій Захаду. Брежнєв у своїй доповіді згадав про дві крайності, з одноголоскою натиск на продовження десталінізації, а з другого "спроби обілити явища минулого". Партия ніби засуджує і один і другий курс. Проте, як загально відомо, партія потуряє неосталіністам, а всіх, хто вимагає поглиблених ресталінізації - таким чи іншим способом переслідує.

Брежнєв у своїй доповіді нераз і не двічі покликується на Леніна. Гароді у згаданому нами інтервю заперечує право КПСС називати себе ленінською, а КПСС називає "екстремною перверсією бюрократичного й деспотичного порядку". Крім того Гароді відмовляє сучасному совєтському ладові права називати себе соціалістичним.

Ні з"їзд КПУ ні КПСС не внесли нічого нового в партійну політику. Вона на всіх відтинках життя йде старими втертими шляхами, як каже Гароді "соціалістичного бонапартизму", випрацьованими ще за часів Сталіна. В галузі національної політики партія продовжує курс на злиття націй, тобто курс русифікації неросійських народів. (УГБ)

Злочини НКВД творили...оунівці

Відступаючи з українських земель під час другої світової війни, НКВД знищило тюрмах тисячі людей. Ще й тепер живе чимало, людей, що чудом зрятувалися під час цих злочинних дій НКВД у Львові, Тернополі, в Рівному, Вінниці і чимало інших міст. Не заперечував злочинів НКВД за сталінських часів і Хрушчов у своїй доповіді на ХХ з"їзді КПСС.

Усе це, однаке не перепокожає діялким сучасним кагебігським писакам твердити цілком протилежне. Так, наприклад, на сторінках "Літературної України" за 30 квітня ц. р. з'явилася стаття "Запрограмована фальш", у якій висувається твердження, що злочини НКВД творили не чекісти, а...оунівці. За словами автора статті, якось Вільного, оунівці пробралися до Львова, коли совєтські війська ще тримались у Львові і бої йшли на підступах. "Саме оцей "нічний час" і потрібний був оунівцям. Вони чинили в місті свою чорну справу, давши потім в руки фашистам "докази більшовицького терору", зафіковані бліцами кореспондентів і розтрублені геббелевською пропагандою"! До речі - продовжує Вільний - радянський генерал М. Попель згадував якось, що у Львові відступаючі підрозділи обстрілювалися з джів і під "їздів оунівцями, переодягненими у червоноармійську форму. Їх отак у червоноармійській формі й творили оунівці криваву помсту, намагаючись заплямувати добре ім'я славного радянського воїнства".

Як з цього видно, сучасне КГБ, спадкоємець НКВД хоче переконати людей, що не НКВД, а ОУН масово вбивали людей по в"язницях. Можливо, незабаром припишуть ОУН також інші сталінські злочини, наприклад, примусове виселювання кримських татар та інші малі народи. Мовляв, ОУН робило це, щоб заплямувати добре ім'я НКВД.

Русифікація - "злісна вигадка"

В журналі "Мовознавство" (ч. 2 за 1971 р.) з'явилася стаття М. Тарасюка п. н. "Мовна дійсність в УРСР і злісні вигадки", яка заперечує док. зні фактами й числами твердження українських вчених та публістів на чужині про дискримінацію української мови та культури в Україні. Стаття повторяє уже давно відому пропагандистську фразеологію про рівноправність української мови в ССР, про її "розквіт" і "високий авторитет", псиликуючися при

тому на... соєтське законадавство і конституцію. Чимало уваги присвячує стаття розвиткові українського мовознавства за совст- ських часів, подає статистику українського шкільництва, кількі- сть українських книжкових видань. Бажаючи підмурувати свої "ар- гументи", Тарасюк, покликаючися на критику мової політики в Канаді, переведену деякими українськими вченими з зимогою рівно- правности усіх мов в Канаді, намагається прирівняти су- часний мовний стан в Україні з Америкою, мовле, у нас україн- ська мова широко розвивається, а в США й Канаді "буржуазні уря- ди" забезпечують привілеї державних мов. "Забув" він тільки до- дати, що Україна є бодай формально "супереною" республікою, у якій живе понад 75 відсотків українського населення, а Канада й США є країнами.

в яких українці творять новелику меншість.

Тарасюк взагалі заперечує русифікацію йзакидає "українським бур- жуазним націоністам" фальсифікаторством. Тим часом маємо сьо- годні в Україні цілий ряд праць, які зийшли з-під пера моло- дих українських комуністів, як от Дзюба, Чорновіл, дніпропетров- ська молодь, що в них розгорнена широка картина дискримінації української мови та культури. На нашу думку явним фальсифікатор- ством займається "вчений" ("Мовознавство" є органом Академії на- ук УРСР) Тарасюк, який не бачить ні русифікації високого шкіль-ництва в Україні, ні зростання впливу російської мови, про що свідчать статистичні дані з останнього перепису населення, ні смішно малі тиражі українських книжок, ні брак чужомовних словників видань тощо. (УІБ).

Валентин Мороз: "Мойсей і Датан".

У цьому есеї засуджений нещодавно до довголітньої в "язниці" Ва- лентин Мороз зачіпає проблему національної вторинності, аналізу- ючи й оспорючи статтю білоруської поетки Євдокії Лось, поміще- ну у московській "ітературній газеті". На відміну від інших "інтернаціоналістів", що ховають відсутність національної гід- nosti під хоча б ріденьку димову заслону - каже Мороз - Лось ві- дверто проголошує, що Білорусь для неї "вторая Москва": - "Луга у нас одни, и снега у нас одни, и одна у нас, почти что говорка (речь): белорусская, русская". Мороз доводить, що при такому по- чутті вторинності відносно Росії у білоруса не може бути повно- цінного білоруського патріотизму. Білоруський патріотизм Євдо- кії Лось - це патріотизм обласний, місцевий: "Ви вже давно не вважаєте Білорусію народом, а фразу "білоруський народ" вживаете по інерції. Білоруська нація не є для Вас необхідністю - Вас вла- штовує Білоруська губернія"...

Висміюючи рус "ікаторську тезу про "неизбежность слития наций" Мороз каже: " як будничим став би світ, коли б Ваші рожеві схеми дійсно були б историческими неизбежностями". Що лишається люд- ні, коли прог... мусить бути, попереду - гарантований рай... Нема ніяких гарантованих прогресів... Істина конкретна - як і добро, правда і краса. Істина - національна. Тобто вона одна для всіх; але з мільйонами граней. І до кожної нації повернута однією неповторною грани. Місія нації - знайти свою грань, яку ніхто крім неї не знайде і цим збагатити людство." Мороз доводи- ть, що у повноцінної духовно людини нація, вітчизна повинна бу- ти цінністю над усім цінностям... Нема ніяких прогресів, які б автоматично гарантували нації на право існування. Нація може ж и- ти тільки тоді, коли є люди, які готові за неї вмортити; коли є бі- лоруси, перед якими не виникає питання "а зачем Белоруссия?", ко- ли сини її вірють, що їх нація - богообрana, вважають свій на- род найвищим витвором історії..." Автор вважає, що у білоруса,

який має почуття вторинності відносно Росії, не може бути ні людьми, ні дружби з російським народом: "Але чи дійсно є любов"ю те, що Ви за любов приймаєте? Любов? Між ким? Між мисливцем і мисливським пском? Любов, дружба можливі між різними... Білорус може дружити з росіянином. Може - але тільки ставши на повний зріст. Може, але тільки вихованчи в собі повноцінну національну свідомість..." (Український вісник - ч. 2). - (УІБ).

Примусові виселювання продовжуються

На Заході став відомим цілий ряд звернень кримських татар до Комісії прав охорони людини при ООН, а також до світової громадськості. Частина західньої преси подала про ці звернення широкі звідомлення. Звернення - це крик розпуки тисячів кримських татар, що намагаються повернутися на свою рідну землю і знову попадають у коловорот советського насильства, нових примусових виселювань. Усіх тих, що повернулися на Крим на сталінський лад ніччю силою саджають до поїздів і викидають з Криму.

В одному з цих звернень сім'ї Дугу Ізмаїла читаємо: "Після відбуття 23-літнього заслання, в вересні 1967 р., у зв'язку з указом Президії Верховної Ради СССР від 5. IX. 1967 р., який начебто зняв з кримських татар безпідставні обвинувачення з 1944 р., ми повернулись на свою рідну землю, розраховуючи, що врешті стали ми рівноправними громадянами СССР. Але це, з чим ми зустрілись на нашому Кримі, - відкрита ворожість, ненависть кримських керівників, переконали нас в тому, що указ советського уряду був тільки обманом громадської думки і ще однією наругою над кримським народом. Найнаглішим способом, замучуючи і знущаючись над нами, нас змуслили покинути нашу батьківщину".

Методи насильства і примусового виселення застосовують до тисячів кримських татар, що повернулися з заслання на Крим. Ось як описується це примусове виселення в іншому листі до ООН, написаному Бейтулаєвим Шевкетом і Келяновою: "В ніч 28 на 29 червня 1969 р. до нашого дому під"їхали: автобус, вантажна машина й автомобіла швидкої допомоги. Тоді наша сім'я спала. Ми почули стук у вікно і крик: - Бейтуляєв, відчиняй двері!.. - З просоння ми не знали, хто стукає і кричить до нас. Не довго думаючи, нічні розбійники розбили скло у вікні й освітили кімнату... Ми, перелякані, лежали, не розуміючи, хто вривається в наш дім і не відчиняли дверей. Обійшовши дім з-заду, вони розбили скло, поломили віконні рами й вдерлися до середини. Ми пізнали голос начальника міліції Білгородського району Новікова, що командував цілою мерзотною"операцією". З ним у кімнату увірвалась 16 дружинників, 5 жінок і 4 мужчини в міліцейській формі." Дальше в листі описується методи брутального викидання з дому дітей, цілої родини. Всіх їх силою засадили до авт, відвезли на станцію і потім також насильно убгали у вагони.

З інших звернень до ООН виходить, що акція виселювання кримських татар, що повернулися на рідні землі була пляновою та охоплювала сотні, а може й тисячі людей. В одному з листів це насильство так характеризується: "Увесь цей жах, скотий на страшний сон, був нашою дійсністю, він діється в 20-ому столітті в Совєтській соціалістичній країні. Ця наслідська звірська розправа переводиться над нами тільки тому, що ми кримські татари й хочемо жити на батьківщині проти волі загарбників і грабіжників." (УІБ).

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

ВІД ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ
УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ В ЕКЗИЛІ

Сучасна міжнародня ситуація, а також становище в Україні і в цілому СССР, в межах якого понад півстоліття примусово находитися територія української незалежної держави, Української Народної Республіки, вимагають пильної уваги й постійної активної дії українських політично-громадських чинників, які, перебуваючи поза межами нашої батьківщини, репрезентують прагнення Українського Народу відновити суверенність у своїй ні від кого незалежній, самостійній і народоправній Державі.

Рух спротиву в Україні - у яких би формах він не виявлявся: від т. зв. легальної опозиції до все зростаючої дії відверто самостійницьких підпільних формаций, - веде до здійснення головної мети української визвольної боротьби: до упадку російсько-советської імперії, розподілу її на самостійні національні держави численних народів і до відновлення вповні суверенної української Держави. Такі ж процеси відбуваються і серед інших поневолених Москвою народів. А прагнення позбавитися тоталітарного режиму советської диктатури помічається і серед російського народу, кращі представники якого вже висловлюються за право неросійських народів відкремитися від Росії і жити своїм незалежним життям. Волелюбні рухи поневолених неросійських народів рішуче відкидають засуджені історією шовіністичні й великорадянські прямування тих росіян, які хотять і надалі зберегти свою імперію.

Ми вітаємо всіх українських патріотів-самостійників на батьківщині - незалежно від їхніх політично-соціальних переконань - і закликаємо їх бути розважними у своїх діях, щоб витривати до того слушного часу, коли визріють процеси, які вможливлять упадок російсько-советської імперії. Ми гостро засуджуємо жорстокі переслідування окупаційним режимом діячів української національної культури, які борються за права людини і за права української мови й культури. Ми вітаємо й підтримуємо широкі протестаційні акції нашої молоді і старшого громадянства, які відбуваються у західному світі проти нелюдського засуду Валентина Мороза, й уважаємо, що ці акції слід без упину й далі провадити, масово й енергійно реагуючи на винищувальні заходи Москви в Україні.

Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі рішуче відкидає втручання Московської патріархії в справи українських Церков, доказом чого є постанови останнього Собору Російської православної церкви. Ці постанови подиктовані не релігійною турботою за єдність православія, а лише імперіяльними інтересами СССР. Большевицький режим знищив обидві українські незалежні Церкви - Українську Автокефальну Православну Церкву й Українську Греко-Католицьку Церкву - та придешує релігійний рух українських євангеліків, керуючися не тільки ідеями воюючого безбожництва, а, насамперед, прагнучи зруйнувати незалежні національно-українські Церкви. Цей режим підтримує офіційне російське православіє, як засіб поневолення неросійських народів на релігійному відтинку. Український народ прагне відродження своїх незалежних Церков, яке стане можливим лише у відновленій суверенній Українській Народній Республіці.

Державний Центр Української Народної Республіки в екзи-

лі засуджує нїщення окупаційним режимом релігійних і культурних цінностей жидівської і мусульманської меншин. України та висловлює переконання, що відновлена суверенна і народоправна усі аїнська держава забезпечить усі їхні законні національні і культурні права, як це було за існування незалежної Української Народної Республіки.

Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі належно розуміє й вітає заходи західно-демократичних держав до встановлення справжнього миру в світі на засадах свободи й справедливості, зокрема, вважає з цього погляду доцільними зусилля в цьому напрямку президента США Річарда Ніксона, що виявилися останньо в його намірах нормалізувати взаємини з державою великого китайського народу. Водночас ми ще раз звертаємо увагу обох цих світових потуг на той факт, що справжнього миру в світі не можна встановити коштом затримання у неволі десятків мільйонів людей багатьох волелюбних народів. Такий мир нездійснений до того часу, доки український та інші поневолені Москвою народи не відновлять своїх вільних і повні суверенних та демократичних держав.

Уважаємо за свій обов'язок остерегти уряди держав вільного світу перед пропагандою Москвою т. зв. Європейською Конференцією Безпеки та союзницькими пропозиціями щодо "взаємної" редукції збройних сил. Згадана конференція, в намірах советського уряду, мала б фактично визнати нинішній територіальний "статус кво", себто спричинитися до увічнення підневільного становища численних народів середньо-східної Європи, а також до морального обеззброєння європейських держав НАТО і до знесення "присутності" США в Європі. "Взаємна" редукція військ на практиці виглядала б так, що американські збройні сили залишили б Європу і спинилися б від неї за тисячі кілометрів, віддалені океаном, а советські збройні сили, відтягнувшись тільки на кілька сот кілометрів, могли б у догідний для ССР момент легко пересунутися знову в західному напрямі.

Советські т. зв. "мирні" пропозиції тільки прикривають традиційну російську агресивно-експансійну політику. Про це переконливо свідчать советські заходи на Близькому Сході, а також у басейні Середземного моря, що його прагне опанувати ССР, щоб таким чином оточити західну Європу. Заявляємо, що Україна, як Чорноморська держава, яка теж належить до обширу Середземного моря, не поносить і не буде поносити жадної відповідальнosti за агресивні дії ССР у цьому просторі, бо її територія є окупована російсько-советськими військами, а т. зв. "уряд УРСР" накинений її силами Москви.

З цілої низки важливих справ, які складають зміст діяльності організацій і установ української діяспори, Державний Центр особливо вирізняє відзначення 50-літнього ювілею відродження Української Автокефальної Православної Церкви, що сталося на підставі закону Директорії УПР з 1 січня 1919 р. Ми схиляємо голови перед її Первоієрархами, єпископами, священиками і вірними, які в пізніших роках стали жертвами большевицького терору. Ця Церква продовжує свої світлі традиції й розвиток на чужині й живе в серцях вірних на нашій батьківщині. Вітаємо Герархію і вірних УПЦ, які урочисто відзначають це славне 50-ліття в країнах розселення українців.

У зв'язку з 50-літтям трагедії під Базаром, де згинули герої-вояки Армії Української Народної Республіки, закликаємо всіх українців гідно відзначити цю сумну річницю, щоб заманіфестувати нашу готовність здійснити ідеали самостій-

ности і соборності, за які вони үпали смертю мучеників.

Повідомляємо українське громадянство, що Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради на своїх засіданнях 10 липня ц. р. остаточно схвалили Регулямін Громадсько-виборного сектору в УНРаді і покликали до життя Головну Виборну Комісію. Таким чином, через вибори представників до громадського сектору УНРади та через покликання номінантів цієї частини цього сектору, буде притягнене до участі в працях нашого екзильного передпарламенту позапартійне українське громадянство. Сподіваємося, що ця справа корисно спричиниться до пожвавлення діяльності органів Державного Центру і дасть їм приплив нових сил. Закликаємо українське громадянство з цілою увагою поставитися до цієї важливої справи, щоб вибори, в яких візьмуть участь усі платники пожертв на діяльність Державного Центру, дали позитивні наслідки.

Ми стоїмо перед відсуттятим чергової 7-ої сесії УНРади. Ця сесія має зирішти низку важливих політичних питань і спричиниться до зміцнення консолідації українських політичних сил і орієнтованого українського громадянства на базі невихильних самостійницько-визвольних позицій, які вже понад 50 років лежать в основі діяльності Державного Центру Української Народної Республіки.

Вітаючи все патріотичне українське громадянство на батьківщині і на чужині, а зокрема українські громадські центри в діяспорі на чолі з СКВУ й централі тих організацій та установ, що співпрацюють з Державним Центром УНР в екзилі, та Товариства Прихильників Української Народної Республіки і Сприяння УНРаді, ми закликаємо всіх українців і українок допомагати Державному Центрові Української Народної Республіки в екзилі в його визвольній акції та давати йому й надалі всебічну підтримку. Спільними зусиллями наближаймо той час, коли в Україні відновиться наша суверенна, самостійна і соборна, народоправна держава - Українська Народна Республіка!

За Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі:

Микола Лівицький,
Президент Української Народної Республіки в екзилі

Микола Степаненко,
Віцепрезидент УНР в екзилі

Петро Белей,
в.о.. Голови Української Національної Ради і Президія УНРади

Спиридон Довгаль,

Голова Виконавчого Органу УНРади і Виконавчий Орган.
На чужині, 5-го серпня 1971 року.

ТЕЛЕГРАМА ПРЕЗИДЕНТА М. ЛІВІЦЬКОГО ДО ГЕНРІХА КІССІНДЖЕРА

Президент Микола Лівицький, із свого становища Голови Паризького Бльоку - Ліги для Визволення Народів СССР - висловив дія 28 липня ц. р. Генріху Кіссінджерові, дорадникові Президента Річарда Ніксона, телеграму такого змісту:

"Pan Генріх Кіссінджен, Біллі Дім,

Високоповажаний Пане Кіссінджен,

В імені Ліги для Визволення Народів СССР - Паризький Бльок (Вірменія, Азербайджан, Білорусь, Крим, Грузія, Ідель-Урал, Північний Кавказ, Туркестан, Україна) прошу Вас довести до відома Президента Ніксона, що ми вітаємо його зу-

—
силля для встановлення миру, що виявилися в його намірі нормалізувати відносини з державою великого китайського народу.

Ми просимо Президента Нікxона взяти під розвагу - в його мирних переговорах - що народи, які ми репрезентуємо, прагнуть відновити свої незалежні демократичні держави. На нашу думку, неможливо встановити справжній мир, доки наші народи, як і народи т. зв. держав-сателітів, перебуватимуть під чужоземним пануванням.

З правдивою пошаною,

Микола Лівицький, Голова Ліги".

TELEGRAM OF THE PRESIDENT OF THE PARIS BLOC
TO MR. HENRY KISSINGER

Mr. Henry Kissinger
White House, Washington, D.C.

July 28, 1971.

Dear Mr. Kissinger,

On behalf of the League for the Liberation of the Peoples of the USSR - The Paris Bloc (Armenia, Azerbaijan, Belorussia, Crimea, Georgia, Idel-Ural, North Caucasia, Turkestan, Ukraine) I should like to ask you to call to President Nixon's attention the fact that we welcome his move made towards restoring world peace as evidenced by the intention to normalize relations with the state of the great Chinese people.

We are asking President Nixon to take into consideration - in his negotiations for peace - that the peoples which we represent are striving for the restoration of their independent democratic states. In our opinion it is impossible to establish real peace so long as our peoples as well as the peoples of the so-called satellite states are subject to foreign rule.

Most respectfully yours,

Микола Лівицький

President of the League

СОВЕТСЬКО-УКРАЇНСЬКА ГАЗЕТА ТВЕРДИТЬ, що УКРАЇНЦІ - СОЮЗНИКИ СІОНІЗМУ

Газета "Культура і Життя", що виходить двічі на тиждень в Києві, в числі за 27 червня 1971 р. вмістила статтю Т. Кичка п. н. "Альянс сіонізму і українського буржуазного націоналізму". Це, мабуть, той самий Т. Кичко, що його антисемітська книга п. н. "Юдаїзм без прикрас" з'явилася в 1964 р. у виданні Української Академії Наук у Києві.

Пишучи про Українську Визвольну Боротьбу 1917-21 років, Т. Кичко твердить, що лідер сіоністів на Україні Володимир Жаботинський був особистим другом Симона Петлюри і закликав жидівське насеення до боротьби проти союзників. Далі він пише дослівно: "... сіоніст В. Жаботинський створює на допомогу Петлюрі єврейські військові легіони "Бріт гахаят - Союз війська", що після розгрому Петлюри розбіглись, поклавши потім початок в Палестині "Хагана", з якої згодом утворилася сучасна армія Ізраїлю". Таким чином, по лумці Т. Кичка, властивим основоположником армії Ізраїлю мав би бути Симон Петлюра...

На тлі цих тверджень Т. Кичка стає незрозумілим, чому він все таки обвинуває "петлюрівців" у влаштовуванні жи-

дівських погромів. Його намагання зробити різницю поміж "попрядними єреями" і сіоністами, які нібто теж винні за жидівські погроми, звучать комічно.

Тверджачи, що "українські буржуазні націоналісти" мають зв"язки з сіоністами в сучасному, Т. Кичко згадує також у зв"язку з цим Президента УНР в екзилі Миколу Лівицького. В згаданій статті він пише: "... українські буржуазні націоналісти в унісі ч світовому сіонізму в своїй газетці "Українські вісті" ще раз виступили з публічним закликом до сіоністів змінювати їх альянс боротьби "проти совітів", виступати спільно "за свою державність і незалежність". Удаючи, нібто між сіоністами і українськими націоналістами тільки тепер закладається союз боротьби проти комунізму взагалі і проти Радянського Союзу зокрема, автор цитованої статті Микола Лівицький закликає сіоністів: "При цій нагоді звертаємо увагу світових єврейських організацій, що... нам треба було б виступати спільними силами".

Так пише Т. Кичко.. Стверджуємо, що про з. М. Лівицький не писав жадної статті до "Українських Вістей" на тему жидівсько-українських взаємовідносин. Ідеється тут, очевидно, не про статтю, а про лист тодішнього Голови Виконавчого Органу УНРади М. Лівицького з 10 квітня 1964 р. до Президента Світового Жидівського Конгресу д-ра Нагума Гольдмана. В цьому листі засуджувалося провокативний характер книжки Т. Кичка "Юдаїзм без прикрас". Лист кінчався таким уступом: "Український народ і тепер, після понад 40-літнього російсько-советського поневолення, прагне відновити свою справді незалежну і демократичну державу. Ми є певні, що здійснення цього прагнення є в інтересах також жидівського населення України. Бо така майбутня українська держава напевно охоронить жидів від антисемітизму... На кінець ми ще раз хочемо повторити, що книжка Т. Кичка скерована в однаковій мірі і проти жидівського і проти українського народу: проти жидів вона кидає ганебні обвинувачення, а українцям намагається накинути тавро антисемітизму і тим сіяти поміж жидами і українцями ворожнечу. На наш погляд, однією правильною і розважальною відповіддю на ці провокації було б порозуміння між жидівською та українською демократією, щоб спільними силами давати відсіч наступові Москви як на жидівський, так і на український народ".

Українське Інфом. Бюро

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

Ч. 8 (254)

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

14 липня 1971 р.

ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УНРАДИ

10 липня 1971 року відбулося в Мюнхені в приміщенні ДЦ УНР засідання Президії УНРади в якому взяли участь члени Президії, а також Президент УНР в екзилі Микола Лівицький, Віцепрезидент Микола Степаненко, та члени ВО УНРади на чолі з головою ВО Спиридоном Довгалем. Керував засіданням вик. обов'язки Голови УНРади д-р Петро Белей.

Президія почала на своєму засіданні цілий ряд важливих організаційних та політичних справ, пов'язаних з діяльністю ДЦ УНР в екзилі. Зокрема Президія прийняла остаточно опрацьований Редакційною комісією Регулямін виборів до Громадського сектору УНРади, встановлюючи при тому число представників Громадсько-виборного сектору на 15 з відповідним розподілом на окремі країни. Так само Президія затвердила запропоновану ВОрганом Головну виборну комісію в склад якої призначено по одному представникові від усіх заступлених в УНРаді партій та одного безпартійного.

Президія УНРади докладно обговорила справу скликання наступної Сесії УНРади, прийнявши постанову, що Сесія має відбутися в Європі.

Президія УНРади вирішила, що в найближчому часі слід придбати приміщення для ДЦ УНР. У зг"язку з тим, що будівельний фонд, який стоїть в розпорядженні УНРади (біля 95 тис. нм.) за малий, щоб можна набути якийсь відповідний об"єкт в Німеччині, де ціни на такі об"єкти дуже високі, Президія УНРади вирішила з"ясувати можливості купівлі такого об"єкту в Англії, де можна купити цілий окремий будинок. Президія УНРади доручила ВО енергійно цією справою зайнятися, зібрали точні відомості про можливості купівлі об"єкту в Німеччині а також в Англії. Президія УНРади прийняла рішення передати щодо цього повновласті ВО УНРади.

Президія обговорила і прийняла текст Декларації УНРади в справі різних актуальних політичних питань внутрішнього і зовнішнього характеру (протест проти втручання Московського патріархату в справі українських Церков, проти переслідування советським режимом Валентина Мороза й інших українських патріотів, заяву з нагоди 50-ліття УЛПЦ, з нагоди 50-ліття Базару, советська мирна кампанія, вибори до Громадського сектору, скликання сесії УНРади). Текст Декларації незабаром буде поданий до загального відома нашого громадянства.

Представник ОУН міг. Мирослав Антохій відчитав на засіданні Президії УНРади заяву Проводу ОУН, у якій схвалюється становище кол. Голови УНРади Якова Маковецького й мотивується його уступлення.

ЗАСІДАННЯ ВО УНРАДИ

На ~~передедні~~ засідання Президії УНРади відбулося того ж самого дня засідання ВО УНРади, в якому крім членів ВО взяли участь Президент УНР Микола Лівицький та Віцепрезидент УНР Микола Степаненко. На цьому засіданні Голова ВО Спиридон Довгал зреферував цілий ряд актуальних питань, які заторкують діяльність ВО, зокрема справи бюджету, діяльності канцелярії ДЦ УНР, Регулямі-

ну виборів до Громадського сектору УНРади, покликання Головної виборної комісії, VII Сесії УНРади, місце відбуття Сесії, закупу приміщення для ДЦ УНР в екзилі тощо.

ВО УНРади підтверджив попередню постанову про поїздку Президента УНР Миколи Лівицького до США й Канади, яка має відбутися в вересні ц. р.

Усі обговорені та прийняті на засіданні справи Голова ВО Спирідон Довгаль зрефериував згодом на засіданні Президії УНРади.

НАРАДА ГОЛІВ ПРЕДСТАВНИКІВ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ПАРТІЙ, що входять до УНРади

Дня 10 липн.. ц. р. після засідань ВО і Президії УНРади, відбулася на запрошення Президента УНР Миколи Лівицького окрема нарада, в якій поруч представників різних партій, що входять до УНРади, взяли участь Віцепрезидент Микола Степаненко, в. о. Голови УНРади д-р П. Белей і Голова ВО УНРади С. Довгаль. На нараді обговорено загальну політичну ситуацію, справи Державного Центру УНР й пляни дальшої діяльності його органів, зокрема в зв"язку з приготовленнями до VII. Сесії УНРади. Підкреслено також роля і вагу Товариств Прихильників УНР і Сприяння УНРаді в зв"язку із впровадженням Громадсько-виборного сектору.

В нараді взяли участь перебуваючі поза Мюнхеном Керівник реєрту закорд. справ д-р В. Федорончук і член Президії УНРади Г. Лучинин. Голова ПУН ред. Штуль-Лданович повідомив листовно Президента М. Лідицького, що бажає успіху нараді, але особисто не має змоги прибути на той час до Мюнхену.

Мюнхен, 15-го червня 1971 року

До Ділового Комітету
для вшанування 50-ліття відродження
Української Автокефальної Православної Церкви,
на руки Голови Всеч. Отця Протоієрея Сільвестра
Богатирця і Секретаря ВП. Пана М. Сидоренка,
Лондон, В. Британія.

Всечесні Отці Дорогі Панове!

Складаю мою сердечну подяку за прислання мені запрошення взяти участь у ювілеї урочистості в Лондоні для вшанування 50-ліття відродження Української Автокефальної Православної Церкви. Не маючи змоги прибути на 20-те червня до Лондону, я прошу Вас передати всім учасникам ювілейної урочистості, всечесному духовництву і вірним на чолі з Ного Високопреосвященством Отцем-Митрополитом, Архиєпископом Мстиславом, щирий і палкий привіт від Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі та від мене особисто.

Українська Автокефальна Православна Церква є суверенна держава нашого народу - Українська Народна Республіка - були тісно пов'язані між собою. Про це свідчить хоч би закон Директорії УНР з 31 січня 1919 року про автокефалію Української Православної Церкви та піклування церковними справами нашого великого Державного Мужа, бл. п. Головного Отамана Симона Петлюри.

Українська Народна Республіка впала під ударами большевицько-московського ворога. Той же ворог знищив в 1929 році відроджену Українську Православну Автокефальну Церкву. Десятки

і сотні тисяч війнів УНР і духівництва та вірних УАПЦ були фізично знищені советською Москвою. Та перебування на чужині зорганізованої Української Православної Церкви, як і екзильного уряду Української Народної Республіки - свідчить про те, що Український народ не скорився перед борожою окупацією і її винищувальними заходами і далі бореться за відновлення своєї незалежної вільної держави і своєї вільної Церкви.

Твердо ж вірмо в те, що настане час, коли в Україні відновиться суверенна і народоправна Українська Народна Республіка, а на її території відродиться знову незалежна і вільна Українська Православна Автокефальна Церква!

Щастя Боже

Микола Лівицький
Президент Української Народної Республікі:
в ексилі

ГОЛОВА ПРЕДСТАВНИЦТВА ВО. ГЕЛІКОБРИТАНІЇ НА ВІДВІДИНАХ
В ДЦ УНР

В травні ц. р. Голова Представництва ВО УНРади на Великобританію міг. Ст. Онисько зпродовж двох тижнів перебував у Мюнхені, використовуючи свою літню відпустку. За цей час Голову Представництва прийняв Президент УНР Микола Лівицький та Голова ВО Спиридон Довгаль, взаємно інформуючись про внутрішню і зовнішню ситуацію та вислухавши доповідь мігра Ониська про актуальні справи української визвольної акції в Великобританії та про внутрішні відносини українських політичних сил. Розмови на згадані теми відбулись під час кількох зустрічей. Докладно було обговорено можливості пожвавлення організаційної акції, реалізації виборів до Громадського сектору УНРади, підготова до скликання VII. Сесії УНРади, зміцнення зв'язків і співпраці з політичними колами на терені Великобританії тощо.

Зокрема було проаналізовано питання скликання конференції представників поневолених народів ССРР та сателітних країн для координації різних спільних заходів на міжнародному терені в справі визволення поневолених народів.

ПАНАХИДА ПО БЛ. П. І. П. БАГРЯНОМУ В Н. УЛЬМІ

В неділю 4 липня ц. р. до Нового Ульму прибув. Високопреосвященіший Митрополит УАПЦ Мстислав, що проїздом перебував у Німеччині. В супроводі настоятеля парафії УАПЦ в Н. Ульмі о. прот. А. Дублянського та отців протопресв. Д. Бурка, прот. М. Гультайчука, о. П. Іслеха і протодіякона М. Короля, Владика Мстислав відправив урочисту Службу Божу, а після того панахиду на могилі бл. п. І. П. Багряного, виголосивши також зворушливе слово про Небіжчика. На закінчення цих церковних урочистостей відбувся спільний обід, на якому Владику-Митрополита вітали представники місцевого українського громадянства. Обід закінчився мистецькою частиною, на яку складалися декламації і співи.

На Службі Божі, на панахиді і на обіді ДЦ УНР репрезентували Президент УНР М. Лівицький, Голова ВО С. Довгаль та член ВО І. Тарасюк. На всіх урочистостях були присутні також Вдова бл. п. І. П. Багряного Галина Зорівна та донечка Роксоляна. Президент М. Лівицький виголосив під час обіду коротке слово, вітаячи Владику Мстислава і всіх присутніх громадян, згадуючи І. П. Багряного та підкреслюючи зв'язок по-наїх незалежними національ-

ними українськими Церквами і незалежною українською державою, Українською Народньою Республікою.

З ЖИТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ БЕЛЬГІЇ

1-го травня ц. р. відбулися Загальні збори СУБ в м. Льєж, які пройшли на високому рівні. Працю попередньої Управи СУБ Заг. збори оцінили задовільно. Винесено резолюції і постанови та звернення. Опозиція спершу голосувала спільно, але потім зрозуміла, що її поставлено на хибну дорогу. Обрано керівні органи й самі вибори пройшли по-братерському. Уступаючому голові Управи п. Д.Сацюку винесено подяку за 12-річну працю.

Одна старша гані задекларувала під час Зборів поважну суму для ДЦ УНР. За цей національний жест Збори її тепло привітали. Головна Управа складає Високоповажаній Пані В. З. циро сердечну подяку та бажає всього найкращого в житті та здоров'ї. - Президія СУБ.

ЗВЕРНЕННЯ СУБ

до Товариств та Комітетів Сприяння УНРаді по всіх країнах вільного світу від Загальних Зборів Союзу Українців у Бельгії, що відбулися в Льєж 1. травня 1971 р.

Дорогі Земляки! Ми, що зібралися на Заг. Збори СУБ-Сприяння УНРаді, звертаємося до Вас з проханням: 1. Підтримувати морально, політично та матеріально УНРаду, яка працює в напрямку осягнення незалежності Україні. 2. Розбивати всякі ворожі наклепи на діячів ДЦ УНР, бо вони завдають шкоду ДЦ УНР та вносять баламутство серед політичної еміграції. 3. Пам'ятайте, що Ви маєте осудомлювати Західний світ про злочини чинені Москвою. Вона ці злочини не припинила й до сьогодні, а тільки змінила форми та методи геноциду. Свідчать про це масові процеси української інтелігенції. 4. Москва не спить і за допомогою апарату КГБ підступно заманює українських емігрантів відвідувати своїх рідних, щоб дістати чужоземну валюту та вбити душу емігранта. Добре знаєте, що український народ працює тяжко та живе в жалюгідних умовах, оплачууючи большевицько-московську зграю. 5. Щільно зімкнути наші ряди на еміграції, припинивши гуртову боротьбу та ворожнечу, яка є корисною лише для Москви. Україна очікує від нас моральної допомоги, яку ми їй повинні дати. 6. Причинити всякого роду зустрічі з советськими делегаціями, що їх пляномірно надсилає Москва за межі ССРР, щоб заломити еміграцію та знести серед неї зневіру й байжість.

Хай живе вільна соборна Україна!

Президія Заг. Зборів СУБ.

(Українське Інформаційне Бюро)

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

Ч.10 (256)

вересень 1971 р.

ОГЛЯД ПОДІЙ В УКРАЇНІ І В СССР Ч. 16.

Спротив і переслідування в Україні

Згідно з повідомленням "Українського вісника" (чч. 3 і 4) та "Хроніки поточних подій" (чч. 18, 19 і 20) в Україні продовжується опір режимові. Протягом останніх місяців відбувається у Львівщині і в Київщині цілий ряд арештів серед молоді. За поширювання фальшивих інформацій за статтею 187 Крим. кодексу УРСР арештовано в одній із місцевостей Львівської області Евстахія Пастуха. Також у Львівщині арештовано Семена Корольчака, якому закидають "антирадянську агітацію" та поширювання публікацій самвидаву. З кінцем травня ц. р. в місті Новий Розділ Львівської області арештовано 18-літ. Петра Медведя, якому закидають участь у вивішенні синьо-жовтого прапора на ратуші цього міста. "Український вісник" твердить, що Медвідь цілком непричетний до цієї справи. Під час слідства кафебісти, вимагаючи признання, важко його побили. 23 травня арештовано в Києві 37-літнього Анатолія Лупиніса за те, що під час маніфестації під пам'ятником Шевченка в Києві прочитав написаний ним вірш. Лупиніс відбув 8 років ув'язнення в концтаборах.

У селі Білятичі Сарнинського району на Волині розкинено в січні 1970 р. листівки писані рукою з підписом "Комітет "Воля". У листівках говориться про нерівноправність советських народів в економічному й політичному житті, про русифікацію України. Комітет закликає населення пам'ятати про боротьбу за волі й незалежність, шанувати пам'ять односельчан, які згинули в змаганнях за свободу і чинити опір русифікації. У зв'язку з появою листівок арештовано трьох місцевих школярів, учнів 6-8 класів і КГБ піддало їх жорстоким допитам. Згодом школярів відпустили, один з них після цього збожеволів. У квітні 1970 заарештовано учителя фізкультури місцевої школи. Слідство проти нього ведеться потайки від громадськості. Влітку 1970 р. арештовано інспектора фізкультури Сарнинського району, якого у вересні-жовтні таємно засуджено до кари 10 років концтаборів суворого режиму.

УІС "Смолоскип" повідомляє, що влітку на Тернопільщині арештували Семена Корольчука, закидаючи йому організацію допомоги політв'язням в Мордовії. 22 травня відбулися в Києві демонстрації молоді під пам'ятником Шевченка. Бажаючи неутралізувати ці демонстрації, КГБ спровадило загони комсомольців. З прорежимною і анти-семітською промовою біля пам'ятника виступила якась комсомолка.

Сагуючи на її провокаційну промову, від зібраної молоді виступив студент Київського університету (їого прізвища не встановлено), який засудив антисемітизм та підкреслив значення великих Шевченківських ідей, які кличуть до дружби і співпраці між народами. КГБ перервало промову студента і арештувало його, як рівно ж і групу його товаришів, які заступалися за ним. Слід відзначити, що студентські демонстрації під пам'ятником Шевченка в Києві уже віддавна є сіллю в оці КГБ і молодь, що в них бере участь на всяких лади переслідують, що викликає протести і відкриті листи до партійно-урядових кіл в Києві.

При кінці минулого року арештовано й засуджено до різних кар в "язниці" групу осіб з Тернопільського арматурного заводу, звинувачуючи їх в "антирадянській діяльності". Прізвища невідомі; називають тільки інженера Ярослава Скибу.

листопаді 1970 року на Тернопільщині КГБ заарештувало молодого поета Горбала та художника Івана Баглана з Борщівського району. Обшуки й доміти, под "язані" з цією справою велися також і щодо інших осіб у земнівцях, де живе й працює поет Горбаль. Про суть звинувачення з дальшу долю заарештованих невідомо. (УІБ)

Іозасудові переслідування. Переслідування жінки Валентина Мороза Раїси продовжуються. Коли на домагання шкільних властей "добровільно" покинути працю викладачки німецької мови в Івано-Франківську Раїса Мороз відмовилася, тоді влаштовано конкурс на викладача німецької мови, хоч Мороз викладала уже довгий час і в таких випадках конкурсів не влаштовується. На "конкурсі" Раїса Мороз очевидно перепала. Згодом у Раїси Мороз вимагали "добровільно" покинути помешкання, у якому вона живе разом із сином.

У відділі суспільних наук Львівського університету звільнили з роботи відомого вченого проф. Степана Щурата, а також економіста доцента Обухівського. Крім того з Львівського університету звільнено проф. Лукію Гумецьку (1901 р. нар.) і відомого мовознавця Ратич. Спроба звільнити з роботи "за власним бажанням" інж.-хеміка і викладача Львівського університету Атену Волицьку не вдалася, бо за нею обстоявувесь колектив її співробітників. Погроза, що лябораторія, у якій працює Волицька буде закрита, а всі її працівники опиняться без праці, не залякала людей і вони далі обстоювали при свому.

На нараді учителів у місті Косові, Івано-Франківської області, якийсь партійний лектор накинувся з гострою лайкою на Івана Дзюбу, Івана Світличного, Вячеслава Чорновола та інших і назвав їх "шізофрениками". Такими ж "психічно ненормальними людьми" є, на ого думку, ген. Григоренко, історик П. Якір і академік А. Сахаров. Про В. Мороза було сказано, що він заслужив наробити в Космачі біди, але його ще вчасно знешкоджено.

Газнає переслідувань з боку КГБ мати О. Сергіїнка - пенсіонерка Оксана Шешко (відбула 10 років у сталінських концтаборах, реабілітована). Вона відома своєю громадською діяльністю, протестами проти репресій, зокрема проти засудження В. Мороза. Брутална розправа вчинена у 1970 р. над Галиною Дудикевич. Галина Дудикевич розлучилася з чоловіком, котрий є сином відомого московського Богдана Дудикевича, згодом вірного партійця. Дудикевича жінку "обвиняли" в тому, що вона веде себе "аморально" і є членом чи навіть ватажком якоїсь "підпільній націоналістичної організації". Ці безпідставні обвинувачення були зроблені для того, щоб поставити її перед судом. Суд виніс ухвалу про її політичну неблагонадійність і відібрав від неї дитину. Галину Дудикевич і її знайомого поета Г. Чубая викликали на допит до КГБ. Поему Чубая "Вертер", що він дав читати Галині визнали антирадянською.

1 березня ц. р. звільнено з праці викладача катедри мадярської філології Ужгородського університету Шандора Фодо. В повідомленні про звільнення, до його підписав ректор університету Л. Чепура говориться про те, що Шандор намагався перевезти через кордон протисоветську літературу і не сповняв своїх обов'язків. "Хроніка" ч. 19 пише: "Прогул" - це санкціонована поїздка Фодо на студентські ферії до Мадярщини; "антисоветська література" - сім чисел югославського журналу "Новий симпозіон", що появляється мадярською мовою. (УІБ)

Вістки з концтаборів і тюрем

"Хроніка" ч. 20 помістила довший некролог присвячений пам'яті Михайла Сороки, який помер 16 червня ц. р. у мордовському концтаборі, подаючи при тому докладний його життєпис та дані про його революційну діяльність за Польщі і в СССР в рядах ОУН. При тому

"Хроніка" пише, що Сороку звільнено з концтабору вперше 1950 р. "в результаті рідкої тоді реабілітації" і Сорока повернув до Львова. Проте він там залишився недовго. Не діставши дозволу на перебування в Україні, він був змушений виїхати в Красноярський край. "1952 р. Сороку знову арештували. Виявилось, що звільнений разом з ним якийсь австрієць, депатріюваний до Австрії, швидко видає там книгу спогадів. Він описав життя в воркутських концтаборах, розповів, що серед в "язнів" ходили тоді вперті поголоски про можливість масової ліквідації в "язнів". У зв "язку" з цим в "язні" вирішили ставити опір. На випадок переведення такої акції вони готовились до оборони, плян якої розроблявся саме під керівництвом М. Сороки. І знову Сорока опинився в концтаборах - тепер присуджений до 25 років... С. Зарицька (дружина Сороки), яка перебуває в жиночому концтаборі, недалеко від кладбища, на якому ховають в "язнів" (їх могили прикрашенні щитиками, на яких замість імен покійних стоять словесні знаки), довідалася про смерть чоловіка з третіх рук, офіційно про смерть Михайла Михайловича Сороки адміністрація її не сповістила.

Із жіночого концтабору в Мордовії звільнено Галину Дідик, яка просиділа в тюрмах і концтаборах 22 роки. Дідик була учасницею українського визвольного руху - зв "язковою Проводу ОУН і зв "язковою Українського Червоного Хреста. Арештована 1950 р., засуджена до кари 2 років, сиділа у Володимирській тюрмі, 1969 р. перевезена до Мордовського концтабору. Ті заборонили виїхати в Україну, вона мусить жити в Караганді. Як подає "Хроніка", в Мордовському концтаборі із учасниць руху ОУН-УПА залишилися ще Катерина Зарицька, Дарія Гусяк і Марія Пальчак, яку арештували 1961 року, засудили до кари смерті і замінили розстрілом 15 роками заслання в концтабори. На нашу думку, інформації "Хроніки" неточні. В концтаборах перебуває куди більше українських політв "язнів", учасників руху ОУН-УПА, в тому і жінок. Нам відомо, що в совєтських концтаборах перебувають ще такі в "язні" - учасники революційного руху: Роман Семенюк - зас. до 25 років. Його співтовариша Антона Олійника розстріляли; Осип Тереза - 8 років. Крім того за "націоналістичну пропаганду" сидять ще такі в "язні": Микола Богачев. 1944 р., студент - 3 роки; Люба Настусенко - медсестра, ув'язнена 1969 р. в Коломиї, її мабуть запросторено до божевільні; Микола Рубан, 1940 нар. з Конотопу, зас. в Києві до 5 років кари;

15 червня ц. р. звільнено з концтабору командира УПА-Захід Омеляна Полевого, якого арештували 1946 р. у Львові і в клітні 1947 р. трибунал МВД засудив його до розстрілу, після чого присуд змінено на 25 років тюрми. До 1958 р. Полєвий пробував на Колимі, потім 2 роки в Тайшкетсько-Братських концтаборах, а з 1960 р. в Дубровлагрі. 25 червня звільнено після відбуття трохлітньої кари у Мордовському концтаборі Степана Бедрила.

Із Володимирської тюрми 15 травня ц. р. вийшли Микола Драгош нар. 1932 р. директор школи в Таратунському районі Одес. області і Микола Тарнавський, нар. 1940 р. учитель в тій же школі, де Драгош був директором. Вони відсиділи по 7 років тюрми за організацію Демократичного Союзу Соціалістів" і видання брошюри "Правда народу". В цій справі були засуджені ще декілька осіб, переважно студентів Київського інституту мистецтва, яких скоріше уже звільнено з тюрми. (УІБ)

"Правда" про перспективи совєтської національної політики

У "Правді" за 16 липня ц. р. з'явилася стаття "Головок і наближення соціалістичних націй", що цілком запоречує будь-які надії на якісь зміни на краще в совєтській національній політиці. "Правда" заявляє, що в СССР продовжується політика економічної центра-

лізації і з цим "відповідне розміщення виробничих сил". Інакше кажучи, в ССР проговуватиметься переселювання і вимішування населення, "Правда" уважає це великим досягненням. стверджуючи: "Сьогодні кожна із союзських республік стала багатонаціональною, там живуть і працюють десятки національностей". Ці і інші прояви "інтернаціоналізації" за словами "Правди" мають продовжуватися. "У нашій країні все більше дають про себе знати загальносоюзницькі традиції - пише "Правда"; в духовості народів рядом з розвитком кращих національних прикмет, формуються національні прикмети загальні для всіх союзницьких націй і народностей." Автор статті у "Правді" нацмен Баграмов всупереч фактам заперечує . нібито в ССР ведеться асиміляція і русифікація, хоч одночас не заперечує таких явищ, як ріст і тибу російської мови та культури, зменшення чисельності окремих націй. Проте це зменшення він саме і вважає доказом "інтернаціоналізації", а ріст впливу російської мови і культури вважає "прогресивним" значенням добровільного залучення до цього процесу . трудячих усіх національностей. Не можучи заперечити результатів останнього перепису населення, Баграмов покликається по-перше, на "добровільність" переходу деякої частини населення ССР на російську мову, і, по друге, на марксистів, які нібито позитивно ставилися до асиміляційних процесів. У зв'язку з цим, на його думку "процеси етнічного об'єднання з іншою більшою нацією характеризують головним чином малі народи і групи... Це явище має природний характер і проходить як правило безболісно". (УІБ).

"Альянс сіонізму й українського буржуазного націоналізму"

В газеті "Культура і життя" за 27 червня ц. р. з'явилася стаття Т. Кичка "Альянс сіонізму й українського буржуазного націоналізму", що є одним із дальших кілець в ланцюгу неперебірливої нагінки на жидів в ССР і намаганням "компромітувати" їх за допомогою пов'язання з "українським буржуазним націоналізмом". Т. Кичко, автор відомої антисемітської книжки "Іудаїзм без прикрас", що появилася декілька років тому і викликала бурю жидівських протестів в світі, намагається на підставі історичного минулого "доказати" співпрацю між сіоністами й українцями, що продовжується до сьогодні. Дотепер советська пропаганда представляла Симона Петлюру як відповідального за жидівські погроми на Україні, Кичко пише, що Петлюра тісно співпрацював з жидами, що сіоністський діяч організував навіть жидівський легіон в допомогу Українській Народній Республіці. Цей легіон пізніше став нібито зав'язком сучасної ізраїльської армії.

Уже віддавна советська пропаганда "доказує" ніби українські націоналісти тісно співпрацювали з німцями і є співвинні за нацистські злочини, як також, що вони громили жидів. Тепер Кичко ці самі "злочини" приписує і "сіоністам": "Фактично єврейські й українські націоналісти... активно виступали і виступають "спільними силами" проти своїх народів. Загально відомо про ті злочини, які чинили гітлерівці на окупованих територіях. Разом з бандерівцями до страти шістьох мільйонів жидів приклади свою криваву руку і сіоністські заводії. Отже союз сіоністів і українських націоналістів тримається на крові цих жертв німецького фашизму". Привівши ці "історичні факти", Кичко "доказує" ніби і сьогодні між сіоністами й українськими націоналістами існує тісна співпраця. Вони йдуть на поводі "американського імперіялізму" є його "агентами". Він добавчує навіть спільність ідеології сіоністів і українських націоналістів. Він пише: "Ідейні основи сіонізму базуються на до-ктрині "єврейського невмирущого духу", на теорії "єдиної всес-

вітньої єврейської нації" споріднені з буржуазною теорією "єдиного потоку", з доктриною "українського національного духу".(УІБ)

"Апостол і його штандарти"

Під цим заголовком з'явилася в "Радянській Освіті" стаття, яка має за завдання виправдати судовий процес над Валентином Морозом і його жорстоке засудження. Водночас стаття розпрарляється з еміграційною українською пресою за те, що вона широко спопуляризувала справу В. Мороза серед української громадськості на чужині і за те, що ця громадськість у свою чергу надала цій справі широкого розголосу і серед народів Західу. Припинення мовчанки в справі В. Морза доказує, що советська пропаганда змушенна якимсь чином протисутити його популярності серед українського населення.

У зв'язку з цим Морозові закидають передусім те, що "він став на шлях активної пропаганди ідей буржуазного націоналізму", що "сторочив брудні пасквілі з наклепами на ленінську національну політику КП" і таким чином "занявся злочинною діяльністю". Газета приводить невідоме дотепер покаяння В. Мороза під час першого процесу, яке він згодом відкликав і це є начебто доказ, що його "засуджено справедливо", що це не "сваволя радянського суду". В. Мороз, згідно зі статтею, говорив про "необхідність відокремлення України від Союзу РСР" та що це відокремлення "можливе за допомогою імперіялістичних країн і в разі відокремлення політична влада мала б бути буржуазною". Ці твердження статті цілком розходяться з обома судовими розправами над В. Морозом. Ні під час першої, ні другої таких закидів йому не робили. В його писаннях також ні словом про це не згадується. Уся його "зрада" - це оборона прав української мови та культури.

Далі "зрадою" уважає стаття позитивне ставлення Мороза до уніяцької Церкви, яка стала протягом свого існування національною церквою. На цьому місці стаття знову пускається на провокації, вкладаючи в уста митр. Шептицького ніколи не сказаних слова. У своєму посланні до духовенства перед приходом гітлерівських військ він ніби мав сказати: "Душпастир мусить мати на поготові прапор німецької армії. На ньому вищита свастика". (УІБ)

Моя вітчизна Литва - не Росія

Від 17 до 20 травня ц. р. відбується в залі Верховного суду Литовської СРР суд над радистом литовського риболовного судна Сімасом Кудиркою, нар. 1929 р., который в листопаді 1970 р. намагався залишитися на плавбазі американського корабля і його капітан корабля видає совет 1.

Кудирка не визнав себе винним, оскільки, як він заявив, своєї батьківщини Литви він не зрадив, а Росію, що її тепер називають Советським Союзом, він не уважає своєю батьківщиною. Вияснюючи причини, що спонукали його втекти на Захід, Кудирка говорив більше чотирьох годин. Він оповів, що виріс у дуже вботій родині.

1940 р., коли Литву прилучили до СССР, до нужди приєднався цей національний гніт. Він пригадує, як 1941 р. вивозили людей на Сибір, при чому висилали туди самих свідомих литовців, серед них було багато народних вчителів, яких тоді об'явили "буржуями". 1944 р. він знову був свідком масових виселень та вбивств. Численні його товарищи пішли в партизани. Майже всі вони згинули. Він продовжав вчитися в Вільнюсі, закінчив вісім класів і виришив стати моряком. Він хотів побачити світ, думав, що на морі забуде трагедію свого народу. Він хотів втекти від страшних картин: на базарних площах валялися замучені тіла литовських партизан.

Обороняючи себе, Кудирка цитував Герцена, Маркса, Леніна, вияснюю-

вав різницб між соціалістичною теорією і практикою в Литві, говорив про боротьбу литовського народу проти русифікації. При кінці Кудирка висловив єдине бажання, щоб Литва стала самостійною державою. Кудирку засудили до 10 років кари в концтаборах суворого режиму. ("Хроніка поточних подій" ч. 20) - УІБ.

Кримські татари і месхи продовжують боротьбу за нац. права

Акція кримських татар за повернення на батьківщину продовжується. Керівники кримо-татарського руху звернулися з закликом до **XXIV з'їзду КПСС**, у якому вимагають дозволу на повернення всіх кримських татар у Крим та відновлення їх національної автономії. Як подається в зверненні, у центральні московські установи дотепер впливали від кримських татар сотні тисяч індивідуальних листів і 163 томи документації, під якими зібрали понад три мільйони підписів. "Ми з великою журбою - пишеться у зверненні - сповіщаємо з"їздові, що Багаточисленні листи і звернення кримських татар у верховні партійні і советські органи від ряду літ залишаються без відповіді, вперто промовчують і ігноруються... Більше того, наша справа, що повинна підпадати під розгляд партійних і законодавчих органів, перетворилася у питання діяльності органів безпеки, внутрішніх справ, проти чого наш народ висловлює своє велике обурення... Кримо-татарський народ з гнівом засуджує цю обурливу обстановку, що створилася в Криму довкола імені корінного населення - кримських татар і довкола тих громадян кримо-татарської національності, які прибувають туди жити після видання Указу за 5 вересня 1967 р." До звернення кримські татари прилучили цілий ряд документів, які розкривають факти насильства і терору, стосованих супроти кримських татар.

Такий же сам рух за повернення на батьківщину проходить і серед месхів, колишніх жителів південних районів Грузії, музулманської віри. Тому 27 років їх примусово виселили з Месхетії і хоч уже 1956 року з них зняли примусо-переселений режим, ім дотепер не дозволяють повернутися на батьківщину, а супроти тих, хто це робить застосовують насильство і терор. Месхів об'явлено "азербайджанцями" і дозволено їм виїзджати в Середньої Азії і Казахстану, куди їх виселено, в Муганський степ в Азербайджані для освоєння того району з важким кліматом.

Всі заходи створеного месхами Комітету визволення перед советськими органами не мають жодних успіхів. Представників Комітету переслідують, саджають в тюрми. Одна з численних делегацій месхів, що складалася з 120 осіб і їздила до Москви вимагати прав для свого народу, не добивши ніяких успіхів, демонстраційно кинула в прийомній ЦК КПСС свої советські паспорти й відмовилася від советського громадянства. Останньо месхи звернулися до посольства Туреччини в Москві з проханням дозволити їм на еміграцію до Туреччини. Це привело до нових переслідувань месхів. ("Хроніка поточних подій" ч. 19 і 20) - УІБ.

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

ч. 11 (257)

1 жовтня 1971 р.

ПЕРЕБУВАННЯ ПРЕЗИДЕНТА УНР В СЕРПНІ-ВЕРЕСНІ В США

В серпні-вересні ц. р. протягом двох тижнів у США перебував Президент УНР в екзилі Микола Лівицький. Його подорож мала приватний характер: 21 серпня він був на похороні своєї матері Марії Лівицької, що відбувся в Бавдині Бруку і про який широко подавала українська преса.

Однак, використовуючи своє перебування в США, през. М. Лівицький мав цілу низку побачень і провів багато розмов як з чужинцями, так і представниками українського громадянства, зокрема з представниками різних українських політичних середовищ у Нью Йорку та в Філадельфії. Мав ділові розмови з Головою і Секретарем Представництва ВО УНРади в США дир. І. Крамаренком і май. І. Фартушним та поодинокими членами цього Представництва, а також з Головою Головної Управи Об'єднання Прихильників УНР інж. І. Шабельським та окремими її членами.

З представників українського громадянства през. М. Лівицький зустрічався, між іншим, з д-ром К. Паньківським, представником УСП д-ром І. Ріпецьким і ред. М. Кучером, з Головою УНДС полк. П. Самойловим, з представником ОУН ред. Я. Гайвасом, з представником СЗСУ-СП Д. Мельником, з представником УРДП ред. В. Біляївим, з д-ром Б. Ржепецьким, ред. А. Драганом, ред. І. Кедрином, з ген. А. Валійським та з багатьма іншими.

В суботу 28 серпня ц. р. відбулася нарада з гуртом українських діячів, про яку щод. "Свобода" за 31 серпня ц. р. помістила на першій сторінці повідомлення п. н. "М. А. Лівицький, президент УНР в екзилі, перевів у Нью Йорку нараду з гуртом діячів табору УНР" такого змісту:

"Нью Йорк. - В суботу 28 серпня в полуночних годинах у домівці Представництва Виконавчого Органу УНРади в ЗСА, відбулася приватна нарада президента УНР в екзилі Миколи А. Лівицького з гуртом активних діячів табору УНРади, відомих зі своєї відданості ідеї Державного Центру в екзилі. М. А. Лівицький поінформував приявних про сучасну ситуацію в Державному Центрі і, зокрема, про кампанію, яку ведуть противники Державного Центру. Він згадав про такі проектовані опозиціонерами реформи, які, на його думку, були б ліквідацією Державного Центру. Ця кампанія - заявив він - посилилась та-кож проти його особи. М. А. Лівицький повідомив теж про приготування до 7-ої сесії УНРади та плани перенесення осідку Державного Центру з Німеччини. - Всі дискутанти підкреслювали одностайно потребу збереження Державного Центру УНР в екзилі, особливо в теперішній пливкій та вагітній на всякі можливості міжнародній ситуації. Приявні твердвали сучасну кампанію проти Державного Центру та персональні атаки проти М. А. Лівицького, як злонамірену акцію, а коли ведуть її також деякі люди і групи в добрій вірі, то роблять це без знання фактів зі шкодою для загальної справи. Приявні висловлювали переконання, що багато нинішніх прихильників радикальних реформ, які скасували б Державний Центр, перевірять свої позиції. Обмірковувано різні можливості перенесення Державного Центру поза Німеччину та реорганізації Української Національної Ради з поширенням її на так званий громадський сектор, з делегатами від постійних платників національного податку на ДЦ. Приявних було 20 осіб. Головував Голова Представництва ВО в Нью Йорку дир. І. Крамаренко" (УІВ)

ІНФОРМАЦІЙНА НАРАДА ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР

Дня 20 вересня ц. р. відбулася нарада членів Президії УНРади і ВО та співробітників канцелярії Державного Центру, які на той час перебували в місці осідку ВО УНРади. Нараду скликав і на ній головував Голова ВО С. Довгаль. Присутніми були також Президент УНР і . Лівицький та в. о. Голови УНРади д-р П. Белей.

Під час наради през. М. Лівицький поінформував присутніх про своє недавнє перебування в США і переведені там наради з чільними представниками українського громадянства. В наслідок цих інформацій присутні обмінялися думками про такі справи, як дальша діяльність УНР, відбуття чергової сесії УНРади, справи виборного і номінаційного секторів УНРади та інші.

В ході обміну думок, крім Президента та Голови ВО, забирали слово в. о. Голови УНРади д-р П. Белей, члени ВО І. Тарасюк і Т. Леонтьєв, член Президії УНРади Г. Ткаченко, член УНРади М. Стиранка та інші. Всі учасники ствердили однозгодно безспірну потребу затримання нинішньої структури ДЦ УНР в екзилі, висловлюючись одночасно за прискорення скликання чергової сесії УНРади, для чого в першу міру необхідно провести справу виборів до Громадського сектору. Інші справи, що були на порядку денному, викликали також жвавий обмін думок. (УІБ)

ПОНОВНА ПОДОРОЖ ПРЕЗИДЕНТА М. ЛІВИЦЬКОГО НА АМЕРИКАНСЬКИЙ КОНТИНЕНТ

Як уже повідомлялося в Бюллетені УІБ і в Обіжнику ВО УНРади, на терені США і Канади від початку жовтня до половини грудня ц. р. перебуватиме Президент УНР Микола Лівицький. Крім різних ділових зустрічів з представниками українського громадянства і з чужинцями, Президент готовий відвідати ці українські осередки, які цього забажають. В цій справі місцеві Товариства Прихильників УНР і сприяння УНРади мають заздалегідь повідомити листовно Голів наших Представництв в США чи в Канаді, адреси яких подаємо. Попереджаємо, що на місяць жовтень програма подорожі вже виповнена. - Виконавчий Орган УНРади.

Адреси Представництв:

Mr. I. Ramarenko
450, 40th St.
Brooklyn, N. Y., 11232
USA

Mr. J. Yanishewsky
145 Lawrence Ave, W.,
Apt. 1906
Toronto 389, Ont.
Canada

ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Дня 2. жовтня ц. р. відбулося перше засідання Головної Виборчої Комісії, що її завданням є підготувати вибори до Громадського сектору УНРади згідно з ухваленим ВОрганом і Президією УНРади Регуляміном. Склад Головної Виборчої Комісії був покликаний ВОрганом і затверджений Президією УНРади.

На засіданні Головою Головної Виборчої Комісії обрано п. І. Тарасюка, заступниками Голови пп. М. Антохія і М. Стиранку, секретарем п. Л. Нікітіна. Головна Виборча Комісія в порозумінні з Виконавчим Органом покликала склад підрозділів Виборчих Комісій на шість передбачених Регуляміном округів, залишаючи за покли-

- - -
каними вільну руку обрати з-поміж себе голови і секретарів.

На США в склад Окружної Комісії поклакано такі особи: П. Лимаренко, В. Біляїв, М. Кучер, Д. Мельник, А. Степовий. На Канаду: І. Янішевський, Т. Ничипорук, Б. Чміленко, О. Сосна, І. Сандул. На Англію: В. Бабицький, І. Ворушило, О. Бондарівський, І. Цікало, С. Коротченко, С. Онисько. На Австралію: І. Любчик, В. Онуфрієнко, С. Яськевич, Т. Мироненко, О. Кужіль, І. Денисенко. На Аргентину: М. Сліпченко, І. Григорощук, А. Постоловський. На Європу (без Англії): Г. Ткаченко, А. Суховерський, І. Жегуц, П. Кривобок, Н. Гампер. Комісіям надається право докооптувати чи змінити склад Окружних Виборчих Комісій це виявиться доконче потрібним. Урухумлення Окружних Виборчих Комісій доручається таким особам: США - П. Лимаренко, Канада - І. Янішевський, Англія - В. Бабицький, Австралія - І. Любчик, Аргентина - М. Сліпченко, Європа - Г. Ткаченко.

Крім того на засіданні було обговорено справу висоти річних пожертв на працю Державного Центру УНР, що її мають складати виборці платники, і пов"язану з цим справу права брати участь у виборах до Громадського сектору. У цій справі Головна Виборча Комісія ррзіш: відповідне вияснення.

На засіданні були присутні також Президент УНР М. Лівицький, Голова ВО С. Довгаль, керівник ресорту внутрішніх справ Т. Леснітій та Голова підготовчої Комісії скликання 7-мої сесії УНРади д-р П. Кашинський.

Засідання Головної Виборчої Комісії скликав Голова ВО УНРади С. Довгаль, який керував ним аж до обрання Президії Комісії. Після того засіданням проводив Голова Головної Виборчої Комісії І. Тарасюк. (УІБ)

В СПРАВІ ВОЄННИХ ХРЕСТІВ

Ресорт військових справ ВО УНРади закликає усіх тих бувших воїнів Українських Армій, які мають право на одержання Воєнних Хрестів зголосуватися до Ресорту військових справ на адресу май. Л. Василіва. В зголошенні подати ім"я, прізвище, точну адресу, в яких частинах Українських Армій служив, коли почав службу, коли вибув зі своєї військової частини. Після того Ресорт військових справ вишле кандидатам відповідні друки. (УІБ)

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Інформаційного Бюро

PRESSE-BULLETIN
des Ukrainischen Informationsbüros
8 MÜNCHEN 2, DACHAUER STR. 9/II
GERMANY

Ч. 12

2 грудня 1971 р.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І З НОВИМ РОКОМ!

Президент і Віцепрезидент Української Народної Республіки в екзилі, Голова й Президія Української Національної Ради, Голова і член Виконавчого Органу пересилають з нагоди Різдва Христового і Нового року привіти і найширіші побажання Українському Народові на Батьківщині й українцям на чужині, Єпархам і Духовенству Українських Церков, старшинам і воїнам українських армій, проводам політичних і суспільно-громадських організацій, науковим установам, молодіжним та жіночим організаціям, представництвам Виконавчого Органу Української Національної Ради, Управам і Членству Товариств Прихильників УНР і Товариствам Сприяння Українській Національній Раді.

Державний Центр УНР в екзилі

ПЕРЕБУВАННЯ ПРЕЗИДЕНТА УНР В США І КАНАДІ

Протягом жовтня і листопада ц. р. Президент УНР в екзилі М. Лівицький відвідав цілий ряд українських осередків в США і Канаді, виголошуячи на зібраннях доповіді та промовляючи на різних імпрезах. Подорож през. М. Лівицького має за завдання пожувати контакти ДЦ УНР з українським громадянством і таким чином активізувати і зміцнити працю осередків ДЦ УНР в Америці. Це зокрема важливе у зв"язку з запланованими виборами до Громадського сектору УНРади та з підготовкою сьомої сесії УНРади. През. М. Лівицький гродовжує свої візити в окремих осередках українського поселяння в Америці та перебуватиме в США і Канаді ще упродовж майже цілого місяця грудня.

В суботу 9 жовтня ц. р. през. М. Лівицький прибув до Торонто, де він взяв участь у спільному засіданні Головної Управи Об'єднання Прихильників УНР і Представництва ВО УНРади в Торонто, що на ньому обговорено цілий ряд справ пов"язаних з діяльністю ДЦ УНР та сучасним політичним становищем. Потім през. М. Лівицький був запрошений на ювілейний банкет жіночої організації Золотого Хоеста. Під час банкету Президент виголосив промову, його вітали сплесками.

В понеділок 11 жовтня ц. р. през. М. Лівицький мав зустріч з редактором "Рідерс Дайджест" Юдженом Лайонсом, на яку він приїхав до Нью Йорку, а в вівторок 12 жовтня перебував у Вашингтоні, де відвідав різні американські установи, а також відбув зустріч і розмови з різними чуженаціональними і українськими діячами.

Вертаючись з Вашингтону, през. М. Лівицький зупинився в Філадельфії, де 14 жовтня як гість взяв участь в Соборі УАПЦ, на якому обрано Митрополита Мстислава Митрополитом цілої УАПЦ. През. М. Лівицький привітав Собор від імені ДЦ УНР в екзилі:

В п'ятницю 15 жовтня ц. р. през. М. Лівицький вдруге відвідав Торонто, де виголосив доповідь про сучасну політичну ситуацію на тлі подій в Україні та завдання ДЦ УНР. Після доповіді відбулась цікава дискусія. Того ж дня відбулося в честь Президента прийняття, в якому взяло участь понад 150 осіб. На другий день, 16 жовтня през. М. Лівицький відвідав Ошаву (Канада), де він

виступав двічі - на церковному обіді після Богослуження та увечері на прийнятті. 17 жовтня през. М. Лівицький повернув до Торонта, де відбув розмови з різними політичними і громадськими діячами. Протягом наступного тижня през. М. Лівицький відвідав цілий ряд осередків в США і Канаді - він побував в Лондоні (Канада), Гамільтоні (Канада), в Рочестер (США), Тандер Бей (Канада), Ст. Кеттерінс (США). Під час доповідей та зустрічей у згаданих місцевостях переведено збирки на ДЦ УНР.

Згодом подався през. М. Лівицький до Вінніпегу, де мав прислюдний виступ та ряд зустрічей з різними політичними та громадськими діячами, в тому і з о. д-ром Кушнірем. 5 листопада уряд провінції Манітоби влаштував для през. М. Лівицького прийняття-обід, на якому неприсутнього прем'єра заступав міністр українського походження. В прийнятті взяла участь президія КУК, науковці, представники української преси та політичні і громадські діячі. Увечері того ж дня през. М. Лівицький мав доповідь. На другий день він відвідав українські Церкви, редакції, був на святі 50-ліття УМЦ, де його широко вітали.

З Вінніпегу през. М. Лівицький поїхав до Едмонтону, де мав доповідь та розмови з різними політичними і громадськими діячами. Англомовний щоденник "Едмонтон Джарнел" за 13 листопада ц. р. перевів з през. М. Лівицьким розмову та помістив статтю, у якій інформує про український екзильний уряд та про діяльність ДЦ УНР і Президента зокрема. Щоденник стверджує, що сучасний екзильний уряд УНР є легальним спадкоємцем українського уряду, який 1921 року наслідком советської окупації України був змушені залишити територію своєї батьківщини. Далі газета повідомляє, що М. Лівицький був обраний на пост Президента 1967 року, що сучасний екзильний уряд УНР складається з 7-ми осіб, а парламент з 36 представників українських політичних груп.

"Наша надія - заявив през. М. Лівицький представникам газети - є ріст сил спротиву в нашій країні окупованій союзницьким режимом. Ми не надіємося на війну, чи на когось, хто прийде і визволить нас. Ми думаємо, що нашу свободу зможемо самі здобути." Побіч статті газета помістила велику фотознімку през. М. Лівицького.

Інтерв'ю з през. М. Лівицьким перевів також тижневик "Українські вісті", що виходить в Едмонтоні. В інтерв'ю през. М. Лівицький порушив цілий ряд актуальних справ, що заторкують діяльність ДЦ УНР, зокрема підготову до сьомої сесії УНРади, внутрішні непорозуміння, зовнішню діяльність тощо. Президент заявив газеті, що кожна українська політична група, яка стоїть на самостійницьких позиціях має місце в УНРаді.

З Едмонтона през. М. Лівицький від'їхав до Нью Йорку, де 20 листопада мав доповідь. Крім того през. М. Лівицький виступав ще в цілому ряді міст США (Філадельфія, Детройт, Ньюарк-Грінгтон, Клівленд тощо), а також у Монреалі (Канада). - (УІБ)

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ М. СТЕПАНЕНКО РЕПРЕЗЕНТУВАТИМЕ ДЦ УНР НА ВІДКРИТТІ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ В БУЕНОС АЙРЕС

В столиці Аргентини Буенос Айрес відбудеться 5 грудня врочисте відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові. Комітет будови пам'ятника запросив на це святкування Президента УНР М. Лівицького, Віцепрезидента М. Степаненка та Голову ВО УНРади С. Довгалия. ДЦ УНР в екзилі вирішив послати на святкування Віцепрезидента УНР М. Степаненка, який у перших днях грудня прибуде до Буенос Айреса.

Голова ВО УНРади С. Довгаль вислав Комітетові будови пам'ятника наступного листа:

До Хвального Комітету будови пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айрес, Аргентіна.

Високодостойні Панове!

Від себе особисто та від Виконавчого Органу Української Національної Ради висловлюю ширу подяку за запросини мене до почесного Ювілейного Комітету відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айрес.

Разом з тим прошу прийняти від Виконавчого Органу Української Національної Ради сердечну подяку і gratulaciї всім особам і організаціям, які спричинилися своїми заходами, фінансовими засобами та мистецьким оформленням, щоб здійснити великий задум – побудувати на вічні часи пам'ятник Тарасові Шевченкові у столиці Аргентини. Сяйво Його генія світитиме на континент і промовлятимо до народів світу, що український народ живе і бореться за свободу та свою незалежну державу.

При цій нагоді Виконавчий Орган Української Національної Ради висловлює ширу подяку урядові Республіки Аргентіни за те, що дав змогу здійснити шляхетну ідею українського народу.

Виконавчий Орган Української Національної Ради сердечно вітає українців і українок з національним святом, яким є день відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в столиці Аргентини.

С. Довгаль
Голова ВО УНРади

(УІБ)

ЗАСІДАННЯ ВО УНРАДИ

20 листопада відбулося засідання ВО УНРади, на якому Голова ВО С. Довгаль поінформував присутніх про поїздку Президента УНР М. Лівицького до США і Канади, а член ВО УНРади І. Тарасюк здав звіт про своє перебування в Англії. З листів і повідомлень про перебування през. М. Лівицького в Америці можна було бачити, що поїздка проходить успішно. І. Тарасюк поінформував про свої заходи в справі придбання будинку для ДЦ УНР в Англії. Після переведення ряду розмов з діячами УНРади в Англії І. Тарасюк прийшов до переконання, що купно дому є реальнє, проте, перед тим слід полагодити справи паїв, що іх ДЦ УНР має в будинку Об'єднання Українців в Англії. Об'єднання в зasadі погодилося сплатити паї ДЦ УНР і цим займетися окрему Комісію. Для придбання відповідного будинку для ДЦ УНР у Лондоні організовано окрему Комісію, на чолі з В. Бабіцьким. ВО УНРади затвердив обі Комісії, доручаючи їм якнайшвидше полагодити справу придбання будинку для ДЦ УНР в Лондоні.

І. Тарасюк

Голова Головної Виборчої Комісії заявив на засіданні ВО, що праця Комісії просувається вперед, своєчасно вислано до всіх осередків обіжники з дорученням урухомити Окружні Виборчі Комісії. Деякі терени уже відгукнулися, проте чимало дотепер не поробили ще відповідних заходів. У зв'язку з цим Головна Виборча Комісія звертається з закликом до всіх органів ДЦ УНР енергійно взятися за організацію виборів до Громадського сектору.

ВО УНРади порушив но своему засіданні також деякі справи організаційного порядку в Англії та в Аргентині.

ВО УНРади доручив д-рові Кашинському зайнятися організацією Т-ва Прихильників УНРади в Мюнхені та скликати для цього збори прихильників УНРади в Мюнхені й околиці. (УІБ)